

ĐÔI

Wason
DS 531
D 642 +

111

SÀI GÒN CỜ BẠC

ĐỜI

III

ĐẶC BIỆT : SAIGON CỜ BẠC

- KỸ THUẬT LẬP SÔNG XÓC ĐĨA : vihuongchủ
- LÍNH VÀ GỖ BẠC : linhgần
- CỜ BẠC : THUỐC TRỊ BÀ CHỮNG CỦA SINH VIÊN : lachở
- CỜ BẠC CHƠ LỚN : liênquốc
- XÓC ĐĨA : ngườitừ

CHÁNH TRỊ

- CHIẾN TRANH ĐE DỌA KHẮP CHÂU Á : lýđạinguyên
- DÂN BIỂU TRẦN VĂN TUYẾN NÓI VỀ TU CHÍNH HIẾN PHÁP : maiphương
- CHỐNG QUYỀN THẾ CỦA ĐÀN ÔNG : tởđô

VĂN NGHỆ

- CÁNH HOA CHÙM GỬI : quỳnhdao
- NỤ CƯỜI DƯỚI MỘ : hoànghảithủy
- KẼ BÁN MÁU : nguyễnthuylong

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHỦ • TRANG THƠ
- DÒNG ĐỜI • ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỒ BUỒN TINH HOA • CƯỜI
- QUÊN ĐỜI ĐỢI • MỘT VÒNG THẾ GIỚI • BUỒN • TÍNH
- SỐ ĐỜI

ĐỜI • NĂM THỨ BA • SỐ III • TUẦN LỄ TỪ 2-12-1971 ĐẾN 9-12-1971

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

đầu tranh cho đôi

TU CHÍNH HIẾN PHÁP CÓ NHỮNG ÂM MƯU NÀO ?

Cho tới cuối tuần qua, vấn đề Tu chính hiến pháp đã được chính giới bàn tán sôi nổi ? Khi những dân biểu có uy tín đã nêu vấn đề này ra trong hành lang quốc hội, thì hoặc sớm hoặc trễ câu chuyện đó có thể sẽ được nêu ra trước diễn đàn quốc hội.

Theo Hiến pháp hiện nay, phải có ít nhất 30 nghị sĩ hoặc 80 dân biểu mới đủ túc số đề nghị tu chính hiến pháp. Tổng Thống cũng có quyền đề nghị tu chính Hiến pháp nhưng trong tình trạng hiện nay khó xảy ra trường hợp đó. Nếu Tổng Thống muốn sửa Hiến pháp để mở rộng quyền cho chính ông, có lẽ ông cũng sẽ khôn khéo mượn tay số dân biểu thân chính quyền — mà số đó dư đủ đề đưa ra một đề nghị.

Đây là một vấn đề trọng đại đối với quốc gia, chúng ta bắt buộc phải quan tâm.

Trước khi có những đề nghị chính thức được đưa ra quốc hội, chúng ta hãy dự đoán coi các phe nhóm có thể có những âm mưu nào và đưa ra những đề nghị nào. Xin nói rõ, đây chỉ là những dự đoán.

Trước hết là một số dân biểu có thể sẽ đề nghị tu chính khoản 2 điều 52 của Hiến pháp giới hạn quyền tái cử của Tổng Thống chỉ có một lần. Họ sẽ bắt buộc quốc hội Đại Hàn để mở rộng cho T. Th. Phác chánh Hy tái tranh cử thêm một lần nữa.

Một nhóm dân biểu nào đó có thể đề nghị tu chính điều 30 của Hiến pháp ấn định quốc hội có 2 viện. Trong mấy năm nay ta đã thấy Hành pháp đã «tìm» được sự ủng hộ của Hạ viện hơn là Thượng viện. Thượng nghị viện đã hơn một lần bác bỏ các dự luật của Hành pháp, thí dụ khoản 7 điều 10 luật bầu cử. Gần đây Thượng viện đã chính thức khuyến cáo bãi bỏ cuộc bầu cử độc diễn 3-10. Nếu chỉ có một viện, Hành pháp sẽ dễ cai trị hơn !

Một đề nghị khác chắc chắn sẽ gây sôi nổi là về điều 4 Hiến pháp chủ trương VNCH chống lại chủ nghĩa Cộng sản và cấm chỉ Cộng sản hoạt động. Bác bỏ điều 4 này có nghĩa là VNCH sẽ chịu bó tay về nghĩa Cộng sản ở miền Nam. Bác bỏ điều 4 đó cũng có nghĩa là cuộc chiến đấu dưới lý do chống Cộng sản của một triệu quân nhân miền Nam VN sẽ hết lý do tồn tại. Người ta có thể thấy trước các hậu quả lớn lao khi điều 4 này bị bỏ đi, và khó lòng việc đó thực hiện được.

Cuối cùng chúng ta tin rằng cũng có các đề nghị tu chính hiến pháp chỉ nhằm giúp guồng máy quốc gia làm việc hữu hiệu hơn, và tinh thần đó sẽ không nhắm làm lợi cho một cá nhân, một phe nhóm nào, hay tiếp tay cho đối phương, mà chỉ nhằm phục vụ quyền lợi quốc gia !

ĐÔI

Diên

Đã lâu lắm, không gặp nhà thơ Diên Nguyễn Ngu Ý, hôm qua đột nhiên gặp anh ở đường Võ Tánh, anh xuống gỏi ngay giữa mặt lộ, xi xụp lễ Đầu Gối ba lễ, khiến Đầu Gối cũng phải xuống gỏi, xi xụp đáp lễ anh, làm xe cộ phải đứng lại, vì cái quang cảnh bất ngờ hai thằng khùng lễ nhau ngoài lộ, làm tắt nghẹt giao thông. Lễ xong, Đầu Gối hỏi anh :

— Anh từ đâu về đây ? Từ nhà thương Diên Biên Hòa hay từ Mật Khu ?

Nguyễn ngu Ý bô bô trả lời :

— Tôi không ra Mật Khu, nhưng có gặp Lưu hữu Phước. Lưu hữu Phước cho biết Mật Trần Giải Phóng sẽ «về» với quốc gia. Ngoài Bắc sẽ đuổi Tàu, trong Nam sẽ đuổi Mỹ. Ngoài Bắc chế độ tàn bạo sẽ chấm dứt, trong Nam chế độ thối nát cũng sẽ cáo chung, chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng chế độ Tân Dân Chủ. Anh nghe được không và có thấy tôi điên chút nào không ?

— Nghe được lắm. Nhưng cái vụ đuổi Tàu, đuổi Mỹ thì e hơi khó. Trong chuyện viếng thăm Bắc Kinh vừa rồi Phạm văn Đồng đã được Mao chủ tịch hạ cổ tiếp đề trần an, hứa với Phạm văn Đồng là sẽ không bán đứng Bắc Việt, không điều đình với Mỹ trên đầu Bắc Việt, nhưng không hiểu sao, Đầu Gối có cảm tưởng cái vụ Phạm văn Đồng được đón tiếp linh đình ở Bắc Kinh giống như vụ một tên tử tù được người ta cho ăn một bữa thịnh soạn, trước khi lên đoạn đầu đài. Còn ở miền Nam, Mỹ đối xử sỗ lá, ba que với ta, làm chúng ta điêu đứng ra sao anh còn lạ gì, vậy anh tình đuổi Tàu, đuổi Mỹ bằng cách nào nói nghe thử...

Nguyễn Ngu Ý xoa cái đầu trọc lóc của anh trả lời :

— Thôi không nói chuyện chính trị nữa. Nói chuyện văn nghệ ! Tôi vừa tới thăm chị Nhất Linh về. Tôi có làm 1 bài thơ. Bài thơ vô giá... Nhưng tôi cũng bán cho anh. Anh đưa tiền đây, tôi đọc thơ cho anh nghe.

Đầu Gối bèn đưa tiền. Anh bèn đọc thơ. Thơ rằng :

KHA TRẦN ÁC

Anh Nhất Linh

Với cái đầu trọc lóc

Như trái dưa khô.

Tôi đến thăm chị

Chỉ đang lựa vỏ cau khô

Tôi ngồi xuống đối mặt chị

Chỉ nhẹ nhàng gõ đôi kính lão

Nhìn tôi một chập

«Lâu lắm rồi, mới thấy chú ghé chơi»..

Tôi nói : «Đời cháu lắm chị ơi»

Nên em vô năm nhà thương Diên

Biên Hòa

Nay được về, ghé thăm chị và

các cháu

Và đây, gói thuốc « Basto » xanh

Chị cũng thích nó

Xin phép chị cho em lên đối

nhang, thấp đèn

Cúng anh gói thuốc này

Rồi sau đó, chị em mình cùng

hút»

Chị đeo gương vào

Quay vào nhà bếp gọi

«Thư ơi đưa chú lên lầu...»

Và chị em mình nhìn nhau rất

lâu

(nhà chị Nhất Linh

sáng sớm 23-11-1971)

Thơ như vậy, đầu có diên ! Đó là ý nghĩ của Đầu Gối khi nghe anh đọc thơ. Những đột nhiên, anh qui xuống, đôi tay nắm lấy «đế» của Đầu Gối, đôi bốp đé Đầu Gối ! Diên thật !

Hắc Long

Hai nhà lãnh đạo tôn giáo, Hoàng Quỳnh về Thích Thiện Hoa vừa lên tiếng tán thành việc thành lập đảng Hắc Long. Nhà tu mà đòi lập đảng Hắc Long thì kể cũng là một hiện tượng hi hữu, chứng tỏ tham nhũng ở đất nước này là một căn bệnh hết thuốc chữa.

Cái «sáng kiến» Hắc Long không có gì mới mẻ. Còn mờ ma báo Sống, báo Sống đã mượn 1 cái trại ở Thủ Đức, thành lập 1 Tự Nghĩa Đường cho treo một lá cờ «Thế thiên hành đạo» với dụng ý chiêu mộ anh hào, lập đảng Hắc Long. Nhưng những người được chiêu mộ toàn là những người chỉ có tài nói phét.

Nên chỉ ít lâu, Tự Nghĩa Đường biến thành «Tự ể đồng», Đầu Gối bức tức quá, một bữa nọ, tình cờ gặp tướng Loạn lúc đó đang làm Tổng giám đốc Cảnh Sát đề nghị liệu với ông thế này. «Bọn tham nhũng gộc không những ngồi xồm lên pháp lý, còn lợi dụng pháp lý, dựa vào pháp lý để bóc lột đồng bào nếu không tổ chức một thứ đảng Hắc Long, e đất nước này sẽ chết vì tham nhũng. Vậy tôi xin báo với Chuẩn Tướng, chúng tôi sẽ thành lập Đảng Hắc Long, nếu được sự ủng hộ ngầm của Chuẩn Tướng thì càng hay nếu không thì chúng tôi vẫn thành lập. Chuẩn Tướng nghĩ sao ?» Tướng Loạn lúc đó đương nhai nhồm nhoàm khúc bánh mì ba tề, nhồm nhoàm trả lời Đầu Gối :

«Ông tìm ngay 1 thằng làm Tổng Giám đốc Cảnh sát Quốc gia đưa ra đề nghị lập đảng Hắc Long. Kể cũng tốn thật. Tôi đồng ý với ông, sẵn sàng ủng hộ ngầm ông. Nhưng phải thận trọng lắm, kéo có sự lợi dụng, và nhất là để trở thành đầu voi đuôi chuột. Nhất là phải kín đáo. Ông đã có kế hoạch tổ chức rõ rệt chưa, phải đặt đảng viên vào khắp các cơ quan..»

Đầu Gối hẹn ít bữa sẽ đưa kế hoạch cho ông coi. Nhưng ít bữa sau Tướng Loạn bị bắn gãy giò.

Tướng Loạn giã từ nhà Tổng Giám đốc C.S vào năm bệnh viện. Thế là đi doong cái dự án tổ chức đảng Hắc Long. Nghĩ cho cùng, dù Tướng Loạn không làm nạm, chưa chắc Đảng Hắc Long đã thành lập nổi, hoặc có thành lập thì cũng vẫn đầu voi đuôi chuột, vì Đầu Gối tự biết mình, không có ý chí và nghị lực cương quyết như Nguyễn Liệu.

Trẻ con

Sổ này là sổ đặc biệt về cờ bạc. Lúc này, mắc bận nhiều, Đầu Gối không đánh bạc nữa, không như trước kia, Đầu Gối có cái tật là ngày chủ nhật đánh xì phé cho đỡ buồn. Cách đây 5 tháng, một người bạn làm thẩm phán mới tới nhà đánh xì phé. Đánh toàn với những ông tai to mặt lớn, bác sĩ, luật sư, đại tá v.v. Ai ngờ cũng có một tay bịp chuyên môn lọt vào. Bịp bằng lối bịp sơ đẳng nhất, là dùng «con cóc hai miệng». 1 lối bịp mà Vũ Trọng Phụng đã mô tả, vậy mà cả bọn đều bị hấn bịp. Mãi tới lúc cả làng bị hấn vét hết tiền mới khám phá ra. Đầu Gối diên tiết, cầm luôn «con cóc hai miệng» bằng gỗ lim, cứng như danh, đập vào mặt tên bịp. Mặt mũi hấn tóe máu. Rồi Đầu Gối đôi tay hấn cút, không thêm đòi lại tiền.

Đêm hôm ấy, Đầu Gối đi ngủ, cứ nằm cười một mình khoái trá. Mất tiền, bị bịp. mà vẫn khoái trá, các bạn có biết tại sao không ? Vì Đầu Gối thấy mình chưa già, vẫn còn trẻ con, còn thích đập lộn. Đầu Gối tự nhủ : «con bà nó, biết đầu mình vẫn chẳng còn đủ hăng say mần một cú cách mạng thực sự».

THƯỞNG KHÁCH

Dân biểu

Trần Văn Tuyên

nói về

tu chính hiến pháp

— MAI PHƯƠNG phỏng vấn

L.T.S. Luật sư Trần Văn Tuyên là người không xa lạ đối với độc giả tuần báo Đời, ông sinh năm 1917, gia nhập Việt Nam Quốc Dân Đảng năm 17 tuổi. Hiện ông là Dân Biểu Hạ nghị Viện.

Trong lúc chánh giới đang bàn tán xôn xao về vấn đề tu chính hiến pháp, luật sư Trần Văn Tuyên đã dành cho độc giả Đời cuộc phỏng vấn đặc biệt làm sáng tỏ vấn đề này.

Chúng tôi xin nhường lời cho vị thượng khách của Đời tuần này. Phái viên Mai Phương ghi chép.

Qui định các Vùng

1 — Khi nhắc lại rằng việc sửa đổi hiến pháp mà tôi đề nghị là một điểm trong chương trình tôi đề ra khi tôi ra tranh cử và Hạ Viện.

Tôi cho rằng sau 4 năm thực thi hiến pháp 1967, người ta đã thấy những sơ hở, thiếu sót, trở ngại cho nên cần phải tu chính Hiến pháp để thể chế hiến chánh hữu hiệu hơn.

Nhưng điểm chánh trong việc tu chính, đều hướng về việc xây dựng một chế độ dân chủ thực sự thích hợp với hoàn cảnh xã hội VN.

A — Việc thành lập các «VÙNG» tập hợp một số tỉnh, không những lập thành những đơn vị hành chánh lớn hơn tỉnh mà còn tạo ra những đơn vị chánh trị kinh tế, theo một chiều «tân quyền» rộng rãi việc này sẽ đưa tới một chế độ dân chủ hành chánh căn bản cho nên dân chủ chánh trị.

Mỗi VÙNG sẽ có Hội nghị Vùng dân cử, có quyền lập pháp có, ngân sách riêng, có những phương tiện nghiên cứu, thủ phủ, có Hội đồng giáo dục kinh tế Vùng v.v...

Hội nghị Vùng sẽ là nơi phát xuất và đào tạo các lãnh tụ chánh trị địa phương và là «vườn ươm» các lãnh tụ chính trị trong nước.

Các cơ quan địa phương cũng sẽ do địa phương lựa chọn và kiểm soát.

Nếu ta giữ chế độ lưỡng viện thì Vùng sẽ là đơn vị bầu cử các nghị sĩ (Thượng nghị viện).

Vì Vùng là một khu vực kinh tế cho nên Vùng sẽ có kế hoạch phát triển kinh tế Vùng, thích hợp với các nhu cầu, khả năng của địa phương.

Lẽ tất nhiên, Vùng không phải là Quốc gia trong Quốc gia mà chỉ là hình thức tản quyền mà thôi.

Các cơ quan hiến chính

B — Về mặt dân chủ chánh trị việc tu chính hiến pháp hướng về cải thiện việc tổ chức hành các cơ quan hiến chánh để công việc hữu hiệu.

Quyền bất tín nhiệm Chánh phủ

a) Chế độ chánh trị do Hiến pháp 1967 đặt ra là một chế độ nửa theo chế độ Tổng Thống, nửa theo chế độ đại nghị. Quyền Tổng Thống rộng lớn như quyền Tổng Thống

Hoa Kỳ, nhưng người ta lại thấy sự hiện diện của một vị Thủ Tướng và quyền Quốc Hội bất tín nhiệm, nội các (Thủ Tướng, các bộ trưởng).

Chế độ này bắt chước chế độ Đại Hàn nhưng tình hình Đại Hàn khác ta rất nhiều, nhất là khác ở chỗ Tổng thống chỉ phối Quốc Hội, qua «đảng» chính quyền.

b) Hiến Pháp cho Quốc Hội có thể bất tín nhiệm Thủ tướng và các Tổng Bộ trưởng nhưng lại không hề quy định chế tài, khi Tổng thống bất chấp, khuyến cáo bất tín nhiệm của Quốc Hội. Phải quy định rõ điểm này trong Hiến pháp.

Thủ tục làm luật

c) Trong việc làm luật, Hạ Viện có ưu thế tuyệt đối. Mọi dự luật phải qua Hạ Viện. Rất nhiều đạo luật bị «ngâm tằm» ở Hạ Viện.

Thượng Viện ở vào thế yếu, phải sửa lại cách làm luật một chiều này.

d) Theo Hiến pháp thì Hạ Viện phải đem dự luật ngân sách qua Thượng Viện trước 30-11.

Cuộc bầu cử Hạ Viện được định vào tháng 8 Nhiệm kỳ Hạ viện bắt đầu tháng 10.

Trong nhiệm kỳ II này của Hạ Viện tới nay 27-11-71 mà Hạ Viện chưa bầu xong văn phòng. Chỉ còn ba ngày nữa thì hết hạn «hiến định» buộc Hạ Viện đưa dự luật Ngân sách sang Thượng Viện... Đó là một sự hiển nhiên là «phi lý»

Tối cao Pháp viện

c) Việc tổ chức Tối cao Pháp viện cũng phải chỉnh đốn lại. Bộ Trưởng Bộ Tư pháp sẽ là ông Trưởng lý Tối Cao Pháp Viện.

Cách bầu cử các thẩm phán Tối Cao Pháp Viện cũng phải sửa đổi để không lệ thuộc quá đáng cử tri đoàn (gồm thẩm phán xử án, thẩm phán công tố, và luật sư).

Việc Hiến pháp cho TCPV quyền kiểm soát — đã đưa tới những việc sai lầm lừa bịp.

Bồ giám sát viện ?

D — Cơ quan giám sát viện là 1 bộ chức công kèn, bắt lức, tạo thêm tham nhũng, 1 phần vì không có phương tiện làm việc, không được trọng nể. Thành phần cũng phức tạp, không nhất trí (T. Thống Quốc Hội, Tối Cao Pháp Viện, mỗi cơ quan chỉ định sáu người.)

Phải xét lại việc tổ chức hay bỏ hẳn sau khi cải tổ sâu rộng nền hành chánh.

Bổ các Hội Đồng ?

D — Các Hội đồng Văn hóa giáo dục, Kinh tế xã hội sắc tộc chỉ có hình thức không có quyền hành gì. Hiến Pháp chỉ ghi «có thể được hội ý kiến. Trên thực tế các Hội đồng này chưa bàn được việc gì có ích và chỉ là những món đồ trang trí.

Cần phải cho những cơ quan này nhiều quyền hạn hơn, hoặc hành pháp nay Lập pháp phải hỏi ý kiến về những biện pháp căn bản về các ngành chuyên môn mà những Hội đồng này phụ trách.

Bộ máy hành chánh

2 — Về hành chánh cần giản dị hóa các thủ tục hành chánh trước đây. Vấn đề kiểm soát phải thích hợp với việc tổ chức từng ngày. Việc kiểm soát hữu hiệu nhất là ở người dân. Nếu người dân ý thức được và biết cách bảo vệ quyền lợi của mình thì những bề bối, tham nhũng sẽ bớt đi nhiều.

Việc tham nhũng không thể chỉ dùng những điều khoản niên pháp để chế ngự được. Việc đó còn tùy hoàn cảnh xã hội (giá trị đạo đức, tổ chức xã hội, người

lãnh đạo, tình trạng chiến tranh hay hòa bình).

Vận động tu chính

3 — Tôi mới bắt đầu bàn luận với một số thân hữu, chính tôi hết sức thận trọng vì việc tu chính hiến pháp là một việc phức tạp...

Phức tạp và nguy hiểm vì có thể người ta lợi dụng để làm những việc tai hại như sửa nhiệm kỳ của ông thống hoặc cho tổng thống tái cử nhiều lần; hay sửa đổi những điều khoản xây dựng dân chủ (bầu tín trưởng — thị trường...)

Về lại hiện nay tôi thấy còn phải làm những việc cấp bách hơn như thảo luận về dự luật ngân sách, các dự luật kinh tế tài chánh,

Về điều 4 hiến pháp

4 — Điều bốn đã mất ý nghĩa từ năm 1969 khi chính quyền cử phái đoàn tham dự hội đàm Paris để thương thuyết với cộng sản.

Nha cầm quyền cũng đã từng tuyên bố chấp nhận cho Mặt trận Giải phóng trở về sống trong cộng đồng xã hội Nam VN như một đảng chánh trị nếu họ tôn trọng luật pháp, quốc gia.

Thực ra người ta không sợ chủ nghĩa cộng sản, người ta chống cộng là chống chánh sách độc tài đảng trị của cộng sản, chống những hành vi bạo động khủng bố của họ.

Chủ nghĩa cộng sản không hấp dẫn như nhiều người lầm tưởng. Chính người cộng sản cũng biết vậy cho nên họ không bao giờ nhận mình là cộng sản hay tuyên truyền công khai cho chủ nghĩa Cộng sản, mà chỉ nói tới «xã hội chủ nghĩa».

Ta nên nhớ rằng đảng cộng sản ở Bắc tự xưng là đảng Lao Động. Ở Nam họ xưng là đảng «Cách mạng nhân dân».

Họ tránh dùng danh nghĩa cộng sản chính là vì biết nhân dân không ưa chuộng cộng sản. Nam 1967 điều 4 có thể cần thiết để tổ quyết tâm chống cộng của chế độ VNCH.

Nay cuộc tranh đấu ý thức hệ đã chuyển sang phạm vi tranh đấu về kỹ thuật, kinh tế tổ chức cho nên việc đặt các tổ chức pha hoại cộng sản ra ngoài vòng pháp luật chỉ cần một đạo luật thường cũng đủ.

PHỤ CHÚ :

Tu chính Hiến Pháp

Điều 103 HP quy định rằng TT hay qua bán tổng số Dân Biểu hay Nghị Sĩ có quyền đề nghị tu chính HP. Điều 105 buộc quyết nghị tu chính Hiến pháp phải hội đủ hai phần ba (2/3) tổng số Dân Biểu và Nghị Sĩ.

Thủ tục làm luật

(Theo các điều 43, 44, và 45 HP)

Các dự luật phải được đệ nạp tại Văn Phòng Hạ nghị Viện. Sau khi được Hạ viện biểu quyết, dự luật được chuyển sang Thượng nghị Viện. Nếu TNV đồng quan điểm với HNV dự luật sẽ được chuyển sang Tổng Thống để ban hành hoặc sẽ bị bác bỏ. Nếu TNV không đồng quan điểm với HNV dự luật sẽ được gửi về HNV để chung quyết. Muốn thắng quan điểm của TNV, HNV phải hội đủ đa số hai phần ba tổng số dân biểu trong cuộc chung quyết. Trong thời hạn ban hành dự luật, TT có quyền xin phúc nghị. Muốn thắng quan điểm của Hành pháp, QH lưỡng viện chỉ cần đạt đa số quá bán tổng số Dân Biểu và Nghị Sĩ.

Khuyến cáo chánh phủ (điều 42)

Hai phần ba tổng số DB và NS có quyền khuyến cáo thay thế từng phần hay toàn thể Chánh Phủ. Nếu TT khước từ, QH có quyền chung quyết sự khuyến cáo với đa số ba phần tư tổng số DB và NS

Bầu cử thẩm phán TCPV (điều 80)

Thẩm phán TCPV (gồm từ 9 đến 15 vị) được Quốc Hội tuyển chọn và TT bổ nhiệm theo một danh sách 30 người do Thẩm Phán Đoàn, Công Tố Đoàn và Luật sư đoàn bầu lên. Các Thẩm phán TCPV phải là những thẩm phán hay luật sư đã hành nghề ít nhất 10 năm trong ngành tư pháp.

Giám sát viện

GSV gồm từ 9 đến 18 GSV, một phần ba do Quốc Hội, một phần ba do TT và một phần ba do TCPV chỉ định (điều 90) GSV có quyền đề nghị các biện pháp chế tài về kỷ luật đối với nhân viên phạm lỗi hoặc yêu cầu truy tố đương sự ra trước tòa án (điều 89).

THẾ GIỚI CỜ BẠC SÀI GÒN

Kỹ thuật lập sòng xóc đĩa

VI HƯƠNG CHỦ

**Tìm đất — mua chuộc nhà
nước — góp vốn — chia
lời — các chủ sòng danh
tiếng...**

Tinh vi như công việc của một sĩ quan tham mưu trong một cuộc hành quân quy mô trên đất địch, kỹ thuật thiết lập một sòng bạc phải lần lượt trải qua các giai đoạn căn bản sau đây.

Tìm Thổ :

Tức là đi kiểm đất, phải kiểm làm sao được vị trí Đắc Địa hoặc Vượng Địa, Miếu Địa. Nếu không may trải chiếu lập sòng phải nơi Hãm Địa thì cuộc đời chủ sòng kẻ như lửa, mặt ngay, tan sòng, sạt nghiệp, đi tù Chí Hòa lập tức.

Vị trí Đắc Địa là nơi tối thiểu phải có chỗ để xe, ra vào, tới lui thuận tiện và phải ở ngay trung tâm thành phố, để con bạc vác bạc triệu đến sát phạt nhau một cách tự nhiên không lo bị cướp. Điều quan trọng hơn hết là căn nhà phải có cửa hậu, có gác phía sau, nhiều ngõ ngách để dễ lầu thoát khi bị động và sắp đặt các hệ thống báo động.

Thường thường các chủ sòng lúc nào cũng có bốn năm địa điểm để lập sòng, chung luôn luôn đi động (danh từ chuyên môn gọi đặt chạy) để đánh lạc hướng mã tà lính kìm. Để khỏi bị Đới Đất (tức là thiếu nhà để lập sòng bạc) các chủ sòng thường liên lạc chặt chẽ với các Địa Ốc sẵn đề khi cần là có nhà liền. Vì đôi thỏ một vài tiếng đồng hồ có thể thiệt đến bạc triệu.

Tình báo

Là phương chuyên sống về cờ bạc, các thứ như

chính trị chính em, tương lai dân tộc các chủ sòng không bao giờ thêm nghĩ tới. Nhưng các tay chủ sòng bạc lúc nào cũng thuộc nằm lòng cá tính, tiểu sử, đời tư, quá trình hoạt động của các giới chức địa phương. Dám nói một câu là những tay này đã đi guốc vào cuộc đời qui vị. Quý vị thuộc hàng nào làm ơn ai để được về làm quan an ninh địa phương, quân bài tây của quý vị họ biết hết.

Nên khi cần họ gõ cửa là, các quan mở liền mời vào tiếp đãi ân cần ngay có như vậy thì cuộc điều đình mới thành công được. Trí kỷ tri bỉ, bá phát bá trúng.

Hệ thống tình báo của các chủ sòng tinh lắm ghê của các quan nào ngồi chỉ còn 3 chân là họ biết liền. Quan Tư Quan Năm nào về thay họ cũng biết trước luôn. Vì biết đầu chính họ chẳng đã bỏ tiền ra để đá bạn nếu quá thanh liêm và cũng chính họ đã chung góp tiền bạc, sắp đặt kế hoạch để cho quan mới về nhậm chức...

Kế hoạch điều đình tình vi như vậy, nên khi họ tới tiếp xúc chỉ trong nháy mắt là hiệp ước được ký liền, (đâu có vụng về, chẳng có một kế hoạch nào chuẩn bị trước như cuộc Hội Đàm Ba Lê).

Lương nhân viên

Sau khi trải qua 2 giai đoạn trên, chủ sòng bắt đầu tuyển chọn nhân viên, và toàn quyền ấn định mức độ lương bổng cho mỗi người. Thường thường có

các loại ăn lương sau đây (riêng nói về sòng xóc đĩa để làm thí dụ).

- Lương chủ
- Lương xóc cái
- Lương Tàu
- Lương Việt
- Lương chủ chết
- Lương gác cửa
- Lương canh phòng
- Lương người đi mời khách.

Tùy theo sòng bạc to nhỏ, nhưng sòng bạc hạng bét ăn thua độ ba tiếng đồng hồ từ 200.000\$ đến 500.000\$, lương người gác cửa phải trả 3000\$, trung bình là 1000đ một giờ, hơn lương giáo sư Đại học thực thụ.

Góp vốn

Sau khi tìm thổ và điều đình cùng ấn định mức độ lương bổng xong rồi, chủ sòng mới đi kêu các tay em và Huê Kiều góp vốn lại. Thí dụ định đánh ăn thua 2 triệu đồng thì cuốn chiếu, chủ sòng chia làm 10 hay 20 cổ phần, tức mỗi phần đóng 100 hay 200 ngàn đồng, chủ sòng đàn anh có thể nhận 4 hay 6 cổ phần, còn lại chia cho Ba Tàu và đàn em. Về phần đàn em tay nào có thể, giới tổ chức thì được góp nhiều vốn, được chia nhiều lời. Còn đàn em nào thế lực yếu, tài ba tổ chức non nớt thì được góp rất ít. Thường thường thì các chủ sòng hay kêu nửa vốn ta, nửa vốn Tàu.

Định mức độ ăn thua.

Sau khi góp vốn đầy đủ thì chủ sòng bắt đầu tuyên bố mức độ ăn thua. Ví dụ khi đánh thua đến tới 2 triệu hay 4 triệu thì cuốn chiếu, con bạc đứng dậy ra về, ngày mai đánh nữa.

Luật giang hồ sẽ diễn tiến như sau : Sau khi tuyên bố đánh ăn thua đến mức độ 2 triệu chặn hạn ở sòng thì chủ sòng phải có sẵn số tiền 2 triệu trao cho một bà thủ quỹ giữ. Nhân vật quan trọng này phải có mặt luôn luôn ở sòng bài. Khi chủ sòng (hay cái, ăn hay thua tới mức đã định thì lại cuốn chiếu) Ngân năm một thửa, chủ sòng phải cuốn chiếu vì thua hết vốn, còn phần nhiều họ đều ăn cả. Đợi ăn đủ đến mức ấn định thì cuốn chiếu đuổi khách về, sau khi tặng thêm vài trăm bạc đi xe...

Chia lời

Cứ 2, 3 tuần chủ sòng lại họp các tay em chia lời một lần. Số tiền lời gồm có các khoản tiền sau đây.

a) Tiền hồ (sâu) hàng ngày.

b) Tiền xây cô (sẽ giải thích sau) hàng ngày

Đặc biệt về môn cờ bạc sóc đĩa, roulette bông vụ, có khoản lời xây cô. tức là khoản tiền thu được khi Sắp bốn, Ngửa tư (cũng như tài xỉu đánh độc đắc, 3 nhứt, 3 nhị, 3 lục vậy). Con bạc nào hám ăn to thì vác tiền vào đánh cửa này một ăn thành sáu. Trong một canh bạc nếu bạn ăn rền 3, 4 tiếng ở cửa xây cô là được gần nửa triệu rồi đó, Ăn to tất nhiên phải thua đậm. Trong một canh bạc từ sáng đến chiều thường thường chỉ có ba, bốn xây

cổ xuất hiện, còn đều vắng mặt cả, nên đặc biệt khoản tiền Xây cô này, có khi lên tới bạc triệu trong hai ba ngày. Theo tinh thần sòng phẳng như các Đại Xi Nghiệp sau khi chi phí các khoản tiền xong, tiền lời còn lại bao nhiêu chia theo tỷ lệ số vốn các cổ phần góp vào.

Xóc đĩa

Trong các môn cờ bạc chỉ có xóc đĩa là trò chơi tai hại nhất, nặng tính cách đồ đen và gian lận dễ nhứt. So với Ma Túy thì xóc đĩa ngang với Bạch phiến, ghiền Bạch phiến phi (tức hút) vài tháng là chết, mê xóc đĩa vài tuần là hết nghiệp.

Ngày nay, bọn chủ sòng xóc đĩa đổi danh quen gọi xóc đĩa là Ngẫu Thần. Trước kia xóc đĩa hay lắc đĩa chỉ đánh thừa thiếu. Thí dụ ; mặt đánh lẻ 3000đ ; mặt chẵn đánh 7.000đ thì sau khi hồ lý khâu bạc xong hồ lên «chẵn nặng» 4000đ, người xóc cái nếu muốn đất 4000\$ chẵn đó thì y hô «cân» và mở bát ngay. Nếu y không «muốn đất thì y hô «chẵn thừa» 4000, con bạc ai muốn đất thì «mở bát», mở ra nếu lẻ thì người mở được 4.000đ và hồ lý lấy 10% tiền sâu tức 400đ, nếu mở ra chẵn thì con bạc mở bát thua và phải giam 4000đ.

Đó là lối đánh cổ điển mệnh danh là đánh thừa, thiếu. Nhứt tào, Nhứt nhứt tào, từ mấy năm nay, bọn chủ cờ bạc người Tàu và Việt đem áp dụng lối đánh tài xỉu vào xóc đĩa. Nghĩa là khách đánh bạc sẽ chơi (sát phạt) với chủ sòng đánh bao nhiêu nhà cái — tức chủ sòng — cũng phải cân hết. Lối đánh này gọi là Ngẫu Thần.

Ngẫu thần là một môn lột bóc lột rất tinh vi của giới kỳ bêu chuyên môn gá bạc thâu tiền hồ mà ngày nay có thể ăn thua sản nghiệp cả trăm triệu. Bởi vì đánh thừa thiếu thì con bạc chỉ mất 50% tiền hồ còn đánh ngẫu thần con bạc phải mất 100% Tức được 100 ngàn thì phải đóng 10 ngàn được 1 triệu thì phải đóng 100 ngàn cho nhà chủ.

Sòng Ngẫu thần có khí trong một tiếng đồng hồ ăn thua cả chục triệu. Ai thua không cần biết, ai được cũng không cần hay, cứ ăn thua 10 triệu là chủ sòng có 1 triệu xài chơi rồi.

Các chủ sòng bạc bịp danh tiếng

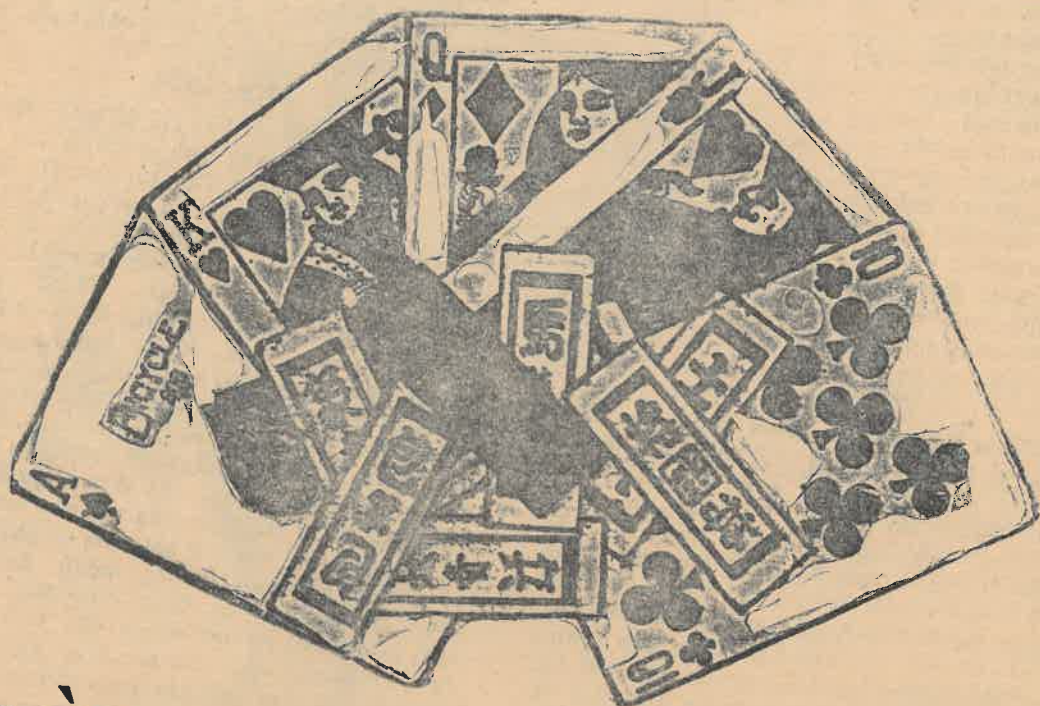
Các chủ sòng ngẫu thần chia nhau mỗi người một khu vực để làm ăn, mỗi anh hùng có một địa bàn riêng để tung hoành gây ra biết bao nhiêu tệ đoan xã hội.

Thời đệ nhứt Cộng Hòa chính Tổng thống Ngô đình Diệm đã ra lệnh cho các cơ quan an ninh truy tầm nơi cư trú của các chủ sòng bạc chuyên môn mở sòng xóc đĩa như :

- Ngô Ngọc San tức Giang San
- Năm Ngời
- Ba Hóa
- Bà Tham Dương.
- Ba Lai
- Châu Gốc
- Hồng Toét
- Mỏ Cày
- Madame Mỹ

(Xem tiếp trang 46)

Bài của LIÊU QUOC

CỜ BẠC CHỢ LỚN

Sau ngày sông bạc Đại Thế Giới của ông tướng Bình Xuyên thét ra lửa Bảy Viễn bị đóng cửa, dần dần trôi đi một trường đua Phú Thọ với môn bài nhà nước mở vào những ngày cuối tuần, hình như người ta không còn thấy 1 địa điểm nào để cờ bạc một cách tự do trong cái thành phố ồn ào và đa diện như thủ phủ Sài Gòn nữa. Nhưng nếu vội tin như thế là lầm to. Chỉ cần một cuộc xe lam mười lăm đồng để bước vào thế giới sắc mùi Hương Cảng là Chợ Lớn, và nếu chịu khó một chút người ta sẽ đánh hơi được những sông bạc vừa vĩ đại vừa an ninh không kém gì Đại Thế Giới khi xưa.

Thông thường, những đấu trường trên chiếu bạc này được mở ra trong những khách sạn tối tân hoặc một biệt thự kín đáo nào đó với một hệ thống bảo động tinh vi, đủ để cho quý vị tai to mặt lớn trong xã hội trốn tránh. Khỏi phải xách chiếu ra toà mất cả tiếng tăm.

Ngay đại lộ Đồng Khánh

Điền hình là khách sạn kiêm hàng ăn BD, một hotel nổi tiếng trên phố Đồng Khánh, đã từng được một số dân biểu thân hành pháp dùng làm nơi tụ họp ăn chơi. Ở đây ngoài việc cung ứng đầy đủ tư khoái cho tị vị con người, nó còn có cả một sông bạc to lớn, lúc nào cũng dập dềnh những khách

Trong một gian phòng rộng rãi có gắn máy lạnh, những bàn roulette mà đồng bóng loáng, sáng ánh dưới ánh đèn neon, những á xăm trẻ đẹp nể nà, lúc nào cũng cười tươi như hoa, đón chờ khách đổ đến đưa tay vào túi móc ra những ticket thay tiền mà viên quản lý sông bạc vừa đòi cho ban này. Công dụng của những tờ ticket này là tránh cho chủ sông và tay chơi khỏi bị bắt quả tang tại sông vì tội cờ bạc, khi quý vị bạn dân bất thần tới viếng. Nhưng điều này rất hiếm xảy ra, vì các tay thầu cờ bạc lão luyện bao giờ cũng tiên liệu trước các trở ngại có thể gặp, nên họ không bao giờ quên tiên liệu việc trám miệng các quan to địa phương bằng các tặng phẩm bằng hiện kim hay hiện vật.

Đề trấn an các tay chơi yếu bóng vía, lão quản lý sông bạc đã từng khẳng định: «Quý vị cứ yên tâm giải trí, không cần phải lo lắng gì cả, chúng tôi đã hoàn bị an ninh chu tất cho quý vị rồi».

Đó là một sự thật, vì mỗi ngày theo sự dò hỏi của chúng tôi thì chỉ tiền đầm xà không cũng trên mấy trăm xấp.

Vì vậy. Ở đây người ta chơi tự nhiên và ồn ào chẳng kém gì một sông bạc chính hiệu có môn bài nhà nước, không khí đại thế giới lừng lẫy. Cũng với á xăm đẹp nể nà đứng xoay bàn với âm thanh nồn nà «uối chớ» làm cho những tay chơi hồi hộp.

nhỏ từng tấm tích xỏ của mình lần lượt lần vào bàn tay người đẹp.

Quý vị có thể nhìn thấy ở đây một số những bộ mặt đại diện dân đen và những tài phiệt danh tiếng nắm trong tay hàng tỉ bạc nhưng khoái trò đen đỏ đến tham dự, thông thường mỗi ván bạc ăn thua trên trăm ngàn, vì vậy trung bình lão quản lý xiu xiu cũng kiếm được trên triệu bạc mỗi ngày.

Sau lúc mỗi gói đầu lưng vì nghệt tim với con thò lò sâu mặt, tay chơi sẽ trở lại khỏe khoắn bình thường khi được những cô đầm bóp lành nghề, do chủ sông cung ứng làm massage. Ngoài màn này ra khách chơi còn có thể tìm thú vui cực lạc khác với những thiếu nữ nồn nà sẵn sàng chờ đón ở tầng bên dưới.

Có thể nói; đây là một sông bạc hoàn bị nhất ở Cholon với đầy đủ tiện nghi và an ninh. Vì vậy, tuy sông hành nghề đã lâu, nhưng chưa hề bị tai tiếng hay bị bạn dân phá vỡ. Nhưng phải có trên bạc triệu mới dám ngồi sông này.

Sau BD ra, người ta còn nhắc đến khách sạn PB ở dưới bến Hàm Tử, nơi đây có xe đến tận nhà đưa rước con bạc đến ngồi bàn, và cũng có tiện nghi đầy đủ như BD. Nhưng lúc gần đây không hiểu vì trám miệng bề trên không đủ hay vì sự ganh tị nghề nghiệp tổ khổ mà sông bạc ở nơi này đã bị phá vỡ, các tay chơi có tí tiền tuổi, vì tương lai nghề nghiệp đã không còn léo hánh đến.

Ngoài hai sông bạc nói trên, dân chơi ở Cholon cũng thường ghé viếng sông roulette ở hotel TD, cuối đường Tổng Đốc, Đ.N ở đường VT... Những sông bạc này mới thành hình gần đây nên ít được các tay sành điệu chiếu cố.

Cây Đa Sà của Hai Lén

Nói đến các sông bạc trong Cholon, mà chỉ nói tới các sông bạc cổ định không thì quả là một điều thiếu sót, vì ngoài những sông này ra, ta còn phải kể đến các sông bạc lưu động. Những sông bạc này quy mô không kém các sông bạc trên. Tùy theo sông, ta sẽ có những tay chơi chọn lọc riêng biệt.

Địa điểm được chọn thường là một villa hay ngôi nhà lầu ở vùng tĩnh mịch trong khu phố vắng vẻ, ít được thầy chú lưu ý đến. Đôi khi, với những tay chủ sông lão luyện thì địa điểm tổ chức sông bạc không được họ lưu ý cho lắm, vì bất cứ vấn đề gì cũng được họ sắp xếp sông phẳng. Điền hình nhất là ta phải kể đến Hai Lén và Tư Ngoán. Đó là những tên đã tổ chức được nhiều sông bạc lớn ăn thua trên triệu bạc, mà lúc gần đây báo chí thường đề cập đến như sông Cây Đa Sà, sông Xóm Củi... Hoạt động tự nhiên như chỗ không người, và đã từng khiến cho nhiều người phải tự tử vì cháy túi tiền cơ nghiệp.

Hai Lén tướng người dong dong cao, da ngăm đen, là người tiêu lai. Sự pha trộn giữa hai dòng máu tạo cho anh ta một khối óc mưu sâu đặc biệt. Anh ta nắm dưới tay hơn năm chục đàn em, gồm toàn du đảng và lính đào ngũ không sợ thiên lôi, giữ nhiệm vụ gác an ninh cho sông bạc. Không những thế, Hai Lén còn là người điệu nghệ, rất sông

phẳng trong vấn đề trả nước cho quý vị quan lớn bé địa phương, nên sông bạc lúc nào cũng bình chân như vại. Thông thường sông bạc do Lén tổ chức, mỗi ngày số người đến ăn thua có trên trăm, bấy nhiêu đó đủ chứng tỏ cho chúng ta thấy về quy mô tấp nập của sông bạc. Lúc gần đây không hiểu vì một lẽ gì, sông bạc của Lén khi tổ chức đi động đến Cây Đa Sà, thì bị đổ bể. Trong trận này, Lén vẫn thoát được với một số tiền to, chỉ để lại một vài đàn em què cụt và tên chủ thế (một tên vô nghề được Lén mượn để chỉ có một nhiệm vụ là ở tù thế mỗi khi tổ chức đổ bể). Còn Lén và toàn bộ tham mưu thì vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Ngoài sông của Lén ra, người Cholon cũng thường nhắc nhở đến một sông roulette di động khá nổi tiếng, nhưng kín đáo đó là sông bạc của Tư Ngoán.

Tư Ngoán cũng thuộc hàng cờ bạc có máu mặt lớn tuổi hơn Lén vì thế nên phương cách hoạt động cũng có vẻ chặt chẽ và cẩn thận hơn, sông bạc của Ngoán tổ chức lưu động ở khu vực quận VIII và quận IX. Thu hút được một số ông chủ ghe chài và chành lùa địa phương. Có lẽ vì cẩn thận, nên Tư Ngoán đón các tay chơi rất chọn lọc và kín tiếng, vì vậy cho đến nay, người ta cũng không hề nghe báo chí nhắc nhở đến hay bị động ổ.

Bài chim — Tứ Sắc — Đề

Đó là nói về những sông bạc lưu động lớn có trên mười chục người chơi, ngoài ra còn hàng trăm hàng ngàn sông bạc khác, được tổ chức thu hẹp hơn mà ta chưa kể tới.

Dân Cholon như chúng ta biết, họ làm việc cần cù và siêng năng. Nhưng ăn chơi thì cũng không kém dân nào khác. Ngoài những giờ phút mệt nhọc vì công việc ra, chỉ cần một sự rủ rờ nhỏ giữa người lối xóm là có thể có ngay một sông bạc có tính cách gia đình. Môn cờ bạc mà họ thích nhất phải kể đến là bài chim, đây là một loại cờ bạc có những con bài làm bằng ngà xương lốt gỗ mun, trên khắc những chữ tượng trưng tượng, 13, 14, tượng, chốt... Số người chơi thường không hạn chế, có thể biến đổi từ bốn đến sáu người và lối chơi cũng tương tự như ta xoa mặt chược.

Ngoài bài chim ra, họ còn đánh bài tứ sắc, đồ xi ngẫu và xoa mặt được. Đây là một trong những thú tiêu khiển có thể nói là thường nhật đối với họ và thông thường mỗi cuộc vui đều được kéo dài từ tối đến sáng hẳn.

Tuy nói rằng những sông này có tính cách thu hẹp. Nhưng vai trò của nó cũng không kém phần quan trọng trong sự móc túi các chủ sộp. Ví dụ như, cách đây không lâu, một ông chủ tiệm buôn lớn ở Lục Tỉnh (những tỉnh thuộc miền Tây Nam phần) mang 1 số tiền to lên Chợ Lớn mua hàng về bán lại. Vì tiện tiện, ông không muốn mượn phòng tốn kém, nên đến ngủ nhờ ở nhà người bạn tại Chợ Lớn.

(Xem tiếp trang 51)

LÍNH TRĂNG và CỜ BẠC

LINH GAN
chép

Đã tự xưng là lính trăng mà không biết đánh bạc thì nhất định là lính... lẻo.

Mà lính trăng có hàng trăm thứ đánh bạc. Có thứ công khai lộ liễu, có thứ kín kín nửa hở, có thứ kín mít. Mà cũng không phải chỉ những anh lính giàu mới đánh bạc. Còn những anh nghèo rớt mùng tơi mới càng khoái đổ đên may rủi. Những anh lính quá giàu vì tham những thì đánh bạc để chơi.. cả vợ anh cũng đánh bạc để giải (cái) trí (của mình). Tục truyền rằng trong lịch sử Anamta, có bà tướng đã đánh bạc bằng những cái chứng chỉ hợp lệ tinh trạng quân dịch. Còn bà vợ đáng đóc tờ nọ lại lấy những cái chứng chỉ loại Ba chờ giải ngũ để...tổ xà láng. Vậy thì, thiên hình vạn trạng, qui cụ 4. Này nhé :

Cờ bạc trong Quân trường

Quân trường là nơi mà kỷ luật được mệnh danh là thép, thế mà các ông khóa sinh cũng đánh bạc được, trời ạ. Chính kẻ viết bài này đã được chứng kiến những màn chơi bài «lậu» thật tài tình (chứng kiến chứ không tham dự, xin thề). Mời quý vị ghé thăm 1 lớp học ở trường Quân Y trong giờ học của một khóa hành chánh. Trong lúc Đại úy huấn luyện viên đang thao thao bất tuyệt thuyết giảng về lẽ tất thắng của quân dân ta, thì ở dưới gầm bàn những bàn tay cũng thoăn thoắt chia bài.Đủ cách chơi: bài cào, sập sấm,... ai ăn thua ghi giấy, hết giờ giam tiền. Lẽ tất nhiên là cái lẽ tất thắng của quân dân ta còn lâu mới sáng tỏ được.

Những vị nào đã sống qua cuộc đời khóa sinh ở Trường Bộ Binh Thủ Đức, hẳn phải biết những ngày cuối khóa cờ bạc rộn ràng. Nhất là đêm trước khi rời trường.

mỗi phòng ngu là một ổ chứa bạc. Đêm đó các «Tân chuẩn úy» xà láng coi sĩ quan cán bộ như nơ pa. Chẳng bù cho thời gian thụ huấn sĩ quan cán bộ là cha mẹ, thế mà kẻ này được biết có những vị sinh viên Sĩ Quan dám ngả bàn phê ngay từ hồi còn huấn nhục nữa cơ chứ. Thời huấn nhục, quý vị ấy chỉ mới mang danh là tân khóa sinh, còn được các Huynh trưởng chà đạp như sà sặc các em lớp mẫu giáo. Sở Huynh trưởng hơn sự cha mẹ. Ban đêm, quý vị gan lì tưởng quan đờ đờ đèn cầy lên đánh bài lấy pon-cho che bốn chung quanh chiếc giường sắt 2 tầng và 5, 6 vị tà tà sát phạt. Huynh trưởng vô, một vị khéo mồm khéo miệng ra gà găm, ngài Huynh trưởng bèn bị con ma cờ bạc cảm dỗ, quên mất «thiên chức dẫn dắt đàn em» tham gia tụt xuống.

Nhưng có lẽ chỉ có ngài khóa sinh này ở Quang Trung mới là sừng nhất. Trong khi anh em đi bộ bại cả hai chân, vác khẩu garat tề cả tay, mồ hôi ướt như tắm, dù cho đi giữa buổi sớm mai mát mẻ, thì vị ấy được một chiếc xe Jeep ra tận bãi đón về. Chỉ nhờ chút tài mọn : mã chược. Hóa ra là các Quan ở nhà thiếu tay xoa, bèn cho triệu dịch danh ông khóa sinh tốt phước trên về trình diện. Có khi khóa sinh phải trình diện trên văn phòng suốt 2 ngày trời mới về đại đội để...lính tờ giấy phép 48 tiếng. Chắc là để về nhà bồi dưỡng những đêm lao lực quanh bàn mã chược. Ai dám bảo cờ bạc là bác thẳng bần !

Mã chược là thú vui diệu vợi, nên chỉ các Quan lớn có cuộc sống ung dung mới khoái chơi, và mới có điều kiện chơi. Chứ các Quan đi hành quân liên miên sức mảy mà được chơi. Có mấy vị Quan

to cỡ tá trở lên chiều nào cũng họp nhau xoa. Đến cả 3 ngày tết cũng không nghỉ. Mong một tết năm đó, các quan đang xoa hào hứng trong một ngôi nhà sang trọng ở đường Cách Mạng, thì tiếng súng nổ rền trời. Các Quan bảo nhau :«gớm, chính phủ cho đốt pháo một cái là thiên hạ thì nhau đốt tiền». Tiếng con bài cũng sào sục hào hứng hơn. Sáng ra, các quan mới biết là Việt Cộng tổng công kích. Tết đó là tết Mậu Thân. Chẳng hiểu bây giờ các quan còn họp nhau đều đều không.

Lương lính và cờ bạc

Đối với những anh nhà binh có máu me bài bạc, thì ngày lính lương là một ngày trọng đại. Bởi vì có thể anh sẽ được lĩnh lương như quý vị Dân Biểu, hoặc thang đó anh chỉ được má bầy trẻ phát cho vài bớp đủ cả phê thuốc là 1 tuần. Vì bao nhiêu lương lậu đã bị 13 con ma đớp hết. Cứ buổi chiều 20 mỗi tháng, là đồ ai tìm được các anh chàng máu me này lĩnh lương ra khỏi phòng thủ quỹ là họ biến mất. Độ một chục đồng dài dui nhau vào xô xính nao đó ngồi «bình» chỉ vài giờ sau có những bộ mặt tự nhiên rạng rỡ hẳn ra, cứ như là được tin mẹ vợ chết, ngay kế bên, thì triệu lăm những bộ mặt buồn thiu, méo xeo như khi hay tin (giả tử) IT Thiệu thay đổi lập trường 4 Không thành 4 không nữa.

Và những tháng lương lính buồn bã ra đi như đi về một nơi vô định.Chỉ độ vài ngày sau, vị thủ quỹ lại nhận được những nụ cười cầu tài, được xem chân mắt những cái tay gãi hoai trên gáy. Và một màn mượn tiền diễn ra. Và điệp khúc bất tận của cuộc đời lính trăng vang lên, Nao là vợ em đau, con em đau, có khi bỏ mẹ chết cả chục năm rồi, còn bị dựng lên cho chết lại. Chỉ tội cho vợ con, bỗng đứng bị : hờ tá, kiệt lý, sưng ruột dư đau cuống phổi v.v...

Đánh bạc với nhà nước

Chính nhà nước cũng đã bày ra trò đánh bạc cho con dân nó chơi. Trong đó có cả bọn lính trăng này nữa.Thời buổi này, đồng lương lính chỉ đủ khiến chị em ta thí cho vài quả là nhẩn tui. Nên bất cứ vị nhà binh nào cũng, khoái trò may rủi

của Chánh Phủ Cộng Huê. Thưa đó là trò «sổ số Quốc gia giúp đồng bào người ta...» Nhà nước thử làm một cuộc xổ sốát quân phong quân kỳ QLVNCH, thì nhất định rằng thế bài có thể thiếu chữ vé số kiến thiết không thể không có trong túi. ao nhà binh. Ít nhất lính ta cũng phải có 1 tấm vé số để gọi là nuôi chút hy vọng... hảo huyền. Kẻ viết bài này mỗi tuần cũng giúp đồng bào ta sơ sơ một đức Thánh Trần. Nhưng, người đã ra đi và chưa hề 1 lần trở lại, dù chỉ trở lại trong một giấc mơ vào những ngày rách nát. Nhà số số kiến thiết nên làm 1 phát thông kê xem tỷ lệ vé số bán cho giới nhà binh chiếm bao nhiêu phần trăm trong tổng số vé bán được. Cam đoan không dưới con số 30%... Và nếu tần mần hơn nữa, xin quý vị cứ làm một phát suy luận trên những con số thông kê số lượng vé phát hành trong khoảng năm nay, hẳn sẽ tìm ra nhiều kết luận lý thú.

Có lẽ điều chúng ta thấy ngay là khi nào đời sống càng khốn khó, dân ngu ta càng nghèo hơn, trị giá đồng lương lính càng khiêm nhường hơn, thì số vé bán được càng nhiều hơn. Nhắm mắt kẻ này cũng đoan được con số đó đã tăng vùn vụt từ ngày nhà nước trưng bày chân dung ông Tổng Ngạc trên ti vi, và con số lên cao nhất kể từ giữa tháng 11 vừa rồi. Nghĩa là kể từ ngày Cách mạng Kinh Tế...mùa thu chết.

Đánh đề và lính trăng

Song song với việc đánh bạc với nhà nước, bọn nhà binh ta cũng tham dự lối đánh bạc sôi nổi nữa, là đánh đề. Kết quả số số vừa được cái la đồ loạn ra, thì bạn bè ta bèn ngã bổ chửng cả lũ vì đánh sai cha nó con đề kỳ này rồi. Chỉ có bọn huyện đề là béo mập. Ai đời, mới tuần trước nó số số 51, tuần sau số 53, tuần nay số ngay số 55, bỏ ai biết đâu mà mò.

Cứ thế, đến chiều thứ ba, công việc trong đơn vị tự dừng như ngừng lại.Từ quan lớn đến quan bé, bàn tán xôn xao về cái số đề. Hồi còn lẻo đẻo ở sư đoàn 5, kẻ hèn này sống ở một đơn vị, mà cứ đến chiều thứ ba là nghỉ việc.Vị thượng sĩ thường vụ chiều đó tự nhiên

khoan khoái hẳn ra. Bởi vì ngài cũng là một tay em của huyện đề. Và kẻ này cũng chưa thấy anh nhà binh nào trúng lớn cả. Mà tiền cứ chi đều đều.Rõ thật ngu như...lính.

«Bình» và quân sự học đường

Đo mới chỉ là một hình thức đánh bạc công khai của lính.Một lối đánh bạc được khuyến khích triệt để qua cái miệng của cụ Trần văn Trạch.Bây giờ chúng ta bước qua những hình thức sát phạt của anh em sinh viên học quân sự học đường mỗi tuần. Cái hồi chương trình học quân sự học đường mới bắt đầu, sinh viên các phân khoa còn học ở khắp nơi, chưa dồn về sân Cộng Hòa. Đạo đó, sinh viên các trường Nha Y được tập ác ẽ trong sở thú. Một nơi thật lý tưởng cho các tay «Bình». Cũng xin chú thích ngay chữ Bình đây không phải là Bình nhất, Bình nhì trong quân đội, mà là Bình sập sấm. Cái trò 13 con ma mà anh chàng cà chớn Tùng Lâm vẫn eo eo suốt ngày trên la đồ đó. Thật lý tưởng vì sở thú có hàng trăm bụi rậm cho hàng trăm bóng mát đến lạnh người giữa buổi trưa nắng Sài gòn như thiêu như đốt. Trốn tập ác ẽ vô đó bình thì đến thua sạch sành sanh,bị lột cả cái mũ ca nô lính tập, cũng vẫn thấy đã.Nhất là cứ từng cơn gió thoảng qua là lại ngào ngạt khắp trời hương thơm nước hoa của những bạc giai nhân tài tử, vô sở thú xem khi làm trò. Ấy thế cũng có khi khốn đốn. Đó là lúc gặp 1 vị nữ lưu nào có cái nách nặng mùi, thơ thần ngay đầu gió, thì bỏ mẹ cả lũ.

Bởi vậy, những ngày tập quân sự học đường của cái thứ nữa lính nữa dân này thật đầy quyến rũ. Và quý vị sĩ Quan cán bộ kiểm huấn luyện viên muốn tập hợp cho đủ một đại đội, xin mời quý vị đi thanh sát cho đủ một chục bóng cây, bụi rậm. Mỗi nơi đó có đến một chục mống ka ki vàng đang sát phạt ồn ào. Bốn tay chính và năm, sáu tay châu rìa.

Việt Cộng cũng phé

Đây là 1 chuyện có thật, kẻ viết bài này được chứng kiến rõ ràng. Đưa nào phía ra, cả nhà nó hề cứ nhắm mắt ngủ là thấy... hình Tổng Ngạc hiện ra. Có thể đọc thế qui vị mới tin.

Hồi kẻ hèn này còn ở Trung

đoàn 738, hành quân vùng chiến khu D dài dài. Trong một cuộc hành quân, Đại đội kẻ hèn này lỏ cả tuần lễ, đêch gặp 1 mống Việt cộng nào cả.Bình sĩ cứ dài cả người ra, luôn mồm kêu «chán thấy mẹ». Thà rằng nghỉ dưỡng quân thì thôi chứ đã hành quân thì phải đung mới đã. Có đung mới kiếm chác được tí ti chiến lợi phẩm làm quà cho em gái hậu phương. Thế mà cứ đi hết ngày này qua ngày nọ, tiểu đoàn không hề đung cái mốc khô gì cả. Bọn chuột nhất VC thấy động, đã kéo nhau đi đâu hết. Sục sạo cả tuần lễ, lang bang từ đông sang Tây, gặp toàn là khỉ ho cò gáy. Buổi trưa đó, trời nắng chang chang. Đại đội kẻ hèn này lạng lẽ đi qua cánh đồng vắng ngát. Thấy đường xa có một bụi rậm có vẻ mát mẻ, chú truyền tin bèn đề nghị vào đó nghỉ ngơi. Hai thầy trò lếch thếch đến. Bụi rậm thật um tùm. nhưng... đó quý vị đoán xem có cái gì trong đó ? thưa rằng, 4 chú V.C. đang cời trần trụi trực sát phạt nhau quanh bàn phé. Và tiền các chú ấy chơi là tiền Việt Nam Cộng Huê. «do ngân Hàng Quốc gia Việt Nam ấn hành». Láng nhiều nhất được hơn 30l. Các chú mài mề đỏ đen quá, sừng vát cả một góc. Đến nỗi bọn này phải dặng háng mới chịu ngừng đầu lên, tay định quơ sừng thì đã muộn rồi. Từ đó, kẻ viết bài này mới nghĩ rằng nếu bộ chiêu hồi lấy quân sĩ Cơ ra làm truyền đơn chiêu hồi thì chắc VC hồi chánh nhiều hơn.

Cờ bạc của lính thì còn vô khối hình thức ngay cả đến các vụ ứng cử cũng là đánh bạc.Hèn thì được làm xã trưởng, dân biểu, nghị sĩ và cả.Tổng thống nữa. Thế là được giải ngũ dài dài 3, 4 năm không hèn thi... lại làm lính, lo gi. Mất 1 tháng lương mà được 20 ngày phé. Lờn chán. làm lính đánh bạc rồi, mà trốn lính cũng đánh bạc nữa, quý vị ạ. Những vị trốn lính thì đánh bạc với mấy ông bạn dân. Hèn thì các ông bạn dân không bao giờ tóm được còn xui thì vô quân vụ thì trốn dài dài. Mà hình như có người nói : Chiến tranh cũng là một canh bạc thì phải. Nếu đúng thế thì hơi buồn cho chúng ta. Canh bạc chỉ tổ toàn bằng xác chết của cả 2 bên Việt Nam... LINH GAN

XÓC ĐĨA

NGŨ TỬ TỬ

Trong những môn đánh bạc cổ truyền và thuần túy Việt Nam Xóc Đĩa có thể nói là môn «nhiều dân tộc tính» nhất. Xóc Đĩa không phải là môn cờ bạc của dân thành phố. Ngày xưa, ở những làng quê mùa xuân mở hội, cùng với những trò vui đình đám khác như đánh đu, hát ví, chèo thuyền, chơi gà, chọi trâu, đấu vật, hát chèo v.v dân quê ta còn có trò đánh tổ tôm và xóc đĩa ở đình làng. Các cụ đạo mạo thì đánh tổ tôm, trai tráng và người nào có máu cờ bạc thì đánh xóc đĩa. Xóc đĩa cũng là trò đồ bạc giản dị, dễ chơi và cũng nguy hiểm nhất, dễ làm người máu mê tiêu tan cơ nghiệp, cuộc đời đi vào cảnh bán vợ, đợ con, ăn mày, ăn nhạt nhất.

So với những môn cờ bạc Âu Tây du nhập vào nước ta, xóc đĩa có thể ví với Sĩ, Sĩ và Xóc Đĩa cùng đứng là cờ bạc. Hai trò này chỉ khác nhau ở điểm Sĩ rất tinh vi, nhiều cách ăn thua, trong khi Xóc Đĩa chỉ có hai mặt ăn thua chính: chẵn và lẻ, trẻ con cũng có thể chơi được xóc đĩa.

Nhưng đã đánh bạc sông, đánh đồng người phải chơi xóc đĩa, vài ba chục người có thể vây quanh một chiếu xóc đĩa và tất cả đều có thể đánh. Trước kia, xóc đĩa chỉ được chơi ở làng quê. Bây giờ nó tiến vào thành phố. Nó hiện đang có mặt ở Sài Gòn và ở hầu hết những thị trấn lớn của miền nam VN. Nó được hoan nghênh nhất, nghĩa là nó lôi kéo được nhiều con bạc nhất, ở những thành phố có quân đội Mỹ tới trong thời gian qua. Ngoài Sài Gòn ra, Xóc đĩa hoạt động mạnh ở Qui Nhơn, Pleiku, Nha Trang, Đà Nẵng, Vũng Tàu. Nghe nói ở

Cần Thơ hiện nay cũng có nhiều sông xóc đĩa đánh mỗi ngày ăn thua bạc triệu. Những kẻ trong thời gian qua làm giàu vô tội vạ nhờ chiến tranh và sự ăn chơi giải quyết sinh lý, của các chú GI, nhờ buôn lậu, nhẩy dù, tức ăn cắp đồ PX Mỹ... là những thân chủ sộp nhất của những sông xóc đĩa. Trong số này có nhiều ông sĩ quan tổ sư tham nhũng. Dân nghèo, công tư chức còm chỉ trông vào đồng lương hàng tháng để sống, không được bém mánh đến sông, dù họ có muốn.

Nói đến Sóc Đĩa ở miền Nam, ta phải cho đó là một trò cờ bạc thuần túy Bắc kỳ. Người Bắc thích đánh xóc đĩa nhất trong khi người Nam khoái đánh đề hơn. Nói như thế không phải là nhất định trong những sông xóc đĩa danh từ kỳ bèo gọi «sông» là «bè» — không có con bạc người Nam.

Xong con bạc người Bắc vẫn chiếm đại đa số. Cũng như bọn chủ sông đều là người Bắc: những anh Bắc bắt lương hợp tác với Ba Tàu.

Người làm chủ sông xóc đĩa nổi tiếng nhất ở Sài Gòn là một người đàn bà: bà Tham Dương. Đa số chủ sông có bạc triệu hiện nay đều là tay sai, đàn em của bà Tham, từng sống nhờ bà này và làm những việc vặt như gác cửa, mời khách. Bà Tham nguyên là vợ một ông công chức. Ông này lại là người hiền lành, chân chỉ hạt bột, không biết gì về cờ bạc. Bà Tham trước kia từng là khách sộp của những sông xóc đĩa ngoài Bắc và từng mở sông ở Hà Nội. Từ địa vị khách đi đánh bạc, bà thành chủ sông. Di cư vào Nam năm 1954, bà Tham Dương

cũng như giới mầu me chịu phép giải nghệ trong một thời gian ngắn chừng ba, bốn năm — từ 1956 đến 1959, những năm chánh phủ Ngô Đình Diệm thực hiện gắt gao chính sách «lãnh mầu hóa xã hội», trừng phạt, bỏ tù thẳng cánh những người hành nghề mầu me, hút thuốc phiện và đánh bạc. Nhưng những tin đồn, tử đệ của Thần Đồ Bắc là những người rất trung kiên. Có thể nói họ trung kiên hơn cả đảng viên Cộng sản khi sự đe dọa trừng phạt giảm bớt. Nghĩa là khi họ có thể tổ chức được cờ bạc, họ trở lại với nghề ngay. Từ năm 1959 giới chủ sông xóc đĩa đã hoạt động mạnh ở Saigon. Từ 1963 trở lại đây, họ hoạt động nhiều nơi gần như công khai. Thời kỳ Giao chỉ For Rent vừa qua được kể là thời vàng son nhất của phong trào đánh bạc bằng xóc đĩa ở miền Nam. Sông bạc được tổ chức đều đặn mỗi ngày và nội trong phạm vi Saigon, Gia Định đã có tới 3 sông xóc đĩa lớn.

Sông xóc đĩa phải được tổ chức lớn, thu hút đông khách có tiền mới có thể sống, vì sự tốn phí khá nặng. Chúng ta có thể nói ngay bong rằng tất cả những sông xóc đĩa đang hoạt động hiện nay đều có sự trợ giúp của những vị có quyền đi về địa phương mở sông. Trước khi mở sông, bọn chủ sông đã phải làm trước việc liên lạc với những ông Cò đề... xin phép và đặt giá cả khẩu bô. Khẩu bô là danh từ riêng, là tiếng lóng chỉ việc nộp tiền hối lộ. Đề khỏi bị bắt. Nếu không hối lộ, không được phép, không một sông bạc nào có thể hành nghề. Đa tổ chức sông ở nơi kín cổng cao tường, dù canh gác nghiêm mật đến thế nào họ cũng bị bắt. Những người có nhiệm vụ là «bài trừ tệ đoan» sẽ không để cho họ yên thân được một tuần, nếu chủ sông không xin phép, không khấu bô trước.

Chủ sông

Tất cả những chủ sông xóc đĩa có tên dưới đây đều là người Bắc: Chủ sông số 1 là bà Tham Dương. Tiếp đó là chủ sông Ba Hóa, rồi là những Hồng Toét, Châu Gối, Ngồi, Lai, N. Ng. S. Kể tên những người hành nghề chủ sông này ra không phải là việc nhà báo tố cáo đích danh họ. Bởi vì nhà báo không thể biết nhiều về giới chủ sông bằng những người có nhiệm vụ đi bắt sông bạc. Những ông phụ trách việc «bài trừ tệ đoan» biết rõ chủ sông hơn nhà báo nhiều. Loại bài về tình trạng Cờ Bạc này chỉ có mục đích giải đáp sự tò mò của bạn đọc, trình bày với bạn đọc một thực trạng của xã hội quanh chúng ta. Loại bài này chẳng ích lợi gì cho những vị, có nhiệm vụ bài trừ nạn cờ bạc, cũng chẳng làm hại gì cho những người hành nghề chủ sông. Bởi vì hành tung của giới chủ sông xóc đĩa không còn có gì để nói là bí mật — họ từng bị bắt lên, bắt xuống, từng có nhiều án tích về tội tổ chức cờ bạc — và như đã, nói giới cảnh sát biết nhiều về họ gấp bội những gì được kể ở đây.

Lâu lâu bạn đọc báo lại thấy mục tin xe cán chó đang mầu tin cảnh sát phá vỡ một sông bạc lớn, nhiều con bạc bị bắt. Một số tiền tang bị tịch thu. Vẫn bị bắt chửi. Pháp luật Việt Nam Cộng Huệ Độ nhĩ vẫn trừng phạt nặng những con dân đánh bạc và

trừng phạt nặng hơn nữa bọn tổ chức cờ bạc. Nếu không bắt bớ thì làm sao có thể bắt bọn chủ sông khấu bô nặng ?? Trường hợp bị bắt đó có thể là người có quyền đã không cho phép tổ chức nữa, nhưng chủ sông cứ tổ chức, hoặc có những ban đi bắt ở nơi khác đến bắt, có khi là do nội bộ những người có quyền hại nhau. Saigon hiện nay có thật nhiều ban có thể và có quyền bị bắt bạc. Bọn chủ sông tuy chịu khấu, sẵn sàng khấu — họ lấy tiền của khách nộp cho giới chức có thẩm quyền chứ họ có bỏ tiền nhà ra đâu ?? — nhưng nhiều khi họ cũng khấu không hết. Nhiều khi họ bị người thất hứa. Có là chủ sông hay ông Cò buồn tình viết hồi ký may ra mới có thể kể hết được những mảnh khoe tổ chức cờ bạc, hối lộ và nguyên nhân bị bắt. Nhà báo chỉ có thể biết và kể sơ sơ những chuyện ngoài lề.

Trong khoảng thời gian từ 1963 đến 1966, khi tiền VN còn chưa mất giá nặng, tiền vốn của một sông xóc đĩa là 600.000 đồng. Nghĩa là chủ sông phải có sẵn 600.000 đồng bạc mặt để chi vào một canh bạc. Số tiền này thường là do Ba Tàu bỏ ra, chuyên viên VN chỉ có việc tổ chức, tìm nhà, mời khách, đối phó với lính. Hoặc do vài người bỏ ra chung nhau. Sau một ngày đánh, trừ tổn phí đủ mực, tiền lời sẽ được chia ngay. Nếu sông thua — đôi khi chủ sông cũng thua chứ — nếu thua hết số bạc 600.000 đồng ấy là sông cuốn chiếu. Cuốn chiếu tức là đã chấm hết số vốn bỏ ra, nhưng sông bạc không phải vì vậy mà giải tán. Chủ sông lại mở chiếu bạc khác với số vốn nguyên vẹn 600.000 đồng khác. Và con bạc cứ tiếp tục đánh.

Trước đây, khi sự bắt bớ còn tương đối gắt gao con bạc phải ở lại trong sông cho đến khi sông giải tán. Dù đã thua hết tiền, con bạc cũng phải cứ phải ngồi đó, gãi háng hoặc soi nước tùy ý. Chứ không được ra về. Vì sợ bại lộ.

Người ta từng thấy những vụ con bạc thua cay, bỏ về và ra đường tổ cáo ngay cảnh sát vào bắt cho bớ tức. Nhưng đó là chuyện xưa rồi. Bây giờ nếu bạn đi đánh xóc đĩa, nếu bạn được năm bảy vạn, vài trăm ngàn, bạn muốn về để đi ăn chơi mực khác, bạn cứ việc đứng dậy đi ra. Ra vô thông thả. Không ai chèn bạn ăn non, đánh bầm. Vì tiền là tiền làng, chẳng phải tiền của ai. Và chủ sông biết hơn ai hết rằng bạn còn sống là có ngày bạn đem tiền trở lại nạp, chỉ khi nào bạn về quê luôn, bạn tịch thị họ mới mất bạn mà thôi.

Tiền sâu của xóc đĩa là 7 phần 100. Bỏ ra 10.000\$ để đánh 1 tiếng bạc, nếu thua bạn mất cả 10.000\$. tất nhiên — còn nếu được, bạn được chỉ 9.300 đồng. Như thế, nếu bạn đánh tất cả 20 tiếng bạc, bạn được 10 và thua 10 tiếng. Coi như bạn huê nhưng thực ra bạn vẫn thua. Thua vì mất tiền sâu. 10 tiếng bạc thua bạn mất 100.000 đồng trong khi mười tiếng bạc được bạn chỉ lấy về có 97.000 đồng. Giản dị như vậy. Bạn có thể nói lấy sâu có 7 phần 100 thì nhiều nhận gì ?? Hợp lý quá. Người ta mất công tổ chức đâu phải để cho anh đến đánh không ?? Đánh bạc là

(XEM TIẾP TRANG 26)

CỜ BỊCH : THUỐC TRỊ BÃ CHỨNG CỦA SINH VIÊN

— PHÊ
— SẬP SÁM
— BÀI CÀO...

● LẠC HỒ

Người Nguyễn công Trứ khi còn là một đấng «sinh viên» nghèo rớt mồng tơi hột, thì có mỗi cái tiền sĩ giấy mấy chục năm chẳng đậu, vậy mà cũng bày đặt đam mê cờ bịch như ai. Trong bài Hàn nho phong vị phú của người có câu : «Cổ bài lá ba đời cửa tướng, hàng văn hàng sách lờ mờ». Câu này thật dễ hiểu. Người muốn nói một nhà nho nghèo như người, cổ bài tổ tôm của người để giải trí đã cũ mòn nhẵn không rõ chữ, muốn thay bộ mới mà không có tiền. Nguyễn công Trứ là một thi sĩ bất cứ chàng học sinh nào học qua nền văn chương VN thế kỷ thứ 19 cũng đều phải biết. Nguyễn công Trứ là một thi sĩ có những bài thơ điển tả chí khí hào hùng của các đấng liền ông con trai lòng những mong xê núi lấp sông. Nguyễn công Trứ cũng còn là tác giả của những bài thơ nhuốm đầy tư tưởng Lão Trang. Cho nên nhiều nhà phê bình văn học VN đã lấy ông làm khuôn mẫu cho kẻ sĩ có một thế quân bình trong quan niệm nhân sinh.

Thưa quý vị,
Nguyễn Công Trứ, nhà nho «sinh viên ban tiến sĩ» của nước

Việt Nam thời xa xưa nghèo đến độ phải than thành bài phú rằng «chém cha cái khó, chém cha cái khó» mà cũng vẫn mê cờ bịch. Và cái thời đó có được một cổ bài đâu phải dễ như thời nay !

Hướng hồ là thời nay, văn minh cơ khí đã cung cấp cho con người cả những dụng cụ làm tình «tự túc, phát triển» thì các đấng sinh viên đại học nhà ta có tận tụy phục vụ nền cờ bịch cũng là noi theo gương sáng của tiền nhân.

Theo khoa xã hội học, giải trí là một thành phần không thể thiếu được trong đời sống của loài người. Bởi vậy, càng ngày người ta càng nghĩ thêm được nhiều trò giải trí mới. Cho tới nay người ta không còn thấy giới sinh viên học sinh Việt Nam chơi những trò giải trí xưa cũ như đánh khăng, đánh đáo v.v...

Những trò này đang đi vào con đường «thất truyền». Một trò giải trí theo gương sinh viên Nguyễn công Trứ không những được tiếp tục mà còn được phát triển thật rộng rãi trong giới các chàng sập được đời gọi là ông cử, ông kỹ sư ông bác sĩ v.v... là cái trò cờ bịch.

Trước khi kể hầu quý vị một vài mẩu chuyện quanh các trung tâm sinh hoạt cờ bịch của sinh viên, chúng tôi xin nói sơ qua một vài nét về phương tiện cờ bịch mà điển nôm là bộ bài, hay gọi tắt chỉ có mỗi một chữ «bài» như họ thường hỏi nhau : «Có mang bài theo không này ?» hay vấn tắt hơn : «Có mang theo không này ?»

Bài vở

Tôi không sống ở thời xưa nên không biết các cụ ta có bao nhiêu thứ cờ bịch. Cũng nghe thấy nói các cụ ta mua bài ở đâu hoặc làm lấy mà chơi, và bài làm bằng gì như bằng giấy, bằng gỗ, bằng tre hay bằng lá.

Căn cứ trên văn thơ của các cụ ta để lại, sinh viên Nguyễn công Trứ hay chơi tổ tôm như câu phú đã dẫn chứng ở trên. Xóc đĩa cũng là một môn cờ bịch được các sinh viên thời xưa mê chơi không kém. Văn chương dân gian có câu : «Tổ tôm, xóc đĩa nó thì chơi hoang». Chữ nó, theo tôi hiểu, chỉ chàng sinh viên thích giải trí vụng vớ hơn học, khiến vợ chàng phải xướng tụng công đức (Nói ra xấu thiếp

hồ chàng) và gọi bằng «nữ tướng» là lòng kính trọng của mình đối với chồng.

Trong một tài liệu về tranh mộc bản Việt Nam hồi đầu thế kỷ thứ 20, người ta thấy một bức tranh vẽ một đám «trào bài ba lá». Bức tranh vẽ hơi nhỏ nên không trông thấy rõ các quân bài nhưng có một chàng trong tranh trông cũng có vẻ sinh viên lắm.

Những lối đánh bài như đánh tam cúc, đánh bắt, xếp, tứ sắc có lẽ không phải là các môn cờ bịch lưu truyền từ các thế kỷ trước đến bây giờ. Các đấng sinh viên nhà ta nay cũng không có vẻ gì ham cái lối chơi này mà các chàng cho là mất thì giờ, không đã hoặc có vẻ đàn bà quá. Ở miền Trung vùng Nghệ Tĩnh có lối chơi bài chơi nay đã hoàn toàn thất truyền.

Nói chung, các loại bài vở nặng dân tộc tính, anh em sinh viên ta bây giờ không ưa. Anh em ta chỉ ưa đánh bài tây với ba lối chơi được ưa chuộng nhất là bài cào, sập sâm và phê, dù rằng các chàng biết nhiều lối như bửu, cạt-tê, ngẫu lăm v.v...

Tại sao anh em ta chỉ ưa có ba thứ đó ? Xin thưa, anh em ta chỉ ưa có ba loại đó vì những lợi ích sau đây : bài cào và sập sâm là hai thứ anh em có thể ngã ra đánh bất cứ ở chỗ nào anh em thấy tiện và có bằng hữu, tiền thì tùy hỉ cái túi, đặt bao nhiêu cũng được. Cuối lớp học, dưới gốc cây, trên bãi tập ở quán trường, trong câu lạc bộ, chỗ nào cũng có thể xử dụng làm địa bàn hoạt động «đã chiến» được hết.

Đánh phê thì nó đòi hỏi những dụng cụ cồng kềnh hơn, như phải có một cái đĩa, phải có một tấm «ta pi» nhất là phải có làng dăng hoàng, nhưng nó ngược lại lại gây căng hơn, tạo được cho anh em nhiều cảm giác mạnh nên anh em ta ai cũng chịu cái mục phê nhất, nếu đồng tiền trong túi rỗng rỉnh một tí. Đánh phê cần suy nghĩ nhiều nên cũng cần phải có chỗ ngồi dăng hoàng chứ không thể nào bày đại ra chỗ nào cũng được. Mà suy nghĩ về mặt văn bài bị địch thủ nó thâu cây một lăm nhá, không nói đùa đâu ! Vì bỏ cho đối thủ ăn không thì tức mà bắt thì kinh

bỏ mẹ, chẳng biết có ăn được không hay nó đánh thật.

Nếu có một vị phụ huynh sinh viên nào thấy chàng con trai yêu quý của mình đang phải nghĩ nát óc về một ván bài đang bị địch thủ nó «tapi», chắc các cụ phải thương cho con mình ghê lắm. Nay hãy nhìn vào mặt chàng thì biết. Trán nhăn lại, mắt không chớp. Chàng đang tập trung tư tưởng để suy nghĩ về lối đánh của địch thủ. Tại sao nó lại ta—pi, tại sao nó thấy mình có đôi mắt mà nó cứ quất ào ào, thằng này chơi có vẻ «bê—tông» nên không biết nó đánh thật hay giả, tại sao... tại sao... Chưa bao giờ các cụ có thể thấy con của các cụ lại bận tâm suy nghĩ vất vả như trong đám bạc đầu. Nếu có cơ hội làm khán giả các cụ sẽ thấy con các cụ nếu chịu học chỉ cần bằng một phần mười sự nam mê cờ bịch, con của các cụ không thể nào thì rớt mỗi cuối năm học cao được. Đâu cao nữa không biết chừng.

Bài cào, sập sâm, phê đều xử dụng chung một dụng cụ : cổ bài tây. Với các tiến bộ khoa học kỹ thuật không ngừng, trước đây chỉ có bài giấy, nay có bài làm bằng plastic đánh quanh năm ngày tháng mà bài chẳng hư hỏng bao nhiêu. Chơi xong rút túi, khi bằng hữu đồng ý ta lại bỏ ra rút đờ ghiền. Tuy nhiên, nghèo nghèo xài đờ bài giấy cũng tốt chán.

Địa bàn hoạt động

Có thể nhiều vị phụ huynh sinh viên không biết là con mình nó biết chơi bài bạc, bởi ở nhà nó học hành chăm chỉ thấy phát tội nghiệp những chỉ muốn dúi tiền cho nó giải trí hay tiêu vật. Được các cụ dúi tiền, nó cũng đánh chiều các cụ đi tìm chỗ nào đó để giải trí cho đỡ một óc. Đi giải trí phải có bạn bè thì mới thành giải trí. Vậy là cổ bài được bày ra. Ở đâu ? Ở ngay trong giảng đường, ở câu lạc bộ, ở đại học xá, ở trên sân trường, ở quán trường trong những ngày phải đi thụ huấn quân sự học đường.

Các đấng sinh viên y khoa thường hay bày trò trong các phòng trực tại các bệnh viện. Giờ trực chẳng lẽ ngáp vật đợi bệnh nhân ?

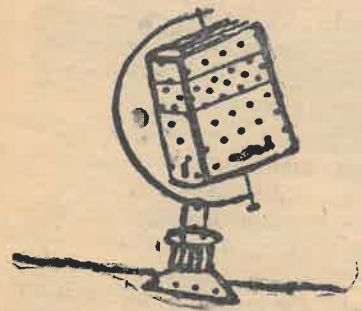
Bình nam bày ván có phải là đờ buồn ngủ hay không ! Các thầy thuốc buồn ngủ quá đã m lẩn cần thuốc nọ xọ thuốc kia thì còn đâu là mạng của bệnh nhân trong đêm hôm khuya khoắt.

Khoa học có mấy giảng đường rộng mênh mông. Giáo sư đứng trên «sân khấu» giảng bài, micro cầm tay thì làm sao trông thấy phía cuối giảng đường sinh viên đang làm gì trong một rừng cái đầu lổ nhố. Có một lần bà khoa trưởng T. N. Tiếng, đang giảng bài, một đám sinh viên bình sập sâm ngay trong «cánh gà» chữ nhàu loạn cào cào, bà đuổi không được bèn xuống nước uao nỉ : «Các anh ơi, có thích đánh thì nói nhỏ nhỏ một chút để cho tôi còn giảng bài.» Nhờ mấy lời dỗ ngọt, anh em ta cảm động nên có bảo nhau bớt ồn ào đi một chút, bà Tiếng giảng hết được giờ học mà không có lần những tiếng «đù má, tính ăn gian hả, vừa thôi chờ cha nội, tao trúng sao không chung tiền lần trong tiếng bà giảng qua loa phóng thanh. Ở trường Luật và Văn Khoa bây giờ sinh viên có thường đánh bài trong trường không, tôi không có dịp theo dõi nên không biết rõ. Nhưng mấy năm trước, hai trường này có nhiều nhân vật khá nổi danh. Những Chi chớp, Lai-hồ, Công quay, Dũng sứt vôi, v.v...bây giờ kẻ là luật sư, người đeo hoa mai trên cổ áo lính.

Tại trường Luật thời N.C Hách làm khoa trưởng, nếu tôi nhớ không lầm, một đám đồng sinh viên chui vào một giảng đường trống dờ trò sát phạt. Đang hồi gây cấn. Ông khoa trưởng lò mò vào xem và định giải tán bằng biện pháp «ôn hòa». Ông vỗ vào vai Chi Chớp rồi lắc lắc mấy cái chưa kịp nói gì, Chi chớp vừa thua luôn mấy ván đang câu lại tưởng một thằng bạn nào phá thói bèn cạo khứa : «Đừng rờ vai xui mày !»

Văn khoa, cái thời còn trường cũ ở Nguyễn trung Trứ, (bây giờ là Phủ văn hóa và Thư Viện Quốc Gia) có mấy căn nhà tiền chế, một số dùng làm giảng đường, một số dùng làm trụ sở cho các tổ chức sinh viên. Ban ngày anh em ta làm việc xã hội khá

(Xem tiếp trang 52)

Anh Điền

TÍNH SỐ ĐÒI

HIẾN PHÁP Điều 4 hay 4 không

Mặc dầu đã có cải chính, câu tuyên bố của Bộ Trưởng Liên Lạc Quốc Hội Cao văn Tường (1) mới đây đã làm cho dư luận xôn xao không ít. Nhiều người cho rằng Hiến pháp sẽ được tu chính, điều 4 cấm Cộng Sản hoạt động sẽ bị bãi bỏ. Nhiều người khác còn đi xa hơn nữa khi cho rằng Quốc Hội sẽ bị giải tán; dĩ nhiên nền đệ nhị Cộng Hòa lúc đó sẽ không còn nữa. Những người này đưa ra trường hợp các thể chế dân chủ tại Kampuchia và Thái Lan bị bóp chết mới đây để nói rằng Việt Nam Cộng Hòa sẽ không thoát khỏi chiều hướng chung đó.

Dư luận lại càng xôn xao bàn tán nhiều hơn khi một nữ học giả Mỹ, tiến sĩ chánh trị học Maria Schuck đến VN tìm tài liệu để viết sách về lịch sử hiến pháp VN. Tiến sĩ Schuck đã gặp nhiều nhân vật tên tuổi trong giới tôn giáo, chánh đảng, các lãnh tụ nghiệp đoàn, các vị đại diện dân cử tại Huế, Đà Nẵng và Sài Gòn. Những câu hỏi của bà liên quan đến hiến pháp VNCH như «hiến pháp này có thể sửa đổi được không, có tồn tại không, TT Thiệu có thể bất cần Hiến Pháp hay không» đã làm cho một số người nhận định rằng dường như người Mỹ đang chuẩn bị hạ HP VNCH. Dư luận cũng không ngần ngại gán cho bà Schuck là phụ tá đặc biệt của cố vấn Kissinger được phái sang VN để chuẩn bị một giải pháp chánh trị cho miền Nam VN.

Vấn đề sửa HP hay không mới đây đã lan tới Hạ Viện. Tuần qua, dân biểu Lê Đình Duyên, viên trưởng nhóm dân biểu Án Quang đã tuyên bố rằng vấn đề VN sắp được giải quyết vì các mâu thuẫn quốc tế đang được dàn xếp. Trong chiều hướng đó ông quả quyết rằng HP VNCH sẽ được tu chính, trong đó có điều 4.

Lời tuyên bố của dân biểu Duyên gây sôi nổi không ít trong giới dân biểu. Một vài DB chấp nhận cho MTGP trở về hoạt động, miễn là tôn trọng HP VNCH và từ bỏ bạo động. Còn DB Phạm Thái Nguyễn ngọc Tân cho biết ông không chấp nhận sống chung với CS. DB Nhữ Văn Ủy hăng máu hơn khi khẳng định rằng «kể nào muốn sửa đổi điều 4 phải dẫm qua

xác chết của những DB chống cộng.» Tuy nhiên nhiều DB khác cũng tỏ ra lo lắng, trong đó có lời tuyên bố của DB Trần Văn Ân như sau: «Sợ rồi họ không dẫm lên xác chết của những người chống cộng mà lại đi vòng.»

CHANH TRỊ Ai giết giáo sư Bông?

Cho tới nay nhà chức trách vẫn chưa tìm ra thủ phạm đã sát hại giáo sư Nguyễn Văn Bông. lên tiếng ngay sau cái chết của giáo sư bà Nguyễn Văn Bông, nhũ danh Lê Thị Thu Vân, 32 tuổi, cho biết bà không tin rằng cộng sản đã sát hại chồng bà. Lập luận này cũng được sự tán đồng của một số người trong đó có 1 sinh viên Quốc Gia hành chánh với lời tuyên bố: chỉ tin được 10 phần trăm giả thuyết cộng sản sát hại giáo sư Bông.

Một giả thuyết khác cho rằng giáo sư Bông chết vì chiếc ghế thủ tướng và có thể vì chiếc ghế tổng thống năm 1975. Giả thuyết này còn nói rõ rằng chính các người quốc gia đã sát hại giáo sư Bông để loại trừ trước một đối thủ nặng cân như vậy. Nhà báo Chu Tử trong một lúc phóng bút, đã viết ba đoàn thể Cấp tiến, Đại viết cách mạng và Công nông là ra thủ phạm. Báo hại có người tưởng rằng ông móc nối được với thủ phạm nên đe dọa thanh toán mạng sống của ông; Chu Tử đã phải thanh minh thanh nga rằng ông chỉ tưởng tượng ra cho vui mà thôi.

Cái chết của giáo sư Bông tưởng như đã bắt đầu chìm vào quên lãng thì ngày chủ nhật 21 tháng 11 vừa qua, nhật báo Điện Tín trong số ra mắt đã đăng một bài dài ba cột nhan đề: «tân thủ tướng Nguyễn Văn Bông»; tác giả bài báo là XYZ, với giọng văn mỉa mai qua lời nói của cố Tổng Thống Diệm như sau: «Quả là tôi thần tượng ông, chức Thủ Tướng phi người không có ai xứng nữa. Song chỉ có một mình nhà người làm sao gánh nổi trọng trách? Thế còn các tiến sĩ giấy thuộc đảng nhà người H và N ở đâu sao không xuống lãnh chức vụ phó Thủ Tướng và Quốc Vụ Khanh?»

Bà báo đã gây phản ứng mạnh từ phía các dân biểu Cấp Tiến. Các DB Phạm Thái, Hồ Ngọc Cừ, Minh Nhựt... Cho rằng đã kích người chết là việc làm bỉ đĩ, trong lúc đó phản ứng mạnh nhất đến từ Liên Đoàn sinh viên Cấp Tiến. Trong một thư ngỏ, gọi đồng bào toàn quốc. LB đã lên tiếng tố cáo Nghị sĩ Hồng Sơn Đông và dân biểu Hồ Ngọc Nhuận (Chủ Nhiệm và Giám Đốc chính trị báo Tin) là đồng lõa trong việc triệt hạ thêm Giáo sư và còn khuyến khích việc triệt hạ thêm Giáo sư Nguyễn Ngọc Huy và Nguyễn Văn Ngôn. Bức thư còn kêu gọi chính quyền xem tác giả bài báo là một mối giầy để phăng ra ánh sáng vụ sát hại GS Bông.

Được biết nghị sĩ Đông và dân biểu Nhuận thuộc phe đối lập với chánh quyền. Trước kia GS Bông có hợp tác với DB Nhuận trên báo Tin Sáng. Các DB Nhựt thì trong nhiệm kỳ hạ viện 67-71 vừa qua đứng trong khối Xã Hội của DB Nhuận.

CHIẾN SỰ Toàn Thắng, giai đoạn 6

Cuộc hành quân Toàn Thắng 1/71 giai đoạn 6, khai diễn từ ngày 22 tháng rồi nhưng mãi đến ngày 24 mới được chính thức loan báo được mô tả là chiến dịch quan trọng nhất Đông Dương sau chiến dịch Hạ Lào hồi đầu năm nay. Cuộc hành quân trước hết nhằm giải tỏa áp lực của quân CSBV hiện đang đặt nặng trên thủ phủ Nam Vang từ nhiều tuần qua và sau đó nhằm đánh phá hậu cần của các sư đoàn 5, 7 và 9 BV trong vùng Đông bộ KPC tiếp giáp với VNCH.

Gần 50.000 quân VNCH gồm các thành phần tác chiến và yểm trợ thuộc các sư đoàn 5, 18 và 25, sư đoàn Nhảy Dù, Thiết Kỳ, lực lượng đặc biệt và Biệt Động Quân đã tham dự cuộc hành quân kéo dài trên 320 cây số miền biên giới này.

Theo tin ghi nhận được đến cuối tuần qua quân VNCH đã tiến đến các thị trấn Neak Luong bên bờ sông Cửu Long nằm trên quốc lộ 1 nối liền Gò Dầu và Nam Vang, thành phố Kompong Cham nằm bên bờ phải sông Cửu Long 80 cây số Đông Bắc Nam Vang trên quốc lộ 22 nối liền Tây Ninh với thành phố này. Xa hơn về phía Bắc, các lực lượng của sư đoàn 5 bộ binh tiến quân trên quốc lộ 13 từ Lộc Ninh sang Kratié, đã tiến vào thị trấn Snoul và đang chuẩn bị tiến lên Kratié, một thành phố bị cộng quân chiếm từ gần hai năm nay. Ngoài ra còn có lực lượng khác đang tảo thanh vùng phía Bắc thị trấn Lreik và đang tiến dọc quốc lộ 7 về Mimot.

Trong phạm vi quân khu 4, khoảng 2.000 BĐQ và thiết kỵ đã tiến qua Kompong Trach để thiết lập một căn cứ hỏa lực ở đó. Ngoài ra Trung Tướng Ngô Quang Trưởng, tư lệnh quân khu 4, cũng cho bay rằng 3.000 binh sĩ đã được gửi sang Neak Luong và Chipou để tảo thanh vùng quốc lộ nối liền Neak Luong với biên giới VNCH. Đạo quân ở Neak Luong sẽ dàn ra dọc theo sông Cửu Long để bảo vệ an ninh cho các đoàn xe công voa hướng về Nam Vang.

Cho tới cuối tuần qua cuộc tiến quân của VNCH hầu như chưa gặp sức kháng cự đáng kể của quân CSBV ngoài một trận đánh trên quốc lộ 7 vào hôm thứ ba trong đó 36 lính BV đã bị hạ. Tuy nhiên cuộc tiến quân này đã khiến cho quân BV thuộc sư đoàn 9 đang vây hãm Nam Vang đã bắt đầu rút về phía biên giới để đối phó với quân VNCH. Theo tin tình báo thì tướng BV 4 sao Hoàng Văn Thai hiện đang trực tiếp điều động các sư đoàn quân BV.

NGÂN SÁCH Cùng nhau vì hiến

Trong tuần qua Hành pháp đã gửi văn thư qua Quốc Hội xin thu hồi bản dự thảo ngân sách tài khóa 1972, mà Tổng Thống đã chuyển qua Hạ Viện trước đây, để tu chỉnh lại vì dự án NS này thảo ra từ trước khi có tin Mỹ cúp ngoại viện và trước khi chánh phủ tung ra các biện pháp kinh tế tài chánh mới đây. Sau đó TT Thiệu đã chuyển qua QH một dự thảo ngân sách mới trong đó phần chi là 328 tỷ 486 triệu so với con số cũ là 294 tỷ 786 triệu. Con số chênh lệch là 33 tỷ 700 triệu. Về phần thu, dự thảo ngân sách mới ấn định là 270 tỷ 505 triệu so với con số cũ là 238 tỷ 509 triệu. Tổng số thiếu hụt NSQG do đó vẫn ở khoảng trên 57 tỷ.

Khoản tăng hơn 33 tỷ trong phần chi hầu hết nằm trong phần tra lương cho quân công, còn phần thu của ngân sách cũng tăng lên nhờ quỹ đối giá và quỹ hỗ trợ kinh tế. Quỹ đối giá tăng nhờ tảo suất tăng qua biện pháp thả nổi đồng bạc, một hình thức pha giá, mới đây. Còn quỹ hỗ trợ kinh tế thì hành pháp không ghi rõ xuất xứ.

Cho tới khi hành pháp thay đổi dự thảo ngân sách 72. Hạ viện vẫn chưa xét được dự thảo NS cũ vì còn bận nhiều chuyện khác như hợp thức hóa các dân biểu, biểu quyết nội quy và bầu các van phòng.

Theo điều 46 đoạn 3 và 4 Hiến Pháp thì Hạ Viện phải biểu quyết dự thảo ngân sách trước ngày 30-11 và chuyển bản văn đến Thượng Viện trễ nhất là ngày 1 tháng 12 để viện này biểu quyết trước ngày 31 tháng 12. Như vậy tới giờ dành cho Hạ Viện thảo luận dự án ngân sách tính từ khi Hành Pháp chuyển sang (điều 46 HP ấn định hành pháp chuyển dự án ngân sách sang Hạ Viện trước ngày 30 tháng 9) là 2 tháng. Ngay cả trong trường hợp hành pháp không thay đổi dự thảo ngân sách, thì Hạ Viện cho tới cuối tháng qua cũng không kịp biểu quyết và thảo luận dự án ngân sách 72 theo thời gian hiến định nữa.

Nay Hành pháp đã thay đổi dự án NS 72 do đó nếu có vi hiến thì cả Lập pháp lẫn Hành pháp sẽ cùng vi hiến.

(1) Ông Trưởng được báo chí cho rằng đã tuyên bố như sau: «Có thể Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam sẽ trở về với cộng đồng quốc gia dưới hình thức 1 chánh đảng khuyếch trương.» Một ngày sau khi báo chí đăng tải lời tuyên bố này, văn phòng ông Trưởng cho rằng báo chí đã loan tin thất thiệt.

Mùa thu chết

«Đã chết rồi, em biết không, hai chúng ta sẽ chẳng còn gặp nhau nữa!» Đó là bài ca phổ thông nhất trong năm qua của nhạc sĩ Phạm Duy. Ông Đạo đã mượn bài ca đó để ca ngợi cuộc Cách Mạng Mùa Thu Chết.

Cuộc cách mạng nào cũng cần có một bài ca. Cách Mạng 45 có bài «Một mùa thu năm xưa Cách Mạng tiến ra đất Việt» của nhạc sĩ Phạm Duy. Năm 1954 có bài ca «Nhân Dân Cách Mạng Việt Nam vùng đứng lên cùng thế giới» của nhạc sĩ Hùng Lĩnh. Năm 1963 Cách Mạng không có bài ca nào, thành thử các nhà Cách mạng Dương Văn Minh, Nguyễn ngọc Thơ làm cách mạng không lên nổi, để ra cái cách mạng ôn hòa rồi huê cả làng luôn.

Than ôi, năm nay chúng ta lại có một cái cách mạng nữa. Gọi là Cách Mạng Mùa Thu. Nhưng dân nghe Tivi thấy Tivi vẫn ca bài Mùa Thu Chết, dân bèn nghe lầm ra là Cách Mạng Mùa Thu Chết, mùa thu đã chết rồi em biết không, hai chúng ta sẽ chẳng còn gặp nhau nữa trên cõi đời này từ nay mãi mãi không thấy nhau v.v.

Trong cuộc Cách Mạng Mùa Thu Chết này dân được nghe bài ca : «Em rân chờ!» Tương lai chúng ta vô cùng rực rỡ. Cứ theo đúng các kế hoạch kinh tế, nhân ta sẽ xuất cảng âm âm, nhập cảng tỷ tỷ thôi, sẽ trở thành cường quốc kinh tế thịnh vượng nhất trong Đông Nam Á.

Ngon không?

Trong thức ăn ngon, ai chả muốn nuốt. Nhưng muốn nuốt món ăn «thịnh vượng nhất Đông Nam Á» đó, em rân chờ!

Trong khi chờ đợi em hãy «thắt lưng buộc bụng» thật chặt giây lưng một chút, thật thêm vài ba nấc nữa, coi chừng cách mạng quá mau thì tụt quần mắc cổ lắm!

Chờ không nổi

Đây là câu chuyện xảy ra tại vùng Cộng sản, trước hiệp định Genève. Nông dân miền Bắc có tinh thần đối kháng rất cao, và lại có óc hài hước. Câu chuyện sau đây chứng tỏ.

Trong đợt cải cách ruộng đất, tổ khổ địa chủ phú nông, đảng lao động cho cán bộ Trung Ương về từng xã giải thích. Một bữa có đồng

ÔNG ĐẠO CÂY

chí trung ương tới, họp nhân dân trong phòng học Bình Dân Học Vụ để diễn thuyết về đề tài «tiến tới xã hội chủ nghĩa».

Đồng chí Trung Ương này mắc cái bệnh nói dài. Đồng chí thao thao bất tuyệt về tương lai nhân loại, thiên đường cộng sản, xã hội vô giai cấp, các tận sở năng, các thu sở nhu v.v.

Các nông dân đã được cán bộ xã giải thích trước về tầm quan trọng của cuộc thuyết trình, và thái độ kính cần phải giữ trước mặt Đồng chí Trung Ương. Cán bộ xã còn dặn : « Trong khi đồng chí trung ương thuyết trình, yêu cầu các đồng chí nghiêm chỉnh lắng nghe, mắt chăm chú hướng về diễn giả. Ai quay mặt đi, ai cựa quậy, ngó ngoáy, tức là không nhiệt liệt ủng hộ Cách Mạng »!

Đồng chí trung ương thao thao bất tuyệt từ tám giờ tối tới mười một giờ đêm vẫn chưa dứt. Dân trong xã có tinh thần cảnh giác rất cao, ngồi im phăng phắc như các ông bụt lẳng đật trong chùa.

Phòng hội đang trang nghiêm như cảnh giáo đường, bỗng có 1 nông dân lom khom đứng dậy, rồi cứ cúi lom khom từ từ rút ra khỏi hàng ghế, lui về phía cuối phòng.

Chủ tịch xã liếc mắt trông thấy, vội lên tiếng :

— Xin lỗi đồng chí trung ương, có một đồng chí đang thắc mắc! Hướng về phía người nông dân đang đứng sững sờ đứng lại, ông chủ tịch hỏi :

— Đồng chí Liên! xin hỏi đồng chí có thắc mắc gì không?

— Dạ thưa đồng chí chủ tịch, tôi, tôi muốn...

— Đồng chí cứ mạnh dạn đi biểu! Đồng chí có đồng ý rằng hội chủ nghĩa là con đường nhất giải phóng các dân tộc không?

— Thưa đồng ý chứ ạ.

— Đồng chí có đồng ý rằng đường VN là ngọn đuốc sáng đường tiến tới xã hội chủ nghĩa hay không?

— Thưa, đồng ý chứ ạ?

— Đồng chí có muốn sống trong một xã hội vô giai cấp, mọi người bình đẳng, tự do, dân chủ hạnh phúc hay không?

— Dạ, thưa đồng ý chứ ạ!

— Vậy đồng chí Liên có thắc mắc gì mà đứng dậy.

— Dạ, thưa đồng chí chủ tịch nhà chúng cháu đồng ý là tương lai chúng ta sáng lạn, xã hội chủ nghĩa, vô giai cấp, tự do các thứ hay lắm ạ. Nhưng mà lúc bấy giờ nhà chúng cháu chưa được thấy xã hội chủ nghĩa sáng lạn vinh quang các thứ chưa tới ạ. Nhà chúng cháu chỉ xin phép đồng chí chủ tịch cho nhà chúng cháu đi hái một cái rồi vào ngay ạ!

Không chịu cách mạng

Thưa quý vị độc giả, câu chuyện trên đây là chuyện cổ tích, ở tận xứ Bắc Việt xa xôi vào một thời xa xưa.

Còn ở đây, hôm nay chúng ta đang chào đón tương lai một nước

VN phồn thịnh nhất Đông Nam Á, thành quả của Cách Mạng Mùa Thu Chết!

Nhưng trong khi chờ đợi cuộc cách mạng thành công, chúng ta không thể bắt cái bụng của chúng ta nó rỗng được.

Đó là lý do tại sao toàn dân đang háng hái đi lo chạy gạo. Bộ Kinh tế luôn trấn an: Đồng bào đừng lo, toàn dân sẽ cách mạng nhưng cái bao từ đồng bào sẽ không bị cách đâu! Chúng ta sẽ dư gạo ăn!

Nhiều Chú Ba trong Chợ Lớn Quốc cũng tham gia cách mạng háng hái. Các chú còn làm chiến sĩ tiên phong của cách mạng nên trước khi cuộc cách mạng được đại tivi tuyên bố, các chú đã sửa soạn thừa thắng xông lên rồi! Theo ông Nguyễn Đình, chủ tịch hội Phổ Bình Việt Nam thì một số viên chức nào đó đã tiết lộ cho các chú Ba biết trước Cách Mạng sắp bùng nổ, nên các chú mới cất dấu hàng hóa đi, bóp chặt dân tiền thụt.

Nói như vậy oan cho các viên chức nhà nước. Vì trước khi Tổng Thống ban bố Cách Mạng trong thông điệp 15-11 tại Thượng Nghị Viện, thì cả nước đã biết thông điệp đó sẽ nói chuyện Kinh tế khác khổ rồi. Cả nước đã biết Ngoại Viện bị cắt giảm. Cả nước đã biết các chú GI đang cuốn chiếu, cuốn poncho đứng dậy, để các em nằm chống chờ tênh hênh một mình rồi. Cho nên không riêng gì các chú Ba Chợ Lớn có ý định cất dấu hàng hóa, mấy triệu dân ai cũng muốn cất dấu. Có điều các chú Ba thì có hàng hóa để cất dấu, còn đại đa số nhân dân ta chỉ có mỗi một thứ để che dấu, thứ đó nó lại không tham gia cách mạng, càng cách mạng coi bộ nó càng teo đi chán mớ đời! Vì thứ nó lên giá một tỷ thời cũng đỡ đỡ!

Lon ton và lách thép

Nói rằng nhân dân ai cũng biết trước sẽ có Cách mạng kinh tế mùa thu chết, nói vậy chưa đúng. Các ông soạn thảo ngân sách thuộc Bộ Kế Hoạch của nhà nước hình như không. Vì vậy ngân sách quốc gia được Hành pháp gửi sang Hạ nghị Viện lại là cái ngân sách «tiền Cách Mạng». Sang tới thời kỳ hậu Cách Mạng nhà nước phải rút ngân sách về.

Một bài xã thuyết nghiêm trang trên nhật báo Chính Luận ngày 27-11-71 mô tả hành động đưa qua, rút về đó bằng lối vào hải hươc như vậy :

« Việc phá (giá đồng bạc) là việc không tránh được. Nhưng có thể nào mà «không tính được» đến cái nỗi chính phủ VNCH bị coi như hoàn toàn «đứng ngoài» về sự việc này. Bằng cớ là việc phá giá đã xảy ra như... «thiên tai». Chính phủ VNCH không hề dự liệu được mấy may cho nên mới «lon ton» đi làm dự thảo ngân sách rồi gửi tuổi qua quốc hội, việc phá giá nổ bùng ra mới lại «lách thép» tới quốc hội lấy dự thảo ngân sách về «xê dịch dấu chấm dấu phết và vẽ thêm số không vào cuối hàng số».

Hình ảnh «lon ton» và «lách thép» tây tây xóa xóa đó có vẻ bi hài kịch đến nỗi một bài báo nghiêm trang cũng không tránh được mỉm cười, và mô tả «trung thực và ngay tình» như trên.

Hậu quả của việc đưa qua, rút lại đó là tình trạng « cả nước vi hiến »!

Theo Hiến pháp VNCH, điều 46 thì «Dự thảo ngân sách phải được đệ nạp tại văn phòng Hạ nghị Viện trước ngày ba mươi tháng chín (30-9)»

Hạ nghị Viện sẽ phải biểu quyết dự thảo ngân sách trước ngày 30-11. Thượng nghị Viện sẽ phải biểu quyết trước ngày 31-12.

Nếu hai Viện Lập Pháp cãi nhau lằng nhằng tới cuối năm chưa có ngân sách thì Tổng Thống có quyền

ký sắc luật tạm xai ngân sách năm trước, lấy một phần 12 nghĩa là tương đương với một tháng mà thôi.

Nay Hành Pháp rút dự thảo ngân sách về tây tây xóa xóa thêm số không và nhích dấu chấm dấu phết. Khi dự thảo ngân sách được đưa trở lại Hạ nghị Viện thì cái hạn kỳ 30-9 đã qua gần 2 tháng rồi và Hạ Viện sẽ có cơ để ngâm tằm, Thượng Viện cũng sẽ trì hoãn. Rút cục cả hành pháp lẫn lập pháp đều vi hiến!

Nhưng phạm Cách Mạng đều có tỷ tỷ ra ngoài biển pháp và luật pháp. Cách mạng mùa thu chết có làm cho thời hạn 30-9 không được tôn trọng thì ta cũng nên sinh sái cho qua luôn. Không mất mát chi hết, chỉ tăng ngân sách 40 tỷ mà thôi.

Chúng ta chỉ thắc mắc một điều khi tổ chức bầu cử độc diễn, tổng Thống ta và bộ máy tuyên truyền của nhà nước nhất nhất lên tiếng tuyên bố rằng ngày 3-10 phải là ngày có bầu, hoãn không được, hoãn là vi hiến.

Ài cái lại cũng không được. Dù người cãi lại có trưng hiến pháp nói rằng nếu Tổng Thống trao quyền cho chủ tịch Thượng Viện hoãn tổ chức bầu cử trong 3 tháng cũng là theo khoản 2 điều 56 của Hiến Pháp.

Nhưng ngày 3-10 thì không thay đổi được, nhất định phải tuân theo khoản 4 điều 52 Hiến Pháp. Còn ngày 30-9 thì tha hồ sinh sái, Cách mạng mà!

THƠ ĐỜI CÁCH MẠNG TÔNG NGÔNG

Lâu lắm các quan làm cái Cách Mạng Mẹ kiếp thẳng dân mắt mây choáng

Nhón nha nhón nhác đưa mắt hỏi nhau

Họ cách mạng này hay cách mạng tao?

Quan vẫn là quan còn dân vẫn là dân Quan đã ban lệnh ai dám lãn khan? Lệnh xuống : Toàn dân tiết kiệm

Thắt lưng buộc bụng, chỉ lo tụt quần!

Có một cái quần nếu cần khắc khổ Ta cũng hy sinh bỏ quần, đóng khổ

Cái khổ nếu cần cũng cách mạng luôn

Mùa thu cách mạng vẫn minh tông

Cách mạng mùa thu ới mùa thu chết

Đường sửa vãi gạo đem cách mạng hết

Quản công tăng lương nửa khúc

Gạo tăng gấp rưỡi sửa gần gấp đôi!

Mùa thu đã chết em có biết không

Chết mẹ cái đời nó đi cho xeng

Anh xin mời em tham gia cách mạng

Quyết tâm thực hiện văn minh tông

Chiến tranh đe dọa khắp Châu Á

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Cuộc chiến Việt Nam chưa chấm dứt, mặc dù Trung Cộng đã được nhận vào Liên Hiệp Quốc, Mỹ đã đơn phương ngưng chiến trên bộ tại Đông Dương, nhưng mặt khác, không khí chiến tranh đã tràn ngập Á Châu.

Để tìm thể thắng cho chiến tranh Việt Nam, Bắc Việt đã mở 1 cuộc tấn công quy mô tại Cẩm Bốt, nhằm đe dọa thủ đô của nước này. Lập tức Việt Nam tung vào Cẩm Bốt trên hai mươi ngàn quân để giải vây cho Nam Vang.

Áp lực quân sự của Bắc Việt đối với Nam Vang nhờ đó được giảm đi. Thế nhưng như vậy không có nghĩa là quân Bắc Việt đã thảm bại, phải chăng đây chỉ là một chiến thuật như quân đội Việt Nam phải kẹt vào vòng chiến Cẩm Bốt, để Bắc Việt phát động một mặt trận quy mô hơn ở nội địa Việt Nam?

Vì thật ra, dù Bắc Việt có thắng thế được ở mặt trận Cam Bốt, mà không tạo được áp lực quân sự tại nội địa Việt Nam, thì họ vẫn không thể nào hậu thuẫn cho vấn đề chính trị mà họ đang chơi ở Nam Việt được.

Hiện nay thì Thủ Tướng Bắc Việt Phạm văn Đồng đang cùng thủ tướng Trung Cộng Chu Ân Lai và giới lãnh đạo Bắc Kinh ráo riết tìm một giải pháp nào đó để cùng với Mỹ ngưng cuộc chiến Việt Nam lại, để mùa xuân năm 72 Trung cộng đón T.T Mỹ Nixon trong một tình thần thoải mái.

Nhất là trong khi đó, Nga đang dồn quân đội của họ ra phía biên giới Nga Hoa, trực tiếp đe dọa an ninh của Bắc Kinh. Vì hiện nay, tuy Trung cộng đã hạ bệ rồi Lâm Bưu, nhưng phe quân sự của họ Lâm vẫn còn là mối nguy cho Mao Chu. Có nghĩa là về mặt quân sự Trung cộng đang hết sức từng tưng. Chính vì thế mà việc Nga đưa quân ra biên giới đã làm cho Trung cộng lo sợ không ít.

Để đối phó với Nga, Trung cộng không thể làm khác hơn là thỏa thuận với Mỹ để ngưng cuộc chiến tranh Việt nam này lại, vì rằng chừng nào chiến tranh Việt nam còn, chừng đó áp lực quân sự của Mỹ vẫn còn đè nặng lên Trung cộng về mặt nam.

Thêm vào đó, chừng nào cuộc chiến tranh Việt nam chưa chấm dứt, Bắc Việt còn phải tiếp nhận viện trợ quân sự của Nga, đương nhiên Nga có ảnh

hưởng nếu không hơn thì cũng bằng Trung Cộng tại Bắc Việt.

Trong trường hợp đó, lỡ mà cuộc chiến tranh Nga Hoa nổ ra, thì Bắc Việt trở thành mối họa cho Trung cộng không nhỏ. Chính vì vậy mà không phải là Mỹ, chính Tàu muốn cho cuộc chiến tranh Việt nam này càng sớm chấm dứt càng tốt.

Chấm dứt được cuộc chiến tranh Việt Nam tức là Tàu tách được ảnh hưởng của Nga tại Bắc Việt. Nhưng một khi Bắc Việt đã có cùng một lúc hai ảnh hưởng quốc tế song song thì họ chẳng ngại gì để cù đầu vâng phục mệnh lệnh của Tàu, Tàu muốn họ chấm dứt chiến tranh thì Tàu phải trả giá cho họ.

Hiện nay, trong tay Tàu chẳng có gì để mà trả cho Bắc Việt cả ngoài việc cho Bắc Việt lãnh đạo phong trào cộng sản Đông dương và Đông nam Á. Điều này trước đây thì quý, nhưng hiện nay, Bắc Việt không mấy ham, vì lãnh đạo Cộng sản Đông nam Á có nghĩa phải gánh trọn cuộc chiến Đông Nam Á, để rồi cuối cùng Trung cộng vẫn giữ vai trò thương thuyết với thế giới. Thiệt Bắc Việt chịu, lợi Tàu hưởng.

Nhưng nếu Bắc Việt không nghe Tàu, thì một mặt Tàu đi đêm với Mỹ, mặt khác Tàu sẽ cho tiến hành một cuộc đảo chính tại miền Bắc, để cho một chính quyền thân Tàu thuần túy xuất hiện, rồi cùng miền Nam thương thuyết hòa bình.

Từ trước tới nay, người ta chỉ có thể quan niệm nổi một cuộc đảo chính tại miền Nam để tiến tới thương thuyết hòa bình chứ chưa một người nào dám nghĩ tới một cuộc đảo chính tại miền Bắc. Nhưng đến nay tình thế đang đẩy Bắc Kinh phải chấp nhận một cuộc phiêu lưu mới, một cuộc phiêu lưu có tính toán cần thận với Mỹ.

Biết đâu rằng cả hai bên Mỹ Tàu đều phải đi vào đường lối phiêu lưu giống nhau để kịp thời ra thoát khỏi cuộc chiến tranh Á Châu đang tới lúc bùng phát.

Cuộc chiến tranh này, Mỹ quyết tâm đứng ngoài để thực hiện chủ trương Sứ ng Mỹ Mậu Nhưo tiêu quốc. Trung cộng cũng nhất định đứng ngoài để đẩy Nga một mình kẹt vào vòng chiến.

Cuộc chiến tranh Ấn-Hồi

Cuộc chiến tranh Ấn Hồi đã được thực sự bùng nổ. Hồi đã chính thức ban hành tình trạng chiến tranh. Mặc dù trong lúc đó Ấn vẫn chưa chịu ban bố lệnh khẩn trương. Nhưng trên thực tế thì hai bên đã được thực sự lâm chiến.

Ấn Độ hiện nay là đồng minh của Nga, dù từ trước tới nay tuyên bố Trung lập nhưng Ấn vẫn nhận sự trợ giúp vũ khí và kinh tế của Nga.

Còn Hồi thì vẫn liên lạc tốt với Trung cộng. đồng thời mua vũ khí của Mỹ. Từ ngày xảy ra vụ Đông Hồi đòi ly khai với Tây Hồi, tình trạng căng thẳng giữa hai nước Ấn Hồi đã bắt đầu trầm trọng rồi. Đến nay thì dù có muốn không đánh nhau cũng không được nữa.

Đông Tây Hồi trước kia đều là người Ấn, nhưng từ ngày người Anh trao trả độc lập lại cho Ấn thì họ cũng lại khích động tình thần tôn giáo của những người theo Hồi Hồi để tách khỏi nước Ấn thiết lập một nước Hồi gồm hai mảnh nằm ở hai phía Đông và Tây nước Ấn.

Khác với Ấn chủ trương Trung lập, Hồi luôn luôn đứng trong thế liên minh quân sự với Mỹ, nhưng đồng thời bất liên lại rất sớm với Trung Cộng. Người ta còn nhớ chuyện Hoa du bị mặt của cố vấn an ninh Mỹ, ông Kissinger, đã được chính Hồi Quốc tiếp tay chuẩn bị cho.

Chính vì thế mà cuộc chiến tranh Ấn Hồi có rất nhiều liên hệ giữa tay ba Mỹ Nga Tàu. Nhưng cả ba tay anh chị Quốc tế này đã đủ khôn ngoan để đứng phía hậu trường chứ không khi nào chịu xuất đầu lộ diện như Mỹ đã đại dốt làm tại chiến tranh Việt Nam.

Thế nên chiến tranh Ấn Hồi dù có căng thẳng nhưng chưa thể đi vào thế quyết liệt được, mà vẫn còn phải ngưng lại trong thế nuôi dưỡng chiến tranh Á Châu. Cho đến khi nào đó. Trung Cộng một là mạnh hẳn về mặt quân lực, hai là tổ ý bước với Mỹ, thì lúc đó Mỹ sẽ mở cửa cho Nga Ấn chiếm Đông Hồi nhằm đe dọa trực tiếp lãnh thổ Trung Cộng. Tức là để cho số người không lồ Trung Cộng đụng độ với khối người không lồ Ấn độ.

Thế nên vấn đề chiến tranh Ấn Hồi có trở thành lớn hay không còn tùy thái độ của Trung Cộng đối với Mỹ. Nếu Trung Cộng tự cho họ vào được Liên Hiệp Quốc là đủ, họ không cần phải giữ những điều cam kết mật đối với Mỹ, thì dịp này có thể Hồi sẽ bị mất miền Đông, và quân Ấn có Nga yểm trợ sẽ đóng đầu mặt với Trung Cộng.

Như thế là cả mặt Bắc lẫn mặt Tây Nga Ấn tạo nổi thế bao vây Trung Cộng, còn mặt biển Đông thì Nhật đang được Mỹ ráo riết thúc đẩy phải tái vũ trang để kiểm soát Thái bình Dương đối đầu với Trung Cộng.

Trung Cộng tuy có đất đứng trong diễn đàn thế giới, nhưng mặt khác trong thực tế đang bị phong tỏa khít khao.

Thái Lan chuẩn bị chiến tranh

Hiện nay lối tỏ duy nhất của Trung cộng chỉ có thể tìm được ở Đông Nam Á. Nhưng rồi Thái Lan lại đang phát khởi một tình trạng chiến tranh chống du kích Cộng sản và Hoa kiều thân Trung cộng. Bởi đó hầu như Hoa Lục đang bị chiến tranh vây khốn khắp mặt. Đây cũng là sự trả lời của Mỹ đối với bài diễn văn chống Mỹ của đại diện Trung cộng tại LHQ vừa qua.

Trong tình thế này, con đường duy nhất của TC là càng làm giảm lần áp lực quân sự được phía nào tốt phía đó..

Nhưng dù sao TC cũng khó có thể điều đình với Nga được. Thế nên họ phải tiếp tục điều đình với Mỹ để giảm áp lực quân sự về mặt Nam và Đông để đối phó với hai mặt Bắc và Tây.

Muốn làm giảm áp lực quân sự về mặt Nam thì trước hết TC phải thuyết phục hoặc áp lực BV phải chấp nhận điều kiện ngưng bắn tại Việt Nam và Đông Dương của Mỹ.

Chính vì vậy mà TC đã gấp rút triệu thỉnh phái đoàn cao cấp của BV tới Bắc Kinh gặp Chu và Mao, để đẩy BV vào thế phải chấm dứt chiến tranh đồng thời ngăn chặn một cuộc chiến tranh kiểu Việt Nam xảy ra tại Thái Lan.

Không phải là ngẫu nhiên mà các nước Đông nam Á đưa ra chủ trương Trung lập tự do liên kết cho vùng này. Đích thật đó là một đề nghị đối với TC, nếu TC chấp nhận để cho các nước nhỏ trong vùng Đông nam Á được yên thân thì các nước này sẽ thiết lập quan hệ tốt với Trung cộng.

Vì đích ra, Đông Nam Á là một vùng rất nguy hiểm khi mà Trung cộng tạo được thế vững trong nội bộ và thế vững trên chính trường Quốc tế. Bởi đó, phải nhân lúc Trung cộng còn yếu, con bị bốn mặt vây hãm, Mỹ phải tạo cho Đông nam Á một cán bản phát triển rất vững mới mong thoát được sự đe dọa của Trung cộng.

Bởi đó có thể nói được rằng: tất cả những cuộc động binh hiện nay của thế giới, phần lớn nhằm vào mục tiêu là làm cho Đông Nam Á có cơ hội mau ra khỏi chiến tranh để gấp rút phát triển, tránh bị Trung cộng thôn tính mai sau.

Đưa Trung cộng vào Liên Hiệp Quốc không có nghĩa là tạo cho Trung cộng thành một trung tâm để quốc mới, mà muốn Trung cộng không trở thành trung tâm để quốc mới thì phải tạo cho Đông nam Á một thế mạnh làm cho Trung cộng không thể biến các nước trong vùng này thành chư hầu của họ mới được.

Đó là những lý do để cho chúng ta tin rằng chiến tranh Việt Nam sắp kết thúc, và Đông nam Á có cơ hội kết hợp với nhau thành một khối mạnh để phát triển.

MỘT VÒNG THẾ GIỚI

PHI CHÂU : Lính đánh thuê hay hiệp sĩ !!

Rolf Steiner sanh ra để mặc quân phục và giết người. Hắn sẽ là một chiến sĩ dũng cảm nếu Hitler còn sống. Nhưng vì Đức Quốc Xã đánh thuê, bàn tay đã nhuộm máu bao nhiêu người dân nhược tiểu. Sinh năm 1929 ở Đức, Steiner đã gia nhập đoàn thiếu niên Hitler, chiến tranh chấm dứt hắn gia nhập đạo quân Lê Dương của Pháp và lê gót viễn chinh sang đàn áp người VN. Tay hắn đã nhuộm máu người Việt. Rồi hắn lại tham chiến ở Cao Ly, Trung Đông và Algeria. Các cuộc chiến tranh thực dân đó chấm dứt, Steiner vẫn tiếp tục nghề lính đánh thuê nhưng khó kiếm việc làm. Nghe tin cuộc nội chiến ở Biafra bùng nổ, hắn nói : « Họ muốn chơi trò chiến tranh. Tôi sẽ tới đó chơi chiến tranh. » Thế là Steiner tới Biafra, và tham dự trò chơi rất cừ.

Năm 1968 nội chiến ở Biafra, chấm dứt, quân chính phủ Nigeria tiêu diệt được lực lượng ly khai của dân Ibo, Steiner không phải thất nghiệp lâu, lại nhảy vào cuộc nội chiến ở Sudan.

Xứ Sudan có sắc dân da đen ở miền Nam theo Thiên chúa giáo, nổi dậy từ 15 năm nay chống

chánh phủ của sắc dân Ả Rập theo Hồi giáo. Steiner đánh thuê cho người da đen và được phong làm tổng tư lệnh quân đội. Năm ngoài, trong lúc ông Tổng Tư Lệnh này lên quá xứ Uganda tìm phi cơ về Âu Châu thì bị chánh phủ Uganda bắt, dẫn giải sang Sudan. Tội nghiệp Steiner? Hai tuần lễ sau đó thì chính tổng thống xứ Uganda cũng bị lật đổ !

Chính phủ Sudan đưa Steiner ra tòa vào cuối tháng 8 vừa qua. Trước tòa án quân sự, công tố viên đã buộc tội « Rolf Steiner là kẻ thù của nhân loại, và của các dân tộc Phi Châu nói riêng. Hôm nay quý tòa không xét xử riêng bị cáo, mà xét xử những tư tưởng tội lỗi, những tổ chức, những đế quốc vẫn đang tìm cách khai thác thế giới thứ ba, thu hút hết tài nguyên của các nước nhược tiểu, bằng cách sách động các cuộc nổi loạn và nội chiến. »

Tới đầu tháng 11, tòa án quân sự Sudan mới phán quyết, tặng Steiner một bản án tử hình. Tổng thống Numeiry đã ân giảm bản án còn 20 năm tù !

Rolf Steiner năm nay 42 tuổi, đã tuyên bố với một vẻ kiêu hãnh, chấp nhận chính hắn ta là tổng chỉ huy quân đội nổi loạn của sắc dân Anyanya ! Hắn tự mĩ tả mình như một chàng hiệp sĩ da trắng liều thân đi bảo vệ dân da đen ở Nam Sudan chống lại chánh phủ Ả Rập theo Hồi Giáo. Steiner còn nói rằng cả tình báo CIA của Mỹ, Interintelligence Service của Anh, và cả tòa thánh La Mã đều dính líu tới cuộc nội chiến này !

KINH TẾ

Tư bản quốc tế và tài nguyên nhược tiểu quốc

Cuộc Cách Mạng Kinh Tài Mùa Thu...chết vẽ ra cho chúng ta một viễn ảnh tương lai rất sáng sủa : Khuyến khích đầu tư, thu hút vốn của tư bản ngoại quốc.

Đề quý bạn có một hình ảnh về tương lai này, chúng tôi xin trình bày trường hợp Indonesia :

Indonesia là một quốc gia giàu có, với tài nguyên phong phú hàng thứ 5 thứ 6 trên thế giới. Nào dầu lửa, nào bạc, nào kẽm, nào gỗ... nhưng chánh phủ củ của T.Th. Sukarno ký thị người ngoại quốc vẫn đóng cửa, không cho tư bản quốc tế đặt chân lên khai thác.

Từ hai năm nay, chánh phủ mới của T.Th. Suharto đã mở cửa, và hàng trăm công ty ngoại quốc, Nhật Mỹ, Âu Châu và cả Phi Luật Tân đã đổ 250 triệu Mỹ kim mảy móc, vốn liếng vào Indonesia, phần lớn đầu tư trong kỹ nghệ khai mỏ và khai thác rừng. Theo dự án, họ còn trừ tính chi thêm hơn một tỷ Mỹ kim nữa vào xứ này. Trong số vốn liếng đã đổ vào, 150 triệu Mỹ kim được dùng để khai thác các mỏ dầu hỏa ngoài khơi.

Sau hai năm, các thành quả đầu tiên của chương trình khai thác đã đạt được, và người ta đã kiểm điểm thấy tài nguyên xứ Indonesia vô cùng phong phú. Ba trăm triệu mẫu rừng cây với những thứ cây quý như giá trị. Dầu hỏa dự trữ dưới đất ước lượng bằng 1 phần tư dầu lửa cả thế giới. Còn đồng bạc và kẽm thì vô hạn. Các chuyên viên ước tính riêng trên giải núi Tây Irian có 33 triệu tấn đồng, vàng, bạc, sắt...

Năm ngoài các công ty khai thác gỗ đã bán ra nước ngoài 110 triệu Mỹ kim, giá tăng 70 phần trăm so với năm 1969 và sẽ tăng gấp đôi vào năm 1973. Các công ty dầu ngoại

độc, cũng với hãng dầu công của chánh phủ Indonesia dự tới năm 1973, số lượng dầu lửa xuất cảng sẽ vào khoảng 2 triệu thùng một ngày, ngang với xứ dầu Irak.

Các công ty khai thác tài nguyên Indonesia thuộc nhiều quốc gia : Hoa Kỳ, Gia Nã Đại, Nhật. Theo ông chủ tịch Ủy ban Đầu Tư Ngoại Quốc, Mohammad Sadi, Indonesia không có đường lối nào khác là chấp nhận tư bản ngoại quốc.

CHÁNH TRI Mỹ trở lại cô lập ?

Vấn đề số 1 trong lịch sử nước Mỹ, đứng trước các nước ngoài là câu hỏi : Tham dự vào việc thế giới hay sống cô lập chỉ biết mình.

Lịch sử ngoại giao Mỹ luôn luôn nêu lên vấn đề đó.

Sau khi thương viện Mỹ biểu quyết bãi bỏ toàn thể dự án ngân sách ngoại viện Mỹ để đưa ra một dự án mới, vấn đề đó lại mới được nêu lên một cách sôi nổi một lần nữa.

Nghị sĩ Mansfield một lãnh tụ khối Dân chủ đã đưa ra đề nghị rút 60 ngàn quân Mỹ ở Âu Châu về nước nhằm tiết kiệm ngân sách quốc phòng. Hiện nay Mỹ có 310 ngàn quân đóng tại Âu Châu.

Đề nghị của Mansfield đã bị thương viện Hoa Kỳ bác bỏ với 54 phiếu chống trên 39 phiếu thuận.

Trước đây, ngày 19-5 ông Mansfield cũng đã từng đề nghị giảm nửa số quân trong số 310 ngàn quân trên nhưng cũng đã bị bác bỏ với tỷ số 61/36.

Trả lời những lời kêu gọi của phe Mansfield đòi rút quân Mỹ ở nước về, một nhân vật trong chánh phủ Hoa Kỳ đã phân tích rõ rằng quân Mỹ đóng ở Âu châu dốt hơn là rút về đóng ở Mỹ nhiều ! Đó quả là một điều trớ trêu !

Còn các nước Âu Châu, nhất là tại Đức, nơi quân Mỹ đóng đông

HÌNH : Cựu Tổng Thống Lyndon Johnson trước pho tượng của mình.

hơn cả, thì họ không coi vấn đề quân Mỹ đóng trên đất nước họ là một chuyện dĩ nhiên. Các chánh phủ Âu Châu ngày nay không cần quân Mỹ bảo vệ phòng ngừa Nga xâm lăng nữa, nhưng khi quân Mỹ ở lại thì còn tiêu tiền và kiểm việc làm ! Quân Mỹ rút cũng khỏi người thất nghiệp ! Vì vậy, các chánh phủ Tây Âu cũng lo ngại việc Mỹ rút chẳng khác gì chánh phủ VNCH bây giờ, tuy lý do có hơi khác.

Riêng ông Nixon, về phương diện quốc gia, chỉ cảnh cáo rằng việc rút quân như thế làm cho thế giới thấy nội bộ của Hoa Kỳ suy yếu !

Cựu TT Johnson từ lâu lắm mới tái xuất giang hồ cũng lên tiếng

đã kích chủ nghĩa cô lập. Lần sau cùng báo chí nhắc nhở tới ông là khi ông tới khánh thành pho tượng của chính ông.

Mới đây, nói chuyện trước các sinh viên Đại Học New York (NYU) ông Lyndon Johnson đã kích « những người theo chủ trương cô lập, bảo thủ và cả tự do, đã tạo ra một liên minh mới nhằm làm suy giảm vai trò của Hoa Kỳ trên thế giới — dù họ có những lý do khác nhau. » Ông Johnson còn mỉa mai việc rút quân : « Không dễ gì mà chúng ta cứ đứng đây rồi ra về ! Cũng như mắng một người bảo xuống địa ngục là một chuyện, còn làm cho họ xuống địa ngục thật lại là chuyện khác ! »

Cười đờ buồn

Một em đẹp như vũ nữ sexy bước vào phòng nha sĩ. Ông thầy chữa răng mời em ngồi ngã lên chiếc ghế êm ái, và nói một câu như thường lệ :

— Không đau đâu, không đau đâu !

Rồi ông bắt đầu hành nghề. Một phút sau, ông nha sĩ bỗng nhảy khựng, lùi về phía sau :

— Ừ, sao có lại bóp tôi ? Vị thần chủ khả ái trả lời :

— Không đau đâu ! Không đau đâu ! Ông không làm tôi đau, thì tôi cũng không làm ông đau mà !

Một thần chủ tới nhờ hăng trình tham tư theo dõi bà vợ ông trong ba tháng hè.

— Không ! Tôi không cần biết vợ tôi làm cái vụ đó với thằng nào hết. Cần nhất là tôi muốn biết bà ấy ở đâu, trong khi tôi làm cái vụ đó với bà khác.

Xóc Đĩa

(TIẾP THEO TRANG 15)

phải mất tiền sâu. Con bạc nào cũng chấp nhận điều kiện ấy, miễn là mất tiền sâu mà được tiếng đả đàng hoàng, sông có an ninh, bảo đảm không bị lính ập vào vỗ bắt tử, đưa lên xe cày về ngủ bót, tiền mất hết mà còn mang tiếng. Xong chủ sông không bao giờ thua là nhờ thế. Đi sông, tiền bạc ấy bạn được hay thua, bạn vẫn mất tiền là vậy.

Con bạc

Một sông xóc đĩa muốn được gọi là đông vui phải có từ 20 tới 30 con bạc. Số chuyên viên của sông đã từ 5 tới 10 người. Thường thì 5 người có mặt trong phòng đánh bạc, 5 người khác đứng bên ngoài. Để đón khách, để chi tiền cho rõ rệt, để báo động nửa khi có chuyện ngoài chương trình xảy ra. Lại còn phải có cả tay anh chị du đặng, có súng, để đối phó với bọn quái đến đòi tiền, đến phá. Một số du đặng nổi tiếng từng đứng ra nhận tiền của sông để giữ an ninh. Cái an ninh trước hết là sông bạc khỏi bị chính bọn du đặng này đến phá. Du đặng ở nơi khác tới đã có du đặng của sông đối phó. Còn lính tới thì chỉ. Lính đây là lính rờ-set chứ không phải là lính quân đội. Mỗi ngày mỗi anh tới được chỉ vài bô. Mà cả vài chục anh như thế chứ không phải chỉ vài ba anh. Đàn anh có ăn thì đàn em cũng phải có ăn tí chút chứ? Tiền sâu tuy nhiên thật xong tiền chi cũng nhiều. Không chi thì chết ngay. Một trăm thứ phải chi. Nhưng chủ sông đâu có mất. Tất cả phí tổn đều do con bạc gánh hết. Kể cả tiền chi cho nhà báo, nhà bô.

Một ông chủ sông từng nói với Ngũ Tử Tư : «Thật ra thì có mở sông, chúng tôi cũng kiếm được, cũng có cái ăn trong những ngày có mở sông. Nhưng rút cục lại, ai cũng thua hết. Dài ngày thì ai cũng thua hết. Vì tiền vào hết các ông. Họ tới lấy tiền rồi đi. Và thế là tiền mất, Họ không đánh nên sông không thể lấy lại được tiền của họ.»

Xóc đĩa được đánh trên mặt chiếu, trải ngay trên sàn nhà, quanh đó có bắc vài cái ghế. Dân giàu tiền được chủ sông trọng vọng mời ngồi ghế, dân ít tiền ngồi xôn. Cũng mời khách sộp la ve, nước ngọt đàng hoàng. Đa số thân chủ của những sông xóc đĩa là đàn ông, nhưng cũng có nhiều đàn bà. Một số các bà vợ những ông có chức tước vì máu mê cờ bạc này nên cũng lui tới những sông xóc đĩa. Đa số các vợ đều ít tiền thua thì tháo nữ trang ra cầm cố. Thua hết nhẫn thì xoay. Vợ nào có chút nhan sắc khả dĩ làm đàn ông lạ thêm muốn thì chào anh khách nào được bạc, đi theo nó đi ăn rồi vào phòng ngủ. Hy vọng nó chi cho chút tiền để về đi chợ, hoặc để gỡ gạc.

Một người bạn của NTT và cũng là một nhân vật quen thuộc của những sông xóc đĩa Saigon nói với NTT về một con bạc đàn bà, con dâu của một nhà tỷ phú đường Tự Do :

— Thoạt thấy nàng, tôi dám chắc là cậu phải

mê ngay. Nàng kim cương đầy người, lái xe Hué Kỳ đi đánh bạc. Nhưng lúc nàng tẩu thì cậu phải tìm. Nàng ngồi xổm lên, mở hộp rìu trên trán, mặt mũi ngơ ngác thất thần. Trông thiếu não...

Về những con bạc đàn bà ít tiền khác, anh bạn kể :

— Thua mẹ nó hết tiền rồi, thằng nào có tiền rồi đi là các mợ đi ngay. Cho đi ăn một bữa, cho vào ngân là xong rồi. Chỉ có mấy thằng Tàu bự nó chung tiền với chủ sông là nó vỡ bô. Nó chơi hết. Đau thế chứ lại...

Đàn ông mà máu mê cờ bạc đi đánh xóc đĩa đã tan cửa nát nhà, đã khổ nạn cuộc đời rồi, đàn bà mà cũng vào sông xóc đĩa thì hết nước nói. Anh nào lấy phải chị vợ có máu xóc đĩa thì coi như đời trúng số độc đắc cấp bảy vậy.

Một số người máu mê cờ bạc từng mất nghiệp vì xóc đĩa trở thành chủ sông theo biện pháp giải quyết «phải gai lấy gai mà nhè». Một số người có tiền bỏ tiền ra mở sông như làm bất cứ một công việc thương mại nào ra tiền khác. Nhưng dĩ nhiên là thiếu số. Đa số chủ sông xóc đĩa hiện nay là những anh vô tài bất tướng, vô nghề nghiệp, nhẩy đại vào làng kỹ bèo để kiếm ăn. Những anh này phần nhiều tập sự chủ sông bằng cách vào làm công cho những sông bạc, giữ những việc vặt vãnh như đón khách, gác cửa, xóc cái. Gặp trường hợp chủ sông bị bắt hoặc bị bắt buộc phải nghỉ dài hạn, các anh đã biết hết ngón nghề, biết khách đánh, các anh vào Chợ Lớn để nghị Tàu bỏ tiền cho các anh làm vốn, và các anh trở thành chủ sông.

Và có một số chủ sông xuất thân hạ tiện đó đã thành công, đã trở thành triệu phú, ở nhà lầu, đi Mazda, Đatsun mới toanh. Trong số này có cả anh trước kia từng hành nghề «mỡ» tức móc túi, tức ăn cắp.

Chị vợ của một anh chủ sông loại hạ tiện này mới đây vừa làm giới kỳ bèo nhấc nhờ đến nhiều vì việc chị đi nhẩy đầm theo lối cổ điển, tức đi lên đồng, lên bóng. Ngày chị trình đồng, tức là mời đệ đơn xin vào làm mùa đệ cửa Thánh, chị tổ chức một cuộc lên đồng linh đình kéo dài 3 ngày liền. Tiền tổ chức ba ngày trình đồng này trị giá tới 1 triệu bạc. Nguyên tiền hàng mã đã lên tới 200.000 số tiền mới chị đổi ở nhà băng về làm tiền phát cho những người đến hầu khi chị lên đồng lên tới 200.000 đồng nữa. Rất nhiều vợ chồng chủ sông và con bạc được mời đến dự cuộc trình đồng của chị. Cái nội một vụ lên đồng mà chị đã tiêu cả triệu bạc chừng tổ anh chồng chủ sông của chị giàu và sẵn tiền đến chừng nào.

Có bài trừ

Theo ý riêng của kẻ viết bài này, không một chánh phủ nào nắm chính quyền ở miền Nam VN lại có thể trừ diệt được những cái mà bây giờ người ta gọi là «tệ đoan xã hội», tức là cờ bạc, mại dâm, ma túy, trừ một chính phủ cộng sản với chính sách vô sản độc tài bản cùng hóa nhân dân, b.t nhân dân làm việc mờ người mà vẫn không đủ ăn, nhưng cộng sản khó lòng đặt được chính phủ ở miền Nam này. Và những chính phủ của ta có Mỹ đứng sau

lưng không bao giờ dám nghĩ đến chuyện làm cho cờ bạc và mại dâm trở thành công khai để kiểm soát và thu thuế. Vì sợ nhân dân Mỹ phản đối. Nhân dân Mỹ sẽ không chịu đóng thuế để viện trợ cho một chính phủ khai thác cờ bạc và mại dâm. Như vậy có nghĩa là cờ bạc và mại dâm sẽ bị cấm mãi và tình trạng này chỉ làm giàu riêng cho 1 số người.

Bọn chủ sông bạc, chủ nhà mại dâm làm giàu đã đành. Nhưng họ có thể bị tù tội, họ phải khổ nhục vì cái nghề bất hợp pháp của họ. Số người làm giàu ngon lành nhất chính là những người có quyền đi bắt bạc, bắt mại dâm, những người được nhà nước và pháp luật trao cho nhiệm vụ «bài trừ những tệ đoan xã hội».

Cách đây không lâu một ủy ban thành phần gồm vài vị thẩm phán, vài viên chức cao cấp của cảnh sát quốc gia đến thăm quận Tân Bình, Gia Định. Quận này nổi tiếng là có nhiều sông bạc nhất. Ủy ban này được các viên chức cảnh sát quận mở cuộc thuyết trình cho thấy tình hình toàn quận hoàn toàn sạch sẽ. Ngay sau đó cũng ủy ban này chỉ huy một số cảnh sát trung ương bắt được một sông xóc đĩa lớn tổ chức cách trụ sở chỉ cảnh sát có 100 thước. Kết quả là ông Trương Chí Bài Trừ Tệ Đoan của Chi bị khiển trách và mất chức. Vụ này xảy ra dưới thời Trương Trần Thanh Phong nắm quyền Tư Lệnh Cảnh Sát Toàn Quốc.

Ngược đời nhất là trong thời gian qua và hiện nay vẫn còn là tình trạng có những người có nhiệm vụ đi bắt bạc, bắt tiệm hút lại công khai đi đánh bạc và đi hút thuốc phiện. Một nhân vật trong giới này có tên là Quân G. Anh này đã bị đổi đi lục tỉnh. Anh chỉ là một nhân viên cảnh sát thường thôi nhưng anh đi xe hơi Nhật, đeo đồng hồ Rolex vàng trị giá năm, bảy chục ngàn. Anh cũng vào tiệm hút nậu hít và vào sông xóc đĩa đánh bạc như ai. Anh bị giới chủ sông, chủ tiệm sợ nhưng ghét. Vì anh ngang ngược. Anh mà vào đánh bạc là chủ sông không được quyền khấu tiền hồ của anh. Hồ li nào cả lần không biết ông Quân, khấu tiền của ông Quân là bị ông Quân chửi liến : «Đ.M mày. Bộ mày không nghe danh bố mày sao ??»

Anh Quân G. này thời còn hoành hành ở Saigon— Gia Định thường đi đòi với một nhân viên nữa có cái tên giang hồ là H. Cuội. Nhân vật «Tổ ỉg Nha», lý kỳ H. Cuội này giao thiệp còn kỹ hơn Quân G. với những chủ sông chủ tiệm hút. Có lần anh Cuội này đến một tiệm hút đường Phan Đình Phùng mua của chủ tiệm một cái đồng hồ Rolex với giá rẻ mặc dù anh biết hơn ai hết rằng đồng hồ đó là của bọn quái đi cướp giật được đem về bán lại cho chủ tiệm hoặc đổi thuốc phiện. Chủ tiệm sợ anh phải bán rẻ cho anh để rồi chỉ vài ngày sau chính anh lại đi với toàn cảnh sát đến tiệm này vỗ bụm đèn và bắt chủ tiệm.

Về mục chơi bời, hai nhân vật vừa kể trên đây còn sướng, còn hách hơn Trương Ty, Trương Ban nhiều. Kể cả ông Trương CS nếu có đi đánh bạc, đi hút..., chưa chắc đã sướng bằng hai anh

Chống quyền thế của đàn ông

TÊ ĐỀ

(TIẾP THEO VÀ HẾT)

W— Ta nên đi sang một phần rất quan trọng của cuốn sách liên quan tới Freud. Trong đoạn sách ấy có có về bản học với thái độ quá thiên về phụ hệ của Freud. Tất nhiên điều đó rất đúng, thí dụ như cô đã đưa ra nhiều phê phán về lập luận «mặc cảm thiếu tình dục, việc ham muốn dương vật của người nữ». Vì lập luận của Freud thường được chấp thuận tại Âu Mỹ nên ta thấy rằng nó ảnh hưởng tới tâm lý, tới phản ứng của phái nam về địa vị của người nữ trong xã hội. Những lời phê bình của cô rất quan hệ.

Cô trách Freud lại dìm phụ nữ vào việc chữa đẽ, Cô cho là Freud không chấp nhận thăng hóa khả năng của phụ nữ vào những mục tiêu cao cả hơn và cho rằng phụ nữ thường thường chỉ tạo được thế quân bình trong công cuộc chữa đẽ. Cái đó có thật đúng không? Phải chăng Freud đã có phần nào hồ đồ? Freud có khinh miệt cả các phụ nữ cao cấp chẳng? Sự miệt thị mà cô thường nêu ra thì Freud không chỉ miệt thị những các cô loạn thần kinh mà chỉ có «chữa đẽ» là lối thoát hy vọng lành bệnh như? Và phải chăng khi nói về các phụ nữ có văn hóa cao, Freud cũng chẳng đánh giá đúng mức những thăng hóa cao độ ấy?

Freud đã có nhiều bạn thâm giao là phụ nữ chẳng hạn Bà Lou Andréa-Salomé mà ông rất mến và khâm phục những nhận xét của bà về khoa phân tâm. Freud cũng có nhiều môn đệ phái nữ như Melanie Klein, Marie Bonaparte và cô Anna von giá ông. Quả thực ta có thấy Freud đưa ra mấy trường hợp phải chấp nhận phần nào người nữ tiến đến thể cổ hữu là chữ đẽ. Nhưng chính Freud cũng hy vọng tiến đến một mẫu người phụ nữ thăng hóa, nghĩa là một mẫu người như loại cô mong ước và như vậy những lời cô chỉ trích Freud chỉ có lý một phần nào mà thôi.

KM — Tôi nghĩ rằng nói Freud chẳng có sự hồ đồ nào đưa đến tư mâu thuẫn. Lý thuyết của Freud đều căn cứ vào phía người nữ không có khả năng trí não. Ông ta có chứng tỏ tình hữu nghị với nhiều bà có văn hóa cao nhưng những điều đó không nằm trong khung cảnh nghiên cứu của tôi: Điều tôi cần chú ý là các ảnh hưởng của học thuyết Freud vào xã hội chúng ta và những ảnh hưởng đó đều tiêu cực theo quan niệm của phụ nữ. Tôi không rõ ở Âu Châu ảnh hưởng ra sao, nhưng ở Huê Kỳ thì hậu quả là có hàng ngàn phụ nữ đã tới các nhà phân tâm học. Và các vị này đã chú tâm đến việc gì? Ấy là việc khuyên nhủ họ chấp nhận hoàn cảnh xã hội, hoàn cảnh thích hợp với hoàn cảnh sinh lý của phụ nữ. Điều này chắc ông cũng thấy hiểm nguy hại của lý thuyết Freud mô tả phụ nữ là loạn dâm, thụ động, quá lăm đồm.

Ông cũng biết rằng Freud mô tả khá đúng nếu ở một hoàn cảnh xã hội nào vì một tập thể đã chấp nhận 1 hoàn cảnh xã hội dù bị áp bức đến đâu đi nữa thì tập thể đó đáng gọi là thụ động. Điều mà người ta không nhận ra là tại sao tập thể ấy phải điều chế để chấp nhận hoàn cảnh, hai là tại sao họ không đặt lại vấn đề để cho hoàn cảnh ấy được mãi mãi giữ nguyên trạng...

Cái nhảm của Freud là nói rằng hoàn cảnh xã hội vẫn là hoàn cảnh cổ hữu đương nhiên và đồng thời việc đồng hóa khía cạnh phụ nữ bị áp bức vào 1 sự trạng tự nhiên. Lập luận ấy tạo nên những hậu quả tai hại, có phải Freud cho rằng phụ nữ như hiện nay là bẩm sinh, như vậy ông ấy đã chứng minh hoàn cảnh áp bức và tệ hơn nữa ông ta cho rằng hoàn cảnh ấy phải duy trì mãi mãi. Freud lại còn nói: nếu phụ nữ không đúng với mẫu mực ấy

thì phải luyện cho họ đủ khả năng đảm nhiệm những đặc tính bẩm sinh ấy.

Quả là vô lý. Nếu phụ nữ bẩm sinh như vậy thì chẳng cần gì để phải khuyến dụ họ chấp nhận hoàn cảnh. Chính Freud cũng thấy đa số thân chủ của ông đều bất mãn về địa vị của họ trong xã hội. Tôi không muốn nói đến những người loạn óc, điên khùng, nạn nhân đương nhiên của việc thiếu tình dục do ông định bệnh rất đúng, nhưng tôi muốn nói đến những người mà ông cho vì có mặc cảm thiếu tình dục để làm căn cứ lập luận «sự ham muốn dương vật» và các lập luận khác. Ấy là các phụ nữ đã phần nào giải phóng và hết sức bất mãn về địa vị của họ, Freud đã tạo thành một vấn đề cá nhân rồi rồi cột vào toàn thể giới phụ nữ chứ không phải của cả xã hội. Ông ta gán cho phụ nữ cả một lỗ tính chất và nhu cầu tự nhiên bẩm sinh.

Cái lăm lăm lớn nhất của lý thuyết Freud là quá ít quan tâm đến những hoàn cảnh xã hội trong khi Freud sống trong cao độ của Phong trào phụ nữ. Hằng ngày ông ta có thể nhận thấy bản chất xã hội làm phụ nữ bất mãn với những hậu quả của nó trên bình diện chánh trị, đối với một sự trạng do nam giới mong muốn. Như vậy Freud đưa ra quan niệm của ông đúng là cố ý chống lại hiện tượng xã hội tàn tiến do phong trào phụ nữ khởi xướng.

W — Khi cô nói về những hoàn cảnh xã hội mà Freud không lưu tâm, phải chăng cô muốn nói đến hoàn cảnh gây nên bởi sự khống chế của nam giới hoặc hoàn cảnh do chính giới phụ nữ tự đóng góp, thí dụ như Freud lên án sự lăm đồm của nữ giới...

KM — Nhưng Freud cũng tự thú việc đó, ông ta đã nói là thấy việc đó rất hấp dẫn. Quả là khó tránh nổi... và đó là khía cạnh hồ đồ của Freud, ông ta chế trách vài đặc tính của phụ nữ nhưng chính ông lại khuyến khích nên theo vì nó thích hợp với phụ nữ.

W — Cô cũng lên án phụ nữ về việc lăm đồm quá mức, việc quá lưu tâm đến những phù phiếm, có đến hàng ngàn mỹ phẩm, luôn luôn thay đổi, thời trang... Phải chăng nam giới đã ép buộc phụ nữ phải làm những điều đó?

KM — Đúng là có.

W — Thực ra có phải là nữ giới đã tự ý đóng góp phần lớn vào hiện trạng ấy.

KM — Phải nói rằng cả hai giới đều có trách nhiệm, tôi nói rằng tất cả những điều ấy đều thuộc một hệ thống chung, một khối.

W — Thực ra trong tâm tâm nam giới có buồn phiền về những phù phiếm của nữ giới? Buồn phiền hơn cả nữ giới?

KM — Không, nữ giới phải buồn phiền hơn. Phải chăng chúng ta đã chạm đến tánh chất đồng lõa của kẻ, khống chế cùng với nạn nhân của họ. Không sao duy trì được sự khống chế nếu không có sự đồng lõa của giới bị áp bức vì nếu không thì đã xảy ra cuộc nổi loạn. Một phương pháp tốt để tránh việc nổi loạn của giới bị áp bức là dạy cho họ biết phục tùng. Như vậy người ta phổ biến cả

một hệ thống những giá trị được cả 2 phe chấp thuận. Thí dụ như trong trường hợp chủng tộc ai cũng tin rằng người da trắng giỏi hơn người da đen, nghĩa là cả người da đen và người da trắng đều tin như vậy. Cũng đúng như vậy đối với vấn đề phụ hệ: ai cũng cho là nam giới hơn nữ giới. Và điều đó đã xảy ra tại xứ chúng tôi. Khi có những phần tử không đồng ý thì xảy ra hoàn cảnh nổi loạn và hệ thống bị đe dọa. Trong bản văn của Freud thì tất cả các vấn đề mỹ phẩm, lăm đồm của phụ nữ là rất quan hệ vì phụ nữ đã sanh ra để hoạt động như những dụng cụ làm tình và điều cốt yếu là phụ nữ phải đồng ý như vậy.

W — Vì ảnh hưởng của phong trào giải phóng phụ nữ thì hoàn cảnh ấy đã thay đổi phần nào chưa?

KM — Thay đổi nhiều chứ. Phụ nữ đã thực sự không tự coi như những dụng cụ làm tình ít ra không hẳn như thời trước.

R — Nhưng về mặt ấy phụ nữ là giới tiêu thụ và họ bị thúc đẩy đến đó.

KM — Ấy là mặt khác của vấn đề, mặt thương mại, mặt thực tế... thương trường các mỹ phẩm rất phồn thịnh ở Mỹ và có lẽ ở khắp thế giới.

W — Nó đã phồn thịnh vì nữ giới là khách tiêu thụ lăm say như thế.

KM — Vì nó hiện hiện hết sức quan hệ cho xã hội, cho nền kinh tế nên có sự khuyến khích tiêu thụ.

W — Thế tại sao không thử thúc đẩy nam giới cũng tiêu thụ như vậy? Thí dụ như có thể bán cho họ trên 50 loại nước bông để cạo râu v.v...?

KM — Cái đó người ta hiện đang làm.

W — Nhưng cũng chưa sao bằng mức nữ giới.

KM — Bởi vì nam giới không được quy định là những vật dụng tình dục trong văn minh hiện tại và việc đó chẳng đến nỗi quá đại.

R — Có có cho là quyền lợi của kỹ nghệ là chế tạo mọi thứ đẹp cho cả 2 giới, thí dụ như không riêng có ôtô đẹp cho nam giới mà phải có cả xe đẹp riêng cho nữ giới.

KM — Có chứ, họ có lợi hơn là bán đều cho 2 giới và nền kinh tế sẽ có lợi hơn khi cả 2 giới đều kiếm được tiền để cùng thành giới tiêu thụ. Nhưng thực ra nền kinh tế Huê Kỳ thường khó hiểu: hiện nay Huê Kỳ thích phá sản vì chiến tranh Việt Nam hơn là nghĩ đến chấm dứt chiến tranh ấy. Như vậy người ta có thể cho rằng xã hội chưa điều hòa một cách thật hợp lý nếu chỉ cấu trúc vào những lý do hoàn toàn kinh tế.

Tôi nghĩ rằng điều đó đã xảy ra sau thế chiến 2. Nền kinh tế Huê Kỳ quyết định muốn nam giới làm ra tiền để nữ giới tiêu nên người phụ nữ Huê Kỳ có nhiệm vụ tiêu thụ. Việc đó không có nghĩa là phụ nữ có quyền kiểm soát tiền bạc vì việc duy nhất mà họ có quyền là có thể quyết định mua cái áo nào.

W — Trở lại về Freud có nghĩ thế nào về sự thăng hóa phụ nữ, thăng hóa là tiến trình có thể làm

thay đổi xúc động tri não thành 1 cái gì khác, thì dù tài năng nghệ thuật. Khó mà có phụ nữ soạn nhạc lừng danh cũng như quá ít họa sĩ, điêu khắc... và tuy có nhiều phụ nữ văn sĩ nhưng chưa có cô Shakespeare hoặc Goethe. Phải chăng đó là sự thăng hóa của nữ giới kém nam giới như Freud đã nói. Có lẽ một lý do nào đó mà Freud chưa biết và chính cô nêu ra trong sách: ấy là khả năng lớn mạnh của nữ giới đạt đến thỏa mãn tình dục mà các nhà nghiên cứu tình dục Masters và Johnson mới chứng minh. Khả năng thỏa mãn đó làm cho phụ nữ giải kết được những xúc động không cần thăng hóa về mặt các hoạt động trí thức khác.

KM — Tôi không tin rằng phải cần đến khái niệm thăng hóa để giải thích sự có mặt hoặc không của phụ nữ trong phạm vi văn hóa. Những điều kiện trong hoàn cảnh người phụ nữ sống đủ để hiểu tại sao sự đóng góp của họ tương đối rất ít. Vậy chẳng có chi lạ là phụ nữ không có vào hào cớ Shakespeare. Hơn nữa, theo tôi một phụ nữ như Murasaki Shikibu có thể so với Goethe hoặc Shakespeare.

W — Nhưng bà ta chỉ được vài nhà chuyên môn biết đến.

KM — Nhưng tại Nhật và khắp Cực Đông những chuyện Dân Kỳ của Bà viết ra vào thế kỷ thứ 10 có thể được là trụ cột của văn hóa, Nhật y hết địa vị các vở kịch của Shakespeare tại Anh quốc. Thí dụ đó rất đáng kể vì vào thời xuất hiện Dân Kỳ chuyện lại đúng là thời mà vì nhiều lý do phụ nữ trong triều đình nắm giữ quyền kiểm soát mọi tác phẩm văn nghệ. Quan lại và văn sĩ nam giới đều dùng chữ Tàu cũng như ở Âu châu thời các nhà thông thái thích viết la tinh nhường vai bình dân cho cớ Chaucer và Rabelais. Đến mức độ đó thì nam giới Nhật thời đó có sáng tác bằng văn nôm cũng chỉ ký bằng danh hiệu phụ nữ nên ai cũng phải công nhận phụ nữ đã tài ba hơn nam giới trong khu vực văn chương này. Đó là sự việc đã xảy ra trong một nền văn minh mà phụ nữ thực sự được tham gia phát triển văn học. Những sự việc ấy khác ở xã hội ta vì hoàn toàn bị nam giới khống chế.

R — Nhưng dưới triều đại các nữ hoàng lừng danh như Victoria hoặc Elizabeth của Anh Quốc, hoặc Cathérine triều Nga thì các phụ nữ thiên tài có thể xuất hiện.

KM — Đó là trường hợp có thể có khi tình hình đã nổi rõ vì lẽ này hoặc lẽ nọ. Thí dụ thời nữ hoàng Victoria thì không phải chỉ vì có nữ hoàng tại vị. Nhưng tại vì có phong trào phụ nữ vào thời ấy, vì đó lần đầu có hoàn cảnh thuận lợi để phụ nữ tham gia vào hoạt động văn hóa. Nhưng tôi nghĩ rằng hiện nay cần biết xem rằng cách nào cho nữ giới có một địa vị trong một nền văn hóa tàn tiến. Tôi tin rằng giới này chỉ có thể bầm vùi rất ít nếu văn minh luôn luôn bị đứng ngoài lề.

W — Có phải có muốn nói rằng trong hoàn cảnh xã hội ấy các phụ nữ có rất nhiều khả năng trong phạm vi nhạc chẳng hạn, cũng bị ngăn cản

không sao sáng tác được các nhạc khúc như của Beethoven hoặc Mozart?

KM— Cũng là 1 nghệ sĩ, tôi không tin vào chuyện thiên bẩm hoặc thiên tư thực ra là quan hệ có sự hội nhập hoặc đủ duyên do. Vậy như ông cũng biết là có nhiều phụ nữ tài cao đã không sao sáng tác được những nhạc khúc. Vì sao? Vì sáng tác nhạc thực ra là một điều khác hẳn. Thường thường là 1 vấn đề thuộc phạm vi thực hành. Phải làm sao để có thể gia nhập 1 nhóm nhà nghề nào đó. Thế mà trong phạm vi nhạc thì phụ nữ chỉ được tham dự với tánh cách người thừa hành.

W— Có phải cô muốn nói rằng nếu vũ khúc «Xuân tưng» (1) do 1 phụ nữ sáng tác thì đã không được thể hiện như vậy?

KM— Cũng có những trường hợp mà phụ nữ đã sáng tác và đã có ưu thế mặc dầu có những ngà. trể. Tôi cũng biết rằng trong phạm vi nghệ thuật thì khó khăn hơn nhiều. Tôi đã sống trong nghề từ 10 năm nay nên đủ kinh nghiệm bản thân mà nói đến. Tôi tin rằng mỗi nữ nhạc sĩ rất sớm và cũng rất minh bạch nhận ra rằng họ không sao thành công được trong phạm vi này, vậy nên họ không sao. còn đồng hóa vào việc soạn nhạc và họ chẳng còn có duyên cớ để soạn nhạc.

W— Riêng cô, cô có nghĩ rằng nữ giới phải tiến dần để bằng nam giới trên mọi phương diện trong khi nam giới lại không sao theo kịp nữ giới ở phạm vi khác như bẩm tính để hưởng tình và khi đó nam giới phải ghen tị vì nữ giới có tất cả.

KM— Điều mà tôi tin là một số đàn ông có ảo tưởng là họ đều hơn đàn bà ở mọi phạm vi, và điều đó là cần hơn cả. Tôi lại còn tin rằng 1 số đàn ông có thể thấy bị lo sợ vì những khám phá của Masters và Johnson, trên phương diện ấy riêng tôi lại chỉ cho đó là 1 sự khác biệt có thể chứ chẳng coi là điều hơn hoặc kém của giới nào. Và chẳng tôi cho rằng có lẽ chúng ta đang lầm bầm sinh cơ thể để hưởng tình với cái thú tính dục nghĩa là thỏa mãn tâm lý. Tôi tin rằng bản tính hưng tình của nữ giới là 1 khám phá lạ lùng nhưng tôi không tin rằng khía cạnh đó làm cho phụ nữ luôn luôn thắng thế với nam giới. Ngược lại tôi cho rằng sự thông minh và khả năng sáng tạo đều ở cả hai giới. Chỉ có những điều kiện xã hội đã ngăn cản nữ giới không làm hơn được trong phạm vi văn hóa nên tôi coi là một thiệt thòi lớn. Nhưng lần theo sự thay đổi điều kiện thì các thành quả về văn hóa sẽ đồng đều ở cả 2 giới.

R— Cô phản đối các nhà văn như Henry Miller và Norman Mailer vì các nhân vật đàn ông đều tỏ ra tánh cách hơn ấy là chưa nói là làm nhục đàn bà. Dù cách mô tả của Miller và Mailer là quá đáng nhưng cô có cho là điệu chơi ấy cũng do đàn bà chấp thuận và cũng lấy làm thích thú như đàn ông? Có nghĩ rằng cái đó có thể thay đổi được không?

KM— Chắc chắn là có. Chỉ cần các nhóm liên hệ định lại thái độ. Tôi đã gặp nhiều người thay đổi

hắn thái độ. Trước kia họ đồng lõa với sự áp bức chủng tộc mà họ phải chịu, sự áp bức mà trước kia không nên thảo luận đến. Tôi tin rằng về trường hợp của phụ nữ thì sự biến đổi khó thể hiện hơn vì họ đã bị hoàn cảnh luyện từ thiếu thời. Không bao giờ được quên là nền giáo dục quá dài mà mỗi người phụ nữ đã chịu đựng, như cho vẫn luôn luôn nghe nói là họ chỉ nầy nở hoàn toàn trong những mẫu mực giao dịch với nam giới.

R— Cô có nghĩ rằng nói về nam giới như cô thì cô đã là người muốn khống chế họ.

KM— Bệnh vực sự giải phóng một nửa nhân loại không thể là một hành vi khống chế.

W— Cô có mong ước thấy một xã hội nào khi còn sống chẳng? Có thể mô phỏng nó ra sao không?

KM— Mô tả xã hội ấy là kể ra những gì có thể làm được để cải tiến hẳn đời sống, nghĩa là xóa bỏ hệ thống phụ hệ hiện nay căn cứ vào những khác biệt sinh lý và tính khí, công việc ấy đặt ra nhiều cái cách về phương diện kinh tế, xã hội và giáo dục. Những cái cách ấy vẫn phải làm mặc dầu có đi ngược giòng lịch sử. Khi nữ giới đã bình đẳng với nam giới trên các lãnh vực kinh tế, giáo dục v.v... thì vai trò của mỗi giới sẽ thay đổi.

Còn cần một sự thay đổi triệt để là chấm dứt những phân biệt trên bình diện tình dục. Người lớn phải thay đổi thái độ bằng cách xóa bỏ những điều kiện có thể tạo nên những mẫu mực nam hoặc nữ.

W— Cô có những dự án cụ thể không?

KM— Có chứ, điều quan hệ nhất là thay đổi mọi loại sách động từ thừa ấu nhi. Chẳng hạn sách in ngày nay không gây cho thiếu nữ một gương mẫu ham muốn nào để họ có thể hội nhập. Người ta đã nghiên cứu các loại sách cho trẻ em. Trong nhiều quyển sách học toán cho trẻ lên 4 người ta nhận thấy trong 28 hình vẽ chỉ có hai hình vẽ nữ giới. Điều đó có nghĩa ra sao? Chúng ta đã xem những sách ấy từ bao nhiêu năm mà chẳng ai lưu tâm đến việc chỉ có 2 hình vẽ của nữ giới trong số 28 hình. Các câu đố cũng phần lớn đề tăng cường cho các mẫu người như: «Bóp và Dồn chơi ban, ai đã thắng bao nhiêu bàn?». En Dan làm bếp với mẹ, họ cần bao nhiêu bột? Thật là lạ lùng khi nhận thấy người ta đã cố tình tạo ra những mẫu mực trong mọi loại kích động thiếu nhi.

W— Nghĩa một thể thức tạo điều kiện?

KM— Đúng vậy! Điều đó đã gắn liền vào nhiều quan niệm ngàn xưa ăn sâu vào tâm não mà người ta không hề để ý tới. Nếu ta lưu ý họ thì họ sẽ nói: «đó chỉ là sự tình cờ mà có ít hình nữ giới trong cuốn sách toán». Và nhiều điều khác cũng tương tự. Ông còn hỏi tôi tại sao nữ sinh trung học không có hứng học kỹ thuật thì tôi xin hỏi ông về ảnh hưởng của mặc cảm của hệ thống giáo dục từ lúc 4 tuổi?

R— Cô cho rằng điều tương tự cũng phải áp dụng trong phạm vi chủng tộc chẳng? Như vậy người ta sẽ thấy trong các sách giáo khoa 10 phần trăm

người đen, 50 hoặc 55 phần trăm nữ giới và như vậy các sách giáo khoa nói chung và sách lớp tiểu học nói riêng sẽ phản ánh đúng thực trạng xã hội?

KM— Đó là vấn đề: nếu sách chỉ tạo ra đúng phản ánh xã hội mà nữ giới không được mô tả ở địa vị có uy quyền vì họ chưa có cũng như đối với người da đen và người nghèo khổ? Vậy phải làm sao? Phải chăng người ta cứ tiếp tục kiểu tạo điều kiện như hiện nay để bóp nghẹt mọi duyên cớ, mọi tham vọng, mọi hy vọng? Không, ta phải ngưng ngay kiểu trình bày sự việc như hiện hữu mà phải trình bày theo điều kiện mà ta mong muốn.

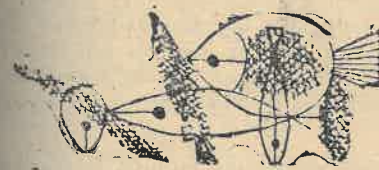
W— Theo cô thì làm như vậy người ta sẽ thể hiện được một xã hội chẳng phụ hệ hoặc mẫu hệ?

KM— Vâng, nhưng cũng đòi hỏi nhiều công việc mới đạt tới được.

(1) Sacre du Printemps của Igor Stravisky.

CẢM NGHĨ CỦA NGƯỜI DỊCH:

Xã hội Việt Nam có thể từ ngàn xưa đã quân binh hơn các xã hội khác và thương mang tánh chất nhân bản tự điều hòa. Trước thường nói ta theo nền nếp Khổng Mạnh nói chung là tam cương ngũ thường nhưng thật ra đàn bà Việt Nam không hề có tánh cách phụ thuộc vào đàn ông, hoặc thậm chí bóp chết gái sơ sanh như ở Trung Hoa. Mọi hoạt động văn hóa hoặc công nông thương nghiệp đều tự điều hòa không có danh giới nào quy định ngoài vấn đề quản lý gò bó tiết phụ trong khi đa thể được hợp pháp. Nhưng nên nhấn mạnh tiết phụ thì được khả phong nhưng không hề lên án góa phụ tái giá. Ngoài ra chấp nhận chế độ đa thê hại hoặc lợi cho xã hội hơn là hoàn cảnh mỗi đàn hoặc luyện ái lứa đôi như hoàn cảnh Thụy Điển chẳng hạn. Cần phải có công nghiên cứu tỉ mỉ mới đủ yếu tố nói đến. Tuy nhiên mọi tánh cách phổ quát đều gặp khó khăn vì mỗi con người là một thực thể tuy vẫn có tánh cách phổ quát. Rất tiếc các vai tranh luận như là cô Kate Millet

TỘI NGHIỆP

cần rặng nhìn nhau thôi!..
hồn theo trên đỉnh tháp.
người lao đao trong đời,
ta phân tâm tìm Phật.
triền cát này sưng mấu,
ôi! đã điều đầu mình
ta ngồi đây xé áo,

viết tên đời vào kinh.
ta giống chuông bát nhã.
máu người khô từ tim!..
còn đâu năm tháng nữa?
còn đâu ngày và đêm?..
ôi vườn hoa rực rỡ,
bướm rã phấn nằm im.
ta biết ta từ đó,
ta cười ta ưu phiền.

cần rặng nhìn nhau thôi!
giọt nước mắt rơi xuống.
ta tìm trong lời người
một hồn nhiên xúc động,

THÍCH TUỆ ĐẠT
(Thi văn đoàn Văn Thủ)

HUYẾT MẠCH CHO NHAU

tôi nằm xuống cùng anh trong
vũng huyết
ngực tan tành và da mặt xanh
xao!..

ai phía đó, biết đau từng thớ thịt,
tìm trong tim hơi thở cuối đêm nào?
mắt mệt mỏi nhìn theo đôi cánh

mộng
của loài chim tung gió lãng du hồn
ta cố bám đôi bàn tay vỡ mộng
trên cỏ buồn, trên sỏi đá trường
sơn!!

BẠCH ĐÀN THƯƠNG QUYÊN
(Văn Thủ)

CÁNH HOA CHÙM GÒI

Nguyên tác
« THỔ TY HOA »
của QUỲNH DAO

bản Việt văn
LIÊU QUỐC NHĨ

(TIẾP THEO)

Lời ngạo nghễ của ả như đồ thêm dầu vào lửa. Những mạch máu như muốn vỡ tan. Trừng mắt nhìn ả, tôi không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn tìm một cái gì để đập ngã ả, đập ngã cái vẻ lạnh lùng cao ngạo đó. Tôi chạnh chua :

— Chớ sao, đi chơi mà không vui sao được ? Tôi không cần phải ép hoa vào tập người ta, tôi cũng không cần gọi người « đừng quên tôi » mà người ta cũng vẫn đến với tôi. Còn chị ? Chỉ là một loại hoa « đừng quên tôi » trong vườn, thế mà người ta vẫn hái, vẫn liệng vào thùng rác !

Giương mặt Khỗi-Khỗi trắng bệch ra, môi ả run run không nói được, lòng tôi như thỏa mãn vì đã báo được thù. Khi sắp sửa bước lên cầu thang, thì tôi bỗng chết lặng. Bà Nghị như bức tượng thạch cao đứng giữa bậc thang đó. Đôi mắt quái dị nhìn tôi, rồi bà ta từ từ bước tới, càng lúc càng đến gần. Sống lưng tôi như cứng lạnh, chân tay run rẩy. Chết rồi, bà ta lại đến ! Tôi biết, bà đang lên cơn ! Đang muốn đòi mạng tôi ! Lui về sau, bà ấy mãi bước đến. Một lúc, lưng tôi đụng vào bờ tường, không thể lui được nữa. Tựa vào vách, tôi ngược mắt nhìn. Bà ta đứng lại trước mặt tôi, không đưa tay lên cổ tôi ngay. Mà nói :

— Cô muốn lúc nào mới buông tha chúng tôi ? Có định khi nào mới đạt được mục đích ? Có muốn gì ? Tôi sẽ cho, được không ? Tôi sẽ làm hài lòng cô...

Bà Nghị vừa nói vừa như độn loạn, rồi bàn tay đưa lên. Tôi hoảng hốt, không đợi đến lúc bà ấy đụng vào người, tôi la lớn. Tiếng la của tôi hình như càng kích động việc làm của bà Nghị. Bà nắm chặt lấy vai tôi, miệng lầm bầm những lời gì không rõ. Đồng thời những móng tay bắt đầu bấu mạnh. Tôi chống trả, tôi la hét... tiếng la của tôi như muốn vỡ tan. Rồi Giáo sư La Nghị và Hạo Hạo đều chạy đến. đồng thời Trung Đan cũng xuất hiện trên cầu thang.

Lập tức, tôi được giải thoát khỏi bàn tay bà Nghị. Thút thít khóc chạy lên lầu, hướng về Trung Đan. Vì ngay trong lúc nguy khốn, người đầu tiên tôi nghĩ ngay đến là chàng. Nắm lấy tay Trung Đan, tôi thồn thức :

— Anh ! Anh Trung Đan !

Trung Đan dẫn tôi về phòng. Giương mặt chàng thật nghiêm trang không điểm một nụ cười. Đứng trước mặt tôi, chàng lạnh lùng nói :

— Có không cần kể lễ gì cả. Tất cả công việc xảy ra hôm nay, tôi đã biết hết.

Tôi há hốc miệng, những giọt nước mắt đọng

lại trên mi, không hiểu chàng muốn nói gì và tại sao chàng lại thờ ơ như vậy ?

Trung Đan nói tiếp :

— Tôi chỉ muốn nói với cô một câu sau cùng là chính mình phải hiểu mình một chút rồi mới đòi hỏi người khác hiểu mình.

Nói xong, chàng quay đầu bỏ đi. Tôi gọi lớn :

— Anh Trung Đan !

Chàng đứng lại, nhảo nhẹn nói :

— Có còn muốn gì nữa đây ? Cô vui sướng, cô đùa bỡn suốt ngày, trở về nhà lại gây rắc rối, thế bây giờ cô còn đòi gì nữa ?

Đến trước mặt tôi, chàng đưa tay nâng cằm. Đến lúc đó, tôi mới nhìn thấy sắc giận trên mặt, mắt như tóc lửa, giọng nói chàng lạnh lùng :

— Tôi đã lỡ tưởng tượng cô quá đẹp, Ưc My. Bây giờ thì tôi cho cô biết, suốt mấy ngày qua tôi hận rận đó là vì tôi mắc đi kiếm nhà để cô khỏi phải tiếp tục nhờ vả gia đình họ La này. Tôi đã chia lại của người bạn một căn phòng, đang bài trí, xong, định sẽ cho cô một ngạc nhiên lớn. Đó là việc thứ nhất. Việc thứ hai là tôi định sẽ kiếm tiền cung cấp cho việc lên Đại học của cô, tôi đã chạy đôn chạy đáo và đã tìm ra được một việc làm phụ trội, đó là một chân thiết kế viên cho hãng quảng cáo lương bổng hậu, họ hẹn tôi hôm nay đến thử việc, vì thế tôi không thể dẫn cô đi chơi. Tôi đã cố gắng lảng lạng làm việc, không muốn cho cô biết vì thấy việc chưa thành. Vừa đề trách em bạn tâm cũng như tránh sự không nên sẽ làm cô thất vọng. Tôi đã chu đáo vì cô như vậy. Không ngờ, cô lại càng với gã đàn ông khác quay cuồng trong vũ trường !

Chàng có vẻ giận dữ nhìn tôi :

— Ưc My, Cô đã phụ cả tâm chân tình của tôi !

Tôi tuyệt vọng ;

— Anh Trung Đan !

— Như thế tôi cũng có thể bỏ qua đi. Nhưng những lời cô vừa nói với Khỗi Khỗi lúc nãy thật là vô giáo dục, thật hèn hạ, cô biết không ?

Chàng nhìn tôi lác đầu, như tôi là người bệnh đã hết thuốc chữa. Đoạn tiếp :

— Cô đã làm tôi thất vọng. Tôi nghĩ rằng tôi đã làm, tất cả những điều tôi làm vì cô đều vô ích, vô nghĩa. Ưc My, có lẽ tôi không thích hợp với em, vì tôi quá thực tế. Tôi không biết dẫn cô đi chơi, mà chỉ lo làm việc. Với cô, sự đua giỡn có lẽ thích thú hơn việc làm. Vậy thì có lẽ cô hợp với Hạo Hạo hơn là tôi.

Trung Đan buông tôi ra, rồi bước nhanh ra khỏi phòng. « Ầm » Cánh cửa đóng sầm lại, làm gãy đổ tất cả sức chịu đựng của tôi. Ngồi lên giường, vui đầu trong gối oà lên khóc, khóc thật lâu, thật lâu... Cho mãi đến lúc không thành tiếng nữa, nước mắt không còn tuôn ra mới thôi. Nhìn ra cửa, những vì sao lạnh lùng lạnh, gió đông vì vu thời, trong một phút mơ hồ, tôi không còn biết mình ở đâu bây giờ.

Ngồi đây, đưa tay ôm lấy đầu. Sự đau thương trở về tri óc, hồi tưởng lại những chuyện đã gặp. Một sự thật như phò bày trước mặt : Gia đình này không còn là nơi thích hợp cho tôi nương tựa nữa. Giáo sư La Nghị quá hung bạo, bà Nghị thì lúc nào cũng muốn giết chết tôi, Hạo Hạo đeo đuổi mãi, còn, Khỗi Khỗi thì luôn ganh tị.

Ngay cả Trung Đan người tôi yêu quý nhất lại bỏ tôi rồi ! Gia đình họ La ? tôi còn ở đây nữa được sao ? Tối nhất, là nên lên lên bỏ đi, để trả lại tất cả về yên tĩnh êm ả cho mọi người. Biết đâu lúc đó Trung Đan chẳng trở về với Khỗi Khỗi ? Tất cả mọi người sẽ đều hạnh phúc. Còn tôi ? Một đứa con côi cút độc ? Nên tỉnh dậy đi ! suốt nửa năm trời ở tại nhà họ La, chẳng qua cứ coi như giấc mộng !

Tôi đứng dậy, chậm rãi thu xếp quần áo. Đem cả tấm ảnh gia đình xuống, nhìn đi ảnh mẹ, nước mắt tôi bỗng chan hòa, tôi nói không thành tiếng :

— Mẹ hãy tha lỗi cho con, con không thể nghe theo lời an bài của mẹ mà ở lại đây được nữa.

Đặt tấm ảnh vào va-li, tôi lẳng lặng ngồi một lúc, rồi đến bàn viết để lại mảnh giấy :

« Thưa giáo sư,

« Tôi rất hối hận vì sự có mặt của mình đã làm phiền nhiều gia đình ông. Bây giờ tôi đã đi. Từ đây gia đình họ La này sẽ được trả về với sự yên tĩnh. Cảm ơn ông rất nhiều, xin gửi lời cảm ơn luôn tất cả mọi người đã đối đãi với tôi rất đẹp ».

Ký tên
Ưc My

Tái bút :

Xin ông làm ơn chăm sóc giùm Gia Gia, vì bà ấy không thể tự mình chăm sóc lấy thân. Đó là một người đáng thương, ông hãy tội nghiệp họ.

Tôi cũng viết một mảnh giấy khác gửi Trung Đan, miếng giấy này tôi đã viết gần một giờ mới xong. Viết xong rồi xé, rồi viết lại, sau cùng chỉ viết được mấy câu :

« Anh Trung Đan :

« Em ra đi mang theo tất cả niềm vui và đau khổ mà anh đã tặng em. Mong rằng ngày sau có gặp nhau, chúng ta sẽ không còn xa lạ nữa.

Chúc anh hạnh phúc

Ký tên
Ưc My

Hai mảnh giấy được dán bên dưới thước. Trời đã gần sáng, tôi xách va-li lên nhẹ bước ra. khỏi phòng, cài cửa lại. Nhìn gian phòng mà suốt chín tháng trời tôi đã ngụ trong ấy, lòng tôi thầm nói :

— Vĩnh biệt ! Vĩnh biệt !

Bước qua hành lang, qua khỏi phòng của bà Nghị, ông Nghị, Hạo Hạo, Khỗi Khỗi và cả phòng của Trung Đan. Mỗi lần bước qua khỏi một phòng là lòng tôi như thồn thức, như gào to hai tiếng :

— Vĩnh biệt ! Vĩnh biệt !

Xuống thang lầu, xuyên qua khu nhà rộng thênh thang không một bóng người trong ánh sáng lơ mơ ban mai, tôi bắt đầu xa rời giấc mộng của tôi, xa rời tình yêu của tôi, xa cả những tiếng cười và những giọt nước mắt!

17

Đáp chuyển xe lửa tốc hành đầu tiên, tôi đã trở về Cao Hùng sau chín tháng trời cách biệt, trong ánh nắng ban trưa, tay xách vali đứng trước sân ga nhìn quanh. Cao Hùng! Thành phố yêu dấu quen thuộc, mà khi bắt đầu rời nơi đây thì cây Phượng Hoàng nơi sân ga đang nở hoa đỏ ối, bây giờ đã xanh um với những chiếc lá rung rinh theo từng cơn gió mùa đông. Cao Hùng! Cao Hùng! Thành phố vẫn thế không thay đổi, còn tôi? Lúc đi mang tâm trạng đau khổ thế lương, bây giờ trở về càng ngút ngàn đau khổ.

Chiếc xe xích lô ngừng trước cửa trường tiểu học — nơi tôi đã cùng mẹ chung sống bao năm qua — Lũ trẻ nhỏ đùa giỡn trên sân, lớp học tôi lên tiếng học bài, Quê hương tôi!

Nơi tôi đã trưởng thành! Bà hiệu trưởng họ Lâm đâu? Có còn ở trong văn phòng không?

Đầu sao, tôi cũng cần phải đèn đậy để thử xem thời vận, có lẽ bà ta sẽ vô cùng ngạc nhiên trước sự trở về này!

Đứng trước văn phòng, tôi bị những người bạn cũ, những đồng nghiệp của mẹ riu rít bao vây, họ sung sướng, ngạc nhiên ôm tôi:

— Ô Ưc My! Chị mau lớn quá!

— Ưc My! Cô chẳng những lớn mà còn đẹp nữa?

— Ở thành phố Đài Bắc sống có vui không?

— Tại sao lâu quá chị không gửi thư về? Có phải quên hết bạn bè cũ rồi không?

— Ưc My, chị về Cao Hùng chơi được mấy bữa rồi đi nữa hở chị?

Thôi thì bên này một câu, rồi bên kia một câu, làm tôi như bị quây tròn. Một lúc sau, bóng bà hiệu trưởng Lâm chen vào, vừa nhìn thấy tôi, bà mừng rỡ:

— Ô Ưc My!

Đặt vali xuống, tôi chồm người về phía trước ôm chầm lấy bà. Vô vẻ trên lưng một cách thân thiết như tình mẹ con, bà riu rít:

— Lâm sao vậy Ưc My, đi suốt cả năm trời, lúc đầu tôi còn nhận được vài ba bức thư của em, rồi sau đó thì bất tâm luôn. Giáo sư Nghị chắc đã đi với em tốt lắm hả? Đài Bắc vui không? Có chuẩn bị xong việc thi vào Đại học chưa mà giờ này rảnh rỗi ghé Cao Hùng thăm tôi vậy?

Nghe những lời thăm hỏi thân thiết như thế, tôi bỗng như không còn đề nén được nữa, những giọt nước mắt mà tôi đã cố gắng nhấn nhặn trên suốt quãng đường bây giờ bỗng tuôn trào ra. Tôi

khóc, khóc một cách sung sướng. Bà Lâm hoảng hốt không hiểu tại sao? vừa vỗ về vừa hỏi:

— Sao... sao vậy hở? Tôi đừng khóc nữa, có chuyện gì thì từ từ nói. Ưc My! Em có chuyện gì uất ức chẳng? Về nhà tôi bây giờ nhé? Nghỉ một lát rồi cho tôi biết sau cũng được.

Quẹt nước mắt trên má, tôi ngẩng đầu lên nhìn bà Lâm, đau khổ:

— Thưa bác, hôm nay con về đây, con muốn ở luôn đây không về Đài Bắc nữa. Bác có thể cho con ở nhờ chẳng?

— Ô Ưc My con nói gì lạ vậy? Lúc nào gia đình bác cũng mở rộng vòng tay đón con về. Thôi bây giờ theo bác về nhà rửa mặt, ăn cơm trước đã, còn chuyện gì khác đề sau sẽ nói.

Một tay nắm lấy tay tôi, tay kia xách vali, bà Lâm lôi nhanh tôi về nhà.

Đến nhà, rửa xong mặt, ăn thêm tô mì đặc biệt mà bà ấy nấu cho tôi, thì bắt đầu lấy lại bình tĩnh. Những đứa con nhỏ của bà Lâm vây quanh tôi hỏi thưa rồi rít khiến bà phải la rầy một lúc, mới đây được chúng ra ngoài. Khép cổng lại, nắm lấy tay tôi, bà lo lắng:

— Bây giờ, con hãy cho bác biết chuyện gì đã xảy ra? Có phải chẳng giáo sư Nghị cư xử với con quá tệ bạc?

Tôi nhìn bà Lâm, biết nói gì đây? sống trong gia đình họ La suốt chín tháng trời tất cả những phức tạp tình cảm: hiểu lầm, yêu, ganh ghét. Người và việc, tôi biết làm thế nào để thuật rõ lại tất cả cho bà ta biết? Ngoài ra, cuộc đời tôi vẫn còn là cả một bí mật, có thể ảnh hưởng đến danh dự của mẹ, làm sao tôi dám nói? Cứ thế ngồi một lúc lâu tôi không thốt ra được một lời.

Bà hiệu trưởng họ Lâm vỗ nhẹ lên vai tôi nói:

— Thôi được rồi, em không muốn nói ra thì tôi cũng đoán được phần nào! Rồi bà lại thở dài — có ai lại nông nổi như mẹ em đâu. Nhẽ người bạn suốt mấy năm trời không gặp mặt mà lại đem con đi gọi. Đời bây giờ người ta thực tế lắm, chờ đâu có còn nặng tình bạn bè như khi xưa đâu?...

Lời bà Lâm như gãi sai chỗ ngứa trong tim, tôi lắc đầu, biện hộ cho giáo sư Nghị:

— Không, không phải vậy. Giáo sư Nghị là người rất tốt... Ông đối đãi với tôi rất thật tình...

— Thế tại sao em lại trở về đây?

Tôi nhớ đến chuyện hôm qua, đến bà Nghị, đến những điều tôi bị sỉ nhục, đến Hạo Hạo, Khởi Khởi... Rồi nước mắt tôi lại dâng lên mắt, úp mặt vào lòng tay tôi khóc to:

— Xin bác đừng hỏi con chuyện đó nữa.

— Được rồi, tôi sẽ không nhắc đến nữa. Bà Lâm ôn tồn nói. Để vài bữa đợi em tỉnh trí xong nói lại cho tôi nghe cũng được. Bây giờ em hãy ở lại đây, nhà tôi thì chật, em tạm thời ở chung với hai đứa con gái tôi nhé. Mẹ em muốn em tiếp tục lên đại học, thôi thì hãy cố gắng học đi để kịp ngày thi.

Tôi đáp:

— Không cần học nữa, con muốn tự lực cánh sinh, con có thể dạy trẻ nhỏ được.

— Thế em muốn làm cô giáo à?

Tôi gật đầu. Bà hiệu trưởng Lâm tiếp:

— Theo tôi em nên cố gắng hoàn thành ý nguyện của mẹ tốt hơn. Rồi giọng bà như trầm xuống: Bây giờ hãy ở đây đi, chuyện đó từ từ sẽ tính sau nhé.

Thế là tôi lại trở về nơi chốn cũ. Buổi sáng thức dậy, đập trên cổ còn ướt đầm hơi sương đến ngôi nhà cũ nơi mà mẹ con tôi đã hằng sống, để tìm lại vết tích xưa. Đến trước cổng tôi đứng chết lặng nhìn vào. Bây giờ ngôi nhà này đã đổi chủ mới, đó là một nam giáo viên độc thân, ông ta đã sửa chữa lại ngôi nhà. Khi trông thấy tôi, gã trừng mắt ra nhìn rồi chạy đến muốn làm quen, tôi hoảng hốt bỏ chạy.

Rao quanh sân trường, hồ h lang, phòng học và vườn chơi... đâu đâu cũng như vương vấn hình bóng của mẹ. Chiều xuống, thu người bên bờ tường vườn hoa, nhìn rặng liễu giăng đầy trời, bóng thái dương bắt đầu xuống núi, lòng tôi lại thăng thút kêu to:

— Mẹ ơi! mẹ!

Mẹ ơi! Giờ mẹ ở đâu? Tại sao ở bất cứ nơi nào cũng có những kỷ niệm của mẹ mà đáng mẹ đâu sao chẳng thấy? Nước mắt tôi lặng lẽ tuôn rơi. Tôi len lén khóc, khóc cho sự cô đơn, cho cả một cuộc đời không nhà cửa. Những ngày dài trôi đi, rồi lần lần tôi ý thức được một điều, là hình bóng của mẹ lúc nào cũng như một thiên thần, ngự trị trong lòng tôi. Sự rời xa gia đình họ La vừa rồi, có phải chẳng là để trốn tránh sự thật? Tôi không bao giờ tin rằng mẹ tôi đã có chữa hoang, vì người là một người đàn bà toàn diện, không bao giờ phạm lỗi.

Ngày dài trôi qua, tôi vẫn như kẻ mất hồn, suốt ngày lang thang khắp nơi, sự đau khổ vì thương nhớ mẹ vừa giảm bớt thì những hình ảnh của Trung Đan và Giáo sư Nghị lại hiện ra. Họ sẽ đến từ tôi chẳng? Trung Đan có đau khổ không? Còn Hạo Hạo, Khởi Khởi và bà Nghị họ sẽ ra sao? Thế là tôi bắt đầu thấy nhớ tới họ, không phải chỉ có họ không, mà còn nhớ tới cả Gia Gia, Mạc Bình và chú mèo Tiểu Ba đã mất. Đầu óc tôi lại ẩn hiện lên hình dáng ngôi nhà, vườn hoa, khu rừng có quýt. Như kẻ mất hồn tôi càng ngày càng xanh xao. Nhìn vào kiếng không còn giống cô Ưc My ngày nào nữa.

Ngày thì ăn không vào, tối lại ngủ không được, lúc nào cũng như lúc nào, tôi yếu ớt như một món đồ dễ vỡ không thể đụng đến. Nước mắt tôi lúc nào cũng trực đầy mắt chỉ cần khơi động nhẹ là chảy xuống. Tôi bây giờ không còn giống lúc chín tháng về trước nữa. Có lẽ nó đã mất từ lâu rồi.

Trung Đan có thể yêu Khởi Khởi được chẳng?

Sau khi đã mất tôi, cảnh hoa lam kia sẽ được người xem trọng. Giáo sư La Nghị đã mời chàng ở lại và đối đãi một cách tử tế, ông ấy sẽ mời Trung

Đan ở lại dạy Khởi Khởi học, mong mỗi Khởi Khởi và chàng sẽ yêu nhau. Họ sẽ toại nguyện. Cứ thế đầu óc tôi tối ngày quây quần mãi bao nhiêu chuyện, quây quần đến nhức cả óc. Càng nghĩ lòng tôi càng đau, và tôi bỗng ý thức được rằng: tôi đã yêu chàng.

Trong những đêm không ngủ, thồn thức, lòng tôi rên xiết:

— Trung Đan! Trung Đan! Anh đừng yêu ả! Trung Đan! Đừng yêu ả nghe anh!

Những ngày một nhọc trôi đi, vết chân tôi đã dẫm nát cả khu vườn hoa, nhưng vẫn không tìm thấy mình ngày xưa. Bây giờ tôi mới thấm thía những câu thơ của Lý Thanh Chiêu:

«Tầm tầm mặt mặt.

Lãnh lãnh thanh thanh.

Thê thê, thăm thăm, kỳ kỳ...

Cũng là lần đầu tiên tôi biết được mùi vị của ái tình.

Những cử chỉ, những hành động như mất hồn của tôi, không qua mắt được bà Lâm. Một hôm trong lúc tôi đang nhìn những thức ăn trên bàn mà chết lặng, thì bà ấy cười hỏi:

— Sao vậy con? thức ăn không được vừa miệng?

Tôi giật mình:

— Dạ không phải thế!

Rồi chớp nhanh chén cơm và ngay vào miệng rang nuốt. Bàn tay bà Lâm đưa qua bàn nắm lấy tay tôi:

— Ưc My, hãy cho bác biết con đã đau khổ vì việc gì?

Buồng chén cơm xuống, nước mắt tôi trào ra, chạy vội về phòng.

Một ngày, rồi một ngày, lần lần tôi tỉnh ngộ — phải đối diện với thực tế, phải cố gắng can đảm để sống! Buổi sáng thức dậy. Tôi mang yếm lên bước vào nhà bếp phụ bà Lâm làm cơm sáng, sau đó đến sân cho gà vịt ăn. Vào một nồi cơm, nhìn những chú gà đủ màu sắc lằng xằng chạy đến mổ những hạt gạo nhỏ, lòng tôi bỗng ấm lại. Cuộc sống thật đáng vui, mặc dù suốt quãng đời tôi là một chuỗi ngày đau khổ, nhưng tôi vẫn yêu thương nó. Sau khi cho gà ăn xong, tôi lại đến vườn chơi của trường. Nơi đây, trong những chiếc lồng sắt có nuôi mười mấy chú thỏ. Đối với tôi, chúng nó là bạn thiết. Mỗi ngày, tôi mang một đồng lớn cải xanh và củ cải, lần lượt đưa vào chuồng để nhìn chúng giành giựt nhau ăn. Quỳ xuống đất, vuốt ve rồi thì thảo với chúng cũng vui lắm. Trong số thỏ này, có một con trông thật cô độc, nó ở riêng rẽ một mình không đến cùng ăn. Tôi bước đến gần, sờ vào lưng thấy hâm hấp nóng. Có phải bệnh rồi chẳng? Thật tội nghiệp, tôi ôm lên, bước về nhà bà Lâm. Đợi với thú vật, tôi có một phương thuốc bí mật mà tôi đã thử dùng nhiều lần cho nhiều con vật khác nhau vẫn thấy linh nghiệm, mặc dù chúng bệnh gì đi nữa. Khi cho chúng uống nửa gói thuốc con Két là chúng đều khỏi ngay.

(CÒN NỮA)

ĐỜI MUÒN MẶT • ĐỜI MUÒN MẶT

TÔN GIAO

Bước đầu Việt hóa thánh nhạc Công Giáo

Ủy ban thánh nhạc Công Giáo VN đã tổ chức ngày Đại hội thánh nhạc VN vào dịp lễ chúa Kitô vua, sáng và chiều chủ nhật 21-11-71 tại thính đường trường Taberd Saigon với hàng ngàn thính giả tham dự.

Đại hội đã được mô tả như một biến cố đặc biệt, một khúc quanh mới trong lịch sử âm nhạc Công Giáo VN nói riêng—vì Đại hội đã quy tụ được hàng trăm ca nhạc sĩ với sự góp mặt của đại diện 12 dòng nam và 11 dòng nữ: 9 ca đoàn 40 xứ họ đạo quanh Saigon.

Đại hội đã được tổ chức—theo tinh thần công đồng Vaticano II—với mục đích kêu gọi các sáng tác nhạc gia đáp ứng nhu cầu mới của thánh nhạc—Việt hóa thánh nhạc và cùng là 1 dịp để khuyến khích các ca đoàn nâng cao trình độ thẩm mỹ.

Đại hội đã được coi như một thành quả lớn lao của uỷ ban thánh nhạc Công Giáo trong năm 1971 trong số các thính giả buổi sáng, người ta có thể nhìn thấy trên hàng ghế đầu, Đức T.G.M Nguyễn văn Bình; chủ tịch T.V Nguyễn văn Huyền, Bộ trưởng ngoại giao Trần văn Lãm...

Đại hội thánh nhạc gồm ba phần Phụng vụ lời Chúa — trình diễn: Đại nhạc hội và Nguyễn xin hòa bình.

Khởi đầu phần khai mạc ban Đại Hợp xướng nam gồm trên 100 ca sĩ đại diện các dòng nam và các ca đoàn đã trình diễn nhạc phẩm bắt đầu: laudate của nhạc sĩ cổ điển Pháp Gounod dưới quyền điều khiển của ca trưởng linh mục Trần học Hiên.

Ngay sau đó, tiếng trống và tiếng cồng vang lên hòa lẫn với làn hương trầm từ ngay trước sân khấu tỏa quện không gian

im lặng của thính đường cũng vẫn dưới cây đuốc nhạc trưởng của Linh mục Hiên cộng đoàn đã cất tiếng hát bài ca vịnh của Vinh Hạnh và Tiến Dũng. Hàng trăm lời ca trong cùng một nhịp điệu đã cất tiếng ca ngợi thượng đế không khí vô cùng trang nghiêm và bài ca chấm dứt trong niềm khâm phục sững sờ của cử tọa quên hẳn nghi lễ trang nghiêm vỗ tay hoan nghinh nhiệt liệt.

Mở đầu phần Đại Nhạc Hội là ca đoàn Hùng tâm Dũng chí của LM Bùi văn Nho nhà thơ ngà sáu hợp xướng bài «Kinh nguyện Chúa Thánh thần của cha Phao lô Đoàn văn Đạt (1877-1956), nhạc sĩ đã sáng tác khi ngồi trên võng trong một chiếc xe bò băng qua rừng Thủ Dầu Một vào khoảng 1925 cho nên, điệu nhạc thật nhịp nhàng và chuyển đi lấy lại như nhịp võng mẹ ru con.

Nếu ca đoàn Hùng tâm Dũng chỉ gồm đủ mọi lứa tuổi từ 60 đến 8 tuổi thì ca đoàn nối tiếp. Ca đoàn Hương Nam lại chỉ toàn thanh niên nam nữ. Ca đoàn Hương nam với một lối trình bày thật đẹp mắt và lạ mắt:

Ca đoàn đã trình bày 2 nhạc phẩm: Hát lên bài ca mới và nguồn trợ lực của LM Hoàng Kim là nhạc trưởng của ca đoàn.

Giọng nam bắt đầu: «Một bài ca mới» — giọng nữ đáp lại: «một bài ca mới» — Người nghe phải phát như một điệu hát vi, hát trống quân trong các buổi hội hè đình đám xưa kia. Bài Nguồn trợ lực theo điệu dân ca — Điệu hò — Một người hò trăm người hò theo.

Tiếp theo là Ban Đại hòa tấu hợp xướng: nhạc Việt Hương trời và Cecilia. đã trình diễn hai nhạc phẩm Bác ái từ bi và Tình một nhà của Văn Minh và Tiến Dũng — Các nam ca sĩ mặc quốc phục: khăn đóng áo dài — Các nữ ca sĩ mặc ba miến và các sắc dân thiểu số — LM Minh cho biết bản nhạc tình một nhà đã sáng tác theo điệu dân ca Thái - Tây - Bắc — còn bài

Bác Ái Từ bi đã được làm từ năm 1964 khi đang có một chia rẽ trầm trọng giữa các tín đồ Công giáo và Phật giáo. — Ca đoàn Đẹp Bình Minh của LM Trần học Hiên đã thay đổi không khí với điệu nhạc mạnh và gọn — hợp với cảm quan của đa số khán thính giả — nhất là bản Cảnh đồng Truyền giáo.

Sau ca đoàn Đẹp bình Minh là ban Đại hợp xướng Liên tu sĩ nữ và ca đoàn Hồn Nước do nhạc sĩ Hải Linh điều khiển. Ca đoàn đã trình diễn trường ca Ave Maria và Ra đời — thơ Hàn mạc Tử và nhạc Hải Linh.

Kết thúc phần trình diễn là trường ca «từ ngày» của nhạc sĩ Hùng Lân, do ca nhạc đoàn Thiên Thanh trình diễn. Trường ca Từ ngày là trường ca đầu tay của nhạc sĩ Hùng Lân và là trường ca đầu tiên của thánh nhạc Công giáo VN. Trường ca này mang rất nhiều âm điệu dân ca cả 3 miền Bắc Trung Nam. Đặc biệt nhất có 1 đoạn của trường ca đã chịu ảnh hưởng của điệu châu văn, Ca nhạc đoàn Thiên Thanh có 1 giàn đàn tranh do Phương Oanh điều khiển Nhạc sĩ Hùng Lân nghĩ rằng có 1 ngày nào đó, các nhạc khí cổ truyền VN cũng như các điệu dân ca sẽ được đưa vào thánh đường y như các điệu bát và nhịp trống Phi Châu đã được sử dụng ở nhà thờ.

Tôi đây, tất cả cộng đoàn đã hợp xướng bản Nữ Vương Hòa bình để bế mạc buổi Đại Hội.

Khi được hỏi về cảm tưởng đối với thành quả của Đại nhạc Hội Công Giáo một linh mục cổ chân trong Ủy ban thánh nhạc Công giáo cho biết, người ta phải chờ đợi một thời gian dài để nghe tiếng dội lại của ngày hôm nay—các nhạc sĩ công giáo có đáp ứng được nhu cầu đòi hỏi của phụng vụ, của thánh ca Việt hóa không. Theo linh mục tất cả các bản nhạc được trình bày trong phần trình diễn—ngoại trừ bài kinh chúa Thánh Thần và 2 bài của ca đoàn Hương Nam, các bài khác không thể gọi

là Thánh ca—không phải kể cả có Chúa ở bài hát mà được gọi là thánh ca.

Còn về trình độ trình diễn của các ca đoàn, nhiều ca đoàn chưa thoát khỏi tánh cách của ca đoàn họ đạo—nhiều ca đoàn như vội vã mới thành lập, ngay đến ca đoàn của Hải Linh—người Solo—dù đã tập luyện—vẫn có vẻ hồi hộp trước cử tọa quá đông đảo và chọn lọc nhưng lần đầu tiên mà được như thế này, còn đòi hỏi gì hơn nữa...
N và N
23-11-71

KHÍ HẬU

Trời Saigon sẽ còn lạnh nữa

Tuần lễ vừa qua, dân Saigon được hưởng những ngày quá lạnh gần như mùa Đông ở Trung và B.V. Nhiệt độ xuống tới 20 độ thành niên thiếu nữ ra đường đều khoác chiếc áo len.

Bầu trời xám đục, thành phố mang bộ mặt dễ thương khác hẳn những ngày có mưa có nắng bình thường.

Các cụ già theo trí nhớ thường quả quyết rằng, những năm xưa Saigon rất nóng. Từ gần hai năm nay, những ngày lạnh mát mỗi lúc một kéo dài. Đó là những nhận xét tương hợp với khoa học khí hậu của các nhà khảo cứu trên thế giới. Họ tìm ra rằng khí hậu của cả địa cầu (chứ không chỉ riêng Saigon hiện đang lạnh thêm, sẽ lạnh nhất vào năm 2000, và sau đó mới lại ấm dần lên.

Một nhóm khoa học gia người Mỹ và Đan mạch đang khảo sát các lớp băng ở quần đảo Groeland (miền Bắc châu Mỹ). Họ ghi nhận được sự thay đổi khí hậu từ ngàn thế kỷ đã trôi qua, trên những lớp băng lấy từ dưới sâu 1200m lên. Mỗi lớp băng chồng chất lên nhau ở Groeland là do tuyết rơi hàng trăm năm, bốc hơi mà đọng thành. Các khoa học gia đã đo lường đường kính Oxygène 18 trong từng lớp băng đó, nhờ vậy suy đoán ra nhiệt độ không khí mỗi thời.

Họ tìm ra rằng hai thời điểm nóng nhất của địa cầu, cách nhau mỗi 13 ngàn năm. Thời điểm nóng nhất mà địa cầu vừa trải qua

cách Tây Lịch kỷ nguyên những 4000 năm trước. Vậy năm 9000, thế giới mới lại tới điểm nóng tiếp theo.

Và năm 2000, vào khoảng gần giữa hai điểm nóng, dân địa cầu sẽ bị lạnh nhiều nhất.

Kết quả trên của các khoa học gia ở Groeland trùng hợp hoàn toàn với các điểm đã ghi trong môn học lịch sử khí hậu. Họ còn khám phá được cách xác định khí hậu từng thời kỳ ngàn hơn như: thời buổi giá trong thế kỷ 16; và nhất là thời nóng nực trong những năm từ 500 tới 1000, nhờ sức nóng đó mà dàu cướp biển Vikings đã lên sống được ở đảo Groeland gần Bắc cực.

Các khoa học gia còn đang tiếp tục nghiên cứu thêm vì nghĩ rằng chu kỳ 13 ngàn năm kể trên không phải là động lực duy nhất ảnh hưởng vào khí hậu trái đất còn hoạt động của mặt trời, với những chu kỳ rộng lớn hàng vài chục ngàn năm nữa.

(HQ)

HỘI HỌA

Các giải thưởng cho tranh thiếu nhi

Chương trình «Thế Giới của trẻ em» trên đài truyền hình VN do Lê Văn Khoa phụ trách đã tổ chức cuộc thi tranh Thiếu Nhi toàn quốc năm 1971, với đề tài tự do.

Cuối tuần qua, ban tổ chức cho biết đã chấm xong, nhưng cho tới nay, «chạy chưa ra chỗ để triển lãm».

Cuộc thi gồm có hai loại: thi vẽ tại chỗ gồm 310 em tham dự, và thi các tác phẩm vẽ tại nhà gồm có 725 bức. Mỗi loại lại chia làm hai hạng: hạng A và C cho lứa tuổi từ 6 tới 12, hạng B và D cho lứa tuổi từ 13 tới 15.

Giải nhất hạng B và D trong loại thi vẽ tại nhà về tay các em. Nguyễn Văn Hai, 12 tuổi, trường Minh Đạo và Huỳnh thị Xuân Hương, 14 tuổi, Huế.

Trong cuộc thi vẽ tại chỗ, giải nhất hạng C về tay em Nguyễn Văn Em, 13 tuổi trường Lasan Taberd., Riêng hạng A có hai giải nhất đồng hạng cho em Đỗ thị Bằng Lăng, 6 tuổi và Lê Giang 10 tuổi, Đặc biệt tất cả các giải từ

nhất tới bằng tưởng lệ trong loại A này, đều do các em trong trung tâm hội họa thiếu nhi LVK đoạt được.

Ông trưởng ban tổ chức LV Khoa, dù không có tên trong hội đồng giám khảo, vẫn tỏ ra «rất ngượng» vì học trò mình chiếm giải nhiều quá! Ông cũng nhờ nhà báo lên tiếng xin dùm chính quyền cho mượn phòng để triển lãm tranh của các em, vì sang tháng 12 tới, ông Khoa đã phải lo gửi tranh đi dự cuộc thi tranh thiếu nhi Quốc Tế ở Ấn Độ rồi.

Nghe đầu phòng triển lãm của phủ Quốc Vụ Khanh Văn hoá hiện nay đóng cửa, vì còn dùng làm nhà kho chứa các tác phẩm dự giải Văn Học Nghệ Thuật của Tổng Thống 1971!

NHAN VẬT

Jackie Kennedy tái giá cung Onassis với 170 điều kiện

Dù đã thành hôn với nhau từ tháng 10 năm 1968, cặp «rở rã cặp lại» Jacqueline Kennedy và Aristotle Onassis vẫn là đề tài hấp dẫn cho thiên hạ khai thác. Christian Cafarakis, 37 tuổi, tự xưng là bồi táu chính trong du thuyền của Onassis từ 1958 tới 1968, vừa viết 1 cuốn sách lấy tên là «Onassis vĩ đại» tiết lộ nhiều chuyện động trời. Trong khi đó, nhà tỷ phú Hy Lạp lại xác định ông không hề quen biết Christian, và phủ nhận những điều mà Christian viết trong sách.

Thật giả ra sao chưa biết, nhưng thiên hạ cũng cứ mua sách đọc ào ào, vì trong đó nói tới 170 điều khoản mà cô dâu chú rể Jackie-Onassis đã ký kết trước khi làm phép cưới. Theo Christian, cựu TT phu nhân Hoa Kỳ đã đòi ngỏ phòng riêng trong điều 19, và tỏ ý không muốn có con thêm ở điều 23. Về vấn đề tài chánh, thì Jackie sẽ nhận được 20 triệu đô la nếu cuộc hôn nhân tan vỡ, và 100 triệu nếu khi Onassis chết nàng vẫn chưa ly dị.

Trong bản hợp đồng còn có cả những điều khoản việc thay trái giường ngày hai lần hoặc có sẵn 10 chiếc khăn lông cho nàng mỗi khi đi tắm!

(HQ. Trích dịch)

NỤ CƯỜI DƯỚI MŨI

Tiểu thuyết ph/tác của HOÀNG HẢI THỦY

Nguyên tác SARDONICUS
của RAY RUSSELL

Vào khoảng đầu mùa thu năm 193... một số nhà phát kiến về y học may mắn thành công của họ đưa tôi đến một tình trạng một mối về cả thể xác lẫn tinh thần. Sự bạc nhược này bắt buộc tôi nghĩ đến một thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức và thay đổi khung cảnh sống. Từ ba năm nay tôi gần như chưa từng được nghỉ qua một ngày nào đáng gọi là nghỉ, vì ngoài sự bận rộn về nghề nghiệp y sĩ của tôi, tôi còn mất nhiều thì giờ và tâm trí vào

một cuộc thí nghiệm y học dài ngày, cuộc thí nghiệm ấy, như tôi đã nói, đã đem lại một số kết quả khả quan cho phép tôi có thể nghĩ đến chuyện tạm nghỉ. Công cuộc tìm kiếm của tôi liên hệ đến những bệnh thuộc về gân và bắp thịt. Tôi hy vọng những gì tôi tìm được sẽ giúp ích khá nhiều trong việc chữa trị bệnh tê liệt và một số biến chứng của bệnh này. Tôi chưa có vợ nên tôi thiếu người đàn bà yêu thương tôi, lo lắng cho sự sinh hoạt của tôi, nói một cách khác tôi không có người có đủ thẩm quyền đòi hỏi tôi phải ăn ngủ điều độ, đủ chất bổ dưỡng, phải giữ gìn sức khỏe. Nên trong thời gian vừa qua, tôi đã làm việc quá sức tôi. Tự ái của tôi được thỏa mãn khi tôi thành công nhưng sức khỏe của tôi bị tổn hại nhiều quá.

Tôi đang nghĩ đến chuyện nên đi đâu nghỉ ngơi cho khỏe thì buổi sáng hôm đó, trong lúc tôi đang ngồi ăn sáng người hầu đem vào cho tôi một bức thư. Tôi nâng bức thư trên tay và cảm thấy sự nặng nề khác lạ của nó. Bức thư làm bằng giấy dày, màu trắng sẫm, một thứ giấy kiểu cách chứng tỏ chủ nhân nó là người giàu sang và lịch sự, chọn lọc và cầu kỳ cả về giấy viết thư. Bức thư dày nhưng giấy thư ở trong lại rất mỏng. Tuy chưa xé thư coi, tôi cũng cảm thấy sự khác biệt giữa bức thư và giấy trong bức thư. Trên bức thư còn có một triệu bằng si đô. Triệu tròn có một chữ T ở giữa, sau cùng, tôi xem đến nét chữ đề tên tôi trên bức thư:

Kính gửi Bác sĩ VŨ MINH ĐĂNG.

Nét chữ mềm mại, uyển chuyển đúng là nét chữ đàn bà. Tôi mơ hồ nhận thấy nét chữ ấy như rất quen thuộc với tôi. Như đó là nét chữ của một người nào rất thân với tôi từng viết cho tôi trước đây. Nhưng ngay lúc này tôi không đoán ra được người đàn bà đó là ai. Tôi gọi tri nhớ tìm xem tôi quen người đàn bà nào tên văn T?? Thu Thủy?? Lan Thanh. Hai nàng này tôi mới gặp trong một cuộc tiếp tân tuần trước. Họ cũng không có liên hệ tình cảm gì với tôi đủ để viết thư cho tôi. Và thư này lại là thư gửi người cầm tôi, không phải thư gửi tôi qua Bureau. Người hầu của tôi khi đem thư vào cho tôi đã nói với tôi như thế.

Tôi xé thư ra đọc. Nét chữ viết trong thư vẫn là nét chữ quen thuộc với tôi. Tôi còn giữ được bức thư ấy và nó đang nằm trước mặt tôi khi tôi viết lại chuyện này. Tôi ghi lại ở đây những phần chính của bức thư mở đầu cho chuyện này:

«Bác sĩ Đăng thân kính.

«Đã bảy năm trôi qua kể từ ngày chúng ta gặp nhau lần cuối.

«Ngày đó ông còn là một y sĩ trẻ tuổi mới ra trường, ngày đó ông chưa phải là vị bác sĩ tài danh nổi tiếng như hôm nay, và khi viết thư này gửi đến vị bác sĩ tài danh Vũ Minh Đăng, tôi băn khoăn không biết ông có còn nhớ đến tôi, Tuyết Nhung, là ai hay không?».

Tuyết Nhung. ! Làm sao tôi quên được Tuyết

Nhung, người thiếu nữ tiếng nói trong như mưa ngọc và đôi mắt trong như màu ngọc ngày xưa. Tuyết Nhung, người thiếu nữ hoa khôi từng một thời làm mơ mộng không biết bao nhiêu chàng trai chưa vợ và có vợ rồi ở thủ đô thanh lịch này. Năm xưa, tôi được biết rất nhiều người yêu nàng và ôm mộng lấy được nàng làm vợ. Trong số những người xây mộng đẹp ấy có cả tôi. Tuyết Nhung sinh trưởng trong một gia đình quý phái và giàu sang nhưng trong thời gian nàng đang đẹp lòng lấy nhất đó, gia đình nàng xảy ra nhiều vận hạn không may. Ông thân của nàng, tôi nghe nói như thế, bỏ hết sản nghiệp vào một công cuộc thương mại nhưng bị thất bại. Khi thấy gia sản bị khánh tận vì mình, khi thấy vợ con mình bị sa vào tình cảnh thiếu thốn vật chất không có cơ cứu vãn, ông thân của Tuyết Nhung đã quyết định sinh và sau đó Tuyết Nhung biến mất trong giới thượng lưu thanh lịch ở đây. Tôi nghe nói sau đó chừng một, hai năm, Tuyết Nhung lấy một ông chồng và đi sống ở ngoại quốc. Tin này thật là một tin buồn đối với tôi. Vì trong số những người hy vọng lấy được Tuyết Nhung làm vợ, tôi là người ôm hy vọng nồng nàn nhất. Và tôi tin rằng tình yêu của tôi cũng được chia sẻ, nghĩa là Tuyết Nhung cũng yêu tôi chứ không phải chỉ có tôi yêu nàng mà thôi. Khi gia đình nàng lâm vào cảnh hoạn nạn, tôi không đủ tư cách đề hỏi đến, đề giúp đỡ, vì ngày đó tôi còn là một y sĩ trẻ tuổi, tuy giàu tương lai và cao vọng nhưng rất nghèo tiền và thế lực. Mất Tuyết Nhung, tôi buồn mất ít lâu rồi nhưng công việc tôi làm cuốn tôi vào một chuỗi ngày quên hết mọi chuyện khác để dành hết tâm trí vào công việc. Tuy vậy, trong những phút ngắn ngủi nghĩ đến tình yêu chưa đến, tôi vẫn nhớ Tuyết Nhung, tôi vẫn bằng khuâng tự hỏi về cuộc sống của nàng. Tôi vẫn nghĩ chắc nàng phải sung sướng lắm. Người đẹp như nàng không thể khổ. Chồng nàng tất phải giàu sang hơn người, và không lấy được nàng, chỉ có tôi là người mất mát nhiều hạnh phúc ở đời.

«Tuyết Nhung. ! Làm sao tôi quên được Tuyết Nhung?» Trại tìm tôi kêu lớn lên tiếng kêu ấy trong lúc mắt tôi đọc tiếp:

«Tôi vẫn nhớ tới ông nhiều, nhất là khi tôi hồi tưởng lại những ngày tươi đẹp cũ. Tôi nói ra bây giờ có thể ông không tin tôi lắm đâu nhưng sự thực là năm xưa, trong số những người có cảm tình với tôi, ông là người tôi dành nhiều cảm tình nhất. Kỷ niệm có ông bây giờ là những kỷ niệm êm đẹp nhất của tôi.

Hiện nay, đời sống của tôi tương đối đầy đủ về vật chất, chúng tôi sống trong một tòa nhà thật lớn — Có thể gọi nơi chúng tôi sống là một lâu đài cũng không có gì là quá đáng — có điều hơi cô đơn. Vì nơi đây xa xôi nên thân hữu ít người có dịp đến thăm chúng tôi. Chồng tôi, ông T, là một người chồng tốt nhưng tính tình ưa tĩnh mịch. Những dạ tiệc, những đêm khiêu vũ... Không hợp với tính cách và đời sống của chồng tôi. Nhưng đặc biệt là với ông, chồng tôi lại sốt sắng đề nghị tôi

mời ông tới nghỉ ngơi với chúng tôi trong lâu đài này chừng nửa tháng, Tôi xin ghi lại đúng câu nói của chồng tôi như sau: » ... Mời bác sĩ Đăng tới ở đây ít nhất là nửa tháng. Còn trường hợp ông thấy chủ nhân không đến nổi què kèch, khó thương lắm thì mời ông ở bao lâu cũng được...

Khi đọc đến những dòng này, đôi lòng may tôi hơi nhú lên. Vì tuy chưa từng thấy mặt hoặc nghe nói đến ông T, bao giờ, tôi đã thấy có ác cảm với ông ta. Ngay cả lời nói của ông ta tôi chẳng thấy có gì là lịch sự. Nhưng tôi dẹp bỏ ngay ý nghĩ đó. Vì tôi cho rằng tôi chỉ có ác cảm với ông ta vì ông là người có điểm phúc được làm chồng Tuyết Nhung. Tôi có ác cảm vì ghen và tôi biết sự ghen tức ấy là bậy. Người đàn bà đẹp, học thức, sang và lịch sự như Tuyết Nhung đời nào chịu làm vợ 1 anh nhà giàu què kèch??

Chồng nàng, Ông T nào đó, tuy không có chức tước, địa vị gì đi trước tên, nhưng chắc chắn phải giàu lắm. Nếu Tuyết Nhung nói nàng sống trong một tòa nhà lớn như lâu đài, tất tòa nhà phải là một lâu đài thực sự. Nhưng lâu đài ấy ở đâu?? Vì thư được cầm tay mang tới nên không có dấu bưu điện. Tôi đọc tiếp:

— Mời chiều qua tôi và chồng tôi ôn lại những chuyện cũ. Tôi nhắc đến những ngày tôi sống ở thủ đô và tình cờ nhắc đến tên ông, Ông T, chồng tôi, đột nhiên chú ý và hỏi lại tôi: «Bác sĩ Vũ Minh Đăng nào?? Phai em nói đến ông bác sĩ nổi tiếng đó không?» Tôi trả lời là chỉ có một bác sĩ Vũ Minh Đăng thôi và tôi được quen bác sĩ từ ngày ông ấy chưa nổi tiếng. «Em có quen thân với ông ấy lắm không? Chồng tôi hỏi tôi câu đó và trong phút giây, tôi nghĩ rằng hay chồng tôi ghen. Nhưng sự thực không phải như tôi nghĩ. Vì những gì xảy ra sau đó cho tôi biết chắc rằng chồng tôi không ghen như tôi tưởng. Tôi nói rằng ông quen biết cả gia đình tôi và năm xưa thường đến nhà tôi luôn. «Vậy thì hay quá — chồng tôi nói — Tôi từ lâu vẫn mong được gặp bác sĩ Đăng. Nếu em có thể mời được ông tới đây ở chơi ít ngày thì thật hay...»

Ngay hôm sau tôi viết thư này và trân trọng mời ông rời thủ đô đến đây sống với chúng tôi một thời gian dài ngắn tùy ông. Tôi trân trọng và tha thiết mời ông, bởi vì thú thật với ông, ở đây xa xôi và hẻo lánh quá, chúng tôi có quá ít khách, tôi lâu làm rồi tôi không dịp gặp bạn cũ và nói đến những chuyện tôi muốn được nghe, được nói. Mong ông gửi cho tôi một thư trả lời ngay. Nhân dịp chúng tôi có người về thủ đô có việc tôi sai cầm thư đến tận địa chỉ của ông cho nhanh. Ông cứ trao thư cho người này cầm về cho tôi...»

Tôi nhấn chuông gọi người hầu của tôi vào phòng:

— Người đem thư này tới còn chờ đó chứ? Tôi hỏi.

— Thưa vâng.
— Cho y vô đây.

Tôi chỉ mất có 1 phút để viết thư trả lời Tuyết Nhung. Tôi nhận lời và bệch nang sẽ thu xếp đến ngay. Thư trả lời đã sẵn sàng khi anh người nhà của Tuyết Nhung được đưa vào phòng:

— Anh là người làm của bà...

Đến lúc này tôi vẫn chưa biết rõ tên ông chồng của Tuyết Nhung là gì.

Người đưa thư có vẻ là một người lai, nước da tái tái, cất giọng hơi ngọng:

— Thưa ông, tôi là người làm của ông Tiểu.

Tiểu. Một cái tên rất thường. Tôi nghĩ thầm và nói:

— Anh đem thư này về đưa cho bà Tiểu. Đưa cho bà ngay khi anh về tới nhà.

Hắn hơi cúi đầu khi nhận phong thư:

— Tôi xin đưa ngay tận tay ông chủ... hân hạnh nói.

Tôi sửa lại và nhấn mạnh!

— Thư này tôi gửi cho bà chủ anh.

— Ông an lòng, bà chủ tôi sẽ nhận được thư này.

Như vậy nghĩa là bức thư của tôi sẽ được trao tới ông Tiểu nào đó trước khi đến tay Tuyết Nhung. Cũng được vậy. Chúng tôi chẳng có gì để phải dẫu

điểm. Khi gửi thư đi rồi tôi mới chợt nhớ là tôi chưa hỏi gã về nơi cư ngụ của ông bà chủ gã. Tôi đọc lại bức thư mời của Tuyết Nhung và thấy đoạn tái bút ghi địa danh nơi có toà lâu đài của vợ chồng nàng. Tôi đỡ bản đồ ra coi và thấy nơi đó nằm ở gần Luang Prabang kinh đô nước Ai Lao.

Ngay sáng đó, tôi chuẩn bị mọi thứ để làm cuộc du hành,

XX

Tôi có một người bạn thân: Lê hoàng Thanh. Chúng tôi thân nhau từ những ngày còn đi học và cho tới nay vẫn thân. Nhưng Thanh và tôi khác nhau ở nhiều điểm. Nổi bật nhất là điểm du hành. Thanh thích đi. Đi đâu cũng được, đi đâu cũng tốt, miễn là có đi. Thanh thường nói anh có máu giang hồ vật, cái máu giang hồ đã từng được Nguyễn Tuân diễn tả rất kỹ trong những tùy bút, hồi ký. Còn tôi thì khác. Tôi cũng thích tới những cảnh thị trấn mới, thích được sống trong những cảnh lạ cho tới khi những cảnh đó trở thành quen thuộc. Nhưng tôi ngại phải hành hạ thể xác trong những chuyến đi dài, thiếu nhiều tiện nghi và buồn nản.

Chuyến đi của tôi tới rừng núi xứ Lào nếu không có Tuyết Nhung chờ đón ở đầu tôi chắc là nhiều buồn nản lắm. Sự gặp lại Tuyết Nhung làm cho tôi vui vẻ chịu đựng tất cả. Chẳng 15 ngày sau khi viết thư nhận lời mời của Tuyết Nhung, tôi tới Luang Prabang bằng một phi cơ chở khách loại nhỏ của Pháp. Từ kinh đô Vương Quốc này tới nơi có toà lâu đài của Tuyết Nhung, tôi phải đi bằng xe hơi.

Tôi được một người đứng tuổi đến đón ở phi trường Luang Prabang. Người này là gia nhân của ông Tiểu. Y có nhiệm vụ đưa tôi ra xe hơi, lấy hành lý cho tôi từ phi cơ xuống và đưa tôi đi nốt đoạn đường khó đi nhất của chuyến du hành.

Bây giờ là cuối thu và ra khỏi căn phòng kín mít của phi cơ, tôi rung mình vì gió lạnh. Tôi đã cảm thấy mệt vì chiếc phi cơ nhỏ bay qua núi chao và xóc dữ dội. Nhưng cuộc đi bằng xe hơi này còn làm cho tôi mệt hơn. Đường toàn đi qua đồi và rừng. Có những đoạn xe chạy vài tiếng đồng hồ tôi không nhìn thấy qua một căn nhà hay 1 người nào. Tiếng động duy nhất quanh tôi chỉ là tiếng máy xe đều đều ru ngủ và thỉnh thoảng vài tiếng kêu của những con chim lạ mà tôi không trông thấy nấp trong những vòm cây lá rậm bên đường.

«Chúng tôi có ít khách tới thăm...» Ngồi buồn trong xe tôi nhớ lại lời Tuyết Nhung viết trong thư và tôi nghĩ tình trạng ấy cũng chẳng có gì lạ. Vợ chồng nàng ở xa xôi hẻo lánh như thế này, làm gì có ai hằng hái tới thăm?

Và cảnh sắc ở nơi nàng sống cũng chỉ có toàn rừng và núi, nơi người ta vẫn quen gọi là «ma thiêng, nước độc». Nghĩ đến ma, tôi bất giác đưa mắt nhìn vào cảnh rừng hoang chấp trùng chạy dài ven đường và nghĩ rằng ở đây, ma quỷ là chuyện

thường, chuyện tự nhiên phải có chứ không phải là chuyện lạ.

Trời ở đây tối sớm. Kim đồng hồ mới chỉ 4 giờ chiều tôi đã thấy trời tối đến nơi. Khoảng trời trên những đỉnh núi cao chỉ có một màu chì xám. Và gió lạnh thổi mạnh hơn. Tôi nhìn ra và thấy gió cuốn rừng cây làm những vòm cây cao lả ngọn. Tôi tưởng tượng ở dưới cánh rừng ấy, tiếng gió phải nghe như tiếng hú.

Chiếc xe đưa tôi đi lên đồi, lên cao mãi. Sau cùng toà lâu đài đột nhiên hiện ra trong bóng chiều xám. Tuyết Nhung nói đúng. Đó là một toà lâu đài. Cổ kính nữa. Nó nằm trên đỉnh núi có con đường ngoằn ngoèo đi lên và nó có hình thù trông xa như một cái đầu lâu vĩ đại bằng đá đen. Cảnh vật hoang vu và bí ẩn chen lẫn ghê rợn. Tôi mỉm cười trước sự sợ hãi của chính tôi. Tôi nghĩ: chủ Đàng... Vui lên chứ?? Chứ đâu còn là một cậu bé con sợ ma nữa?.. Tôi nghĩ đến Tuyết Nhung và cảm thấy thương hại nàng, sống trong khung cảnh này đời nàng có những gì vui??

Ở đây ban đêm, nhất là những đêm sáng trăng, chắc cảnh vật còn buồn và gợi nhiều kinh dị nữa.

Tuy đã trông thấy toà lâu đài, cũng phải mất một tiếng đồng hồ nữa chiếc xe hơi mới đưa tôi lên tới nơi. Mảnh trăng lưỡi liềm nhợt nhạt đã treo ngang đầu núi khi tôi tới trước khung cổng sắt sơn đen ngăn cách bên trong toà lâu đài với con đường trải đá dường như con đường này chỉ chạy tới trước cổng sắt này là hết đường.

Sau khung cửa sắt này, người ta có vẻ đang chờ khách đến. Vì cánh cổng xoay mở ngay khi xe tôi vừa tới nơi. Người mở cổng là anh gia nhân đã đem thư của Tuyết Nhung tới cho tôi. Anh cúi đầu chào tôi nhưng không nói một lời. Tôi đã sớm nhận thấy người ở đây ít nói, và nhất là ít cười, người gia nhân đem xe tới đón tôi ở phi trường và đưa tôi về đây gần nửa ngày trời mà không nói với tôi lấy hai câu.

Một người đàn ông nữa, đứng tuổi, mái tóc thưa và điểm bạc, ăn bận đàng hoàng hơn, có vẻ là quản gia, đứng chờ tôi. Người này cúi đầu chào tôi và nói:

— Bà chủ tôi đang chờ ông. Xin mời ông bác sĩ theo tôi.

Tôi theo y bước trên những bậc đá lớn vào toà lâu đài. Toà nhà này chắc phải được kiến tạo lâu rồi. Nó có thể già hơn một thế kỷ. Và rất có thể nó là lâu đài của một vị hoàng thân quốc thích nào của vương quốc này. Nền nhà làm bằng đá phiến, những phiến đá đen lớn như cái bàn, cột nhà và nhiều chỗ vách tường cũng làm bằng đá. Toà nhà này xứng đáng là một toà kiến trúc «thi gan cùng tử nguyệt», coi thường thời gian. Vài trăm năm qua đi không để lại dấu tích trên toà nhà này.

Năm giờ chiều nhưng trời đã tối mịt như bây, tám giờ những tối mùa mưa ở thành phố nằm xa mãi dưới kia về phía Nam nhiều nắng và biển,

Nhiều cây đèn măng-xông soi sáng bên trong toà lâu đài toàn bằng đá này. Đặt chân vào hành lang, người vào đã nhận thấy chủ nhân lâu đài giàu tiền. Những món đồ cổ đắt giá được bày bên lối đi với mục đích rõ rệt là đập vào mắt khách. Tôi đi ngang những bộ chiêng, trống cổ bằng đồng chạm trổ tuyệt đẹp và công phu, những cái thố, chèo bằng sứ thật lớn, những cái giá gỗ quý bày bình khí mà cả những Viện Bảo Tàng lớn cũng không có. Chỉ riêng những món đồ được bày ở hành lang rộng này cũng đủ trị giá cả một gia tài lớn.

Người quản gia hướng dẫn tôi vào một phòng khách. Lần đầu tiên trong chuyến du hành tôi cảm thấy một cảm giác ấm cúng, ấm lòng khi đặt chân vào phòng khách ánh sáng đèn tôi thấy Tuyết Nhung đứng lên từ lòng một chiếc ghế sa-lon bọc da chào đón tôi.

— Bác sĩ Đàng — nàng nói, miệng không thấy mỉm cười như năm xưa — Ông đã tới.

Tôi cảm nhẹ bàn tay nàng:

— Chúng ta lại gặp nhau.

Nàng nhận thấy mái tóc đã điểm bạc của tôi:

— Ông đã thay đổi nhiều. Ông sang trọng hơn trước nhiều lắm..

Lời khen nàng vừa thốt là lời khen êm tai nhất cho những người đàn ông hào hoa hoặc tự nghĩ là mình hào hoa. Đàn ông càng có tuổi càng lịch sự là một cái gì đáng quý nhất đời. Nàng mời tôi ngồi và nàng cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi. Nàng hỏi thăm tôi về chuyến đi.

— Thưa.. cũng mệt, nhưng không đến nỗi mệt lắm..

Ngày trước nàng vẫn gọi tôi bằng anh, xưng em hoặc xưng tên và tôi thường gọi nàng bằng tên nàng. Bây giờ nàng đã có chồng, tôi phải gọi nàng bằng bà. Nhưng những giây phút đầu tôi chưa thể quen với những danh từ xưng hô mới. Vì tôi thấy nàng gần như hoàn toàn không khác gì trước, như những năm dài xa nhau vừa trôi qua chỉ là vài tháng và trước mặt tôi Tuyết Nhung vẫn là Tuyết Nhung mà tôi yêu, người tôi hy vọng được lấy làm vợ.

(CÒN TIẾP)

Sách Sáng Tạo

Các bạn hãy tìm đọc ngay hai tác phẩm mới ấn hành của nhà xuất bản sáng tạo:

LỜI DÂNG: Thơ Tagore, bản dịch: Đỗ Khánh Hoan. **NGƯỜI ĐẸP THÀNH ROME** (hay Tôi Là Đi), một kiệt tác của nhà văn thời danh ý Alberto Moravia. Bản dịch Trần Văn Điền.

PHONG NGŨA
Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**
ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt (có bán lẻ)
Nhà thuốc ÔNG TIÊN
Phố Lam - CHOLON - KBNYT số 3 - 9-5-63

KẸ BÀN MAU

nguyễn thụy long

CHƯƠNG II

— Gặp làm chi nữa.

Gã thanh niên cố kỳ kèo :

— Mai mình gặp lại nhau đi, ngày mai chắc chán anh khác hơn, anh sẽ dùng thuốc, anh không như hôm nay đâu.

— Kệ bố anh, đi đi...

Thằng cha nói càng thêm tức, thằng cha cụt hứng và đành rồ máy xe cho chiếc xe lạng đi một vòng, ánh đèn đỏ chiếc xe Honda mất hút ở khúc quanh. Đêm đã khuya quá rồi, Nhiên đi dọc theo vỉa hè, nàng bức bối, bức bối vì thằng cha gà chết đó không làm nên cơm cháo gì. Gã ăn mày cụt giò vẫn ngồi thu lu trong bóng tối ở mái hiên căn nhà góc đường, hẳn đã nghe thấy hết những lời đối thoại giữa Nhiên và gã thanh niên, hẳn đoán rằng gã thanh niên kia là bồ của con nhỏ Nhiên, hẳn lên tiếng :

— Ê Nhiên.

Nhiên dừng lại, nàng ngó thằng ăn mày cụt giò, gã ăn mày cụt giò tiếp :

— Vô đây biểu Nhiên.

Nhiên thủng thẳng tới gần, nàng đứng trước mặt gã ăn mày :

— Chi đó chú ?

— Đứng về nhà.

— Tại sao vậy chú ?

— Ba má mày mới đánh lộn xong tức thì.

— Ba má tôi đánh lộn, mà chuyện gì vậy ?

— Ai biết, nhưng tao đoán chắc là chuyện mày.

— Chuyện tôi là chuyện gì ?

— Ba mày gặp mày đi với trai ngoài ngã sáu. Nhiên cười :

— Chuyện đó thì ăn thua gì tới hai người đó.

— Tao không biết, nhưng thấy ba mày nam lắm, tao cũng vừa nhìn thấy ông ra khỏi nhà, tay xách con dao, hồi tối ông có nói với tao rằng ông gặp mày đâu ông chém.

— Ghê vậy sao ?

— Chớ gì nữa, thằng cha già đó điên tiết lên chả dám làm thật lắm.

Nhiên thấy lo, lo khi nghe gã ăn mày cụt giò, nàng tần ngần :

— Tui phải làm sao bây giờ ?

— Mày đừng có về nhà.

— Tui không về nhà thì đi đâu bây giờ.

— Mày tới nhà thằng bồ mày mà ngủ, chờ cho ba mày hết nóng rồi hãy về.

— Thiệt bức, nhưng tôi không thể tới nhà thằng chả được, vì tôi đâu có biết nhà.

— Vậy sao không đi luôn với chả đi.

— Cũng không được nữa, hẳn có vợ, hẳn không được đi đêm.

— Kẹt dữ hén g.

Gã ăn mày cụt giò kèm theo một nụ cười, gã hồ tiếp :

— Mày nằm ngủ bảy bảy lính có thể hết lắm, họ có thể nghi mày làm điếm.

— Chú nói tôi phải làm sao bây giờ ?

— Tao đâu biết.

Gã ngừng mặt nhìn lên bầu trời :

— Mày thấy không, trời cũng sắp mưa nữa, mày nằm nơi nào không có che dấp mày bị ướt.

Nhiên cũng ngừng mặt nhìn lên bầu trời đêm, mây đen kéo dày và trời đang trở gió, cơn mưa có thể đổ xuống bất cứ lúc nào, nàng lo lắng, nói với gã ăn mày cụt giò :

— Hay là tôi cứ về nhà đại vậy, ba tôi có giận thì ông đánh vài ba cái bạt tai là cũng chớ gì ?

Tên ăn mày cụt giò liền lên tiếng cản :

— Không được đâu mày, tao đã nói ông già mày say rồi, ông có thể làm bậy, chẳng hạn ông dè mày một dao.

Nhiên càng thêm lo lắng, nàng lựng khựng khó nghĩ :

— Vậy chú biểu tôi phải làm sao bây giờ, tôi buồn ngủ thấy mồ, bộ cứ đứng ngoài trời này cả đêm hay sao ?

— Cái đó không được rồi.

— Vậy tôi phải làm sao ?

— Mày ngủ nhờ nhà ai.

— Đâu có được, nhà ai cũng chật chội hết trơn và người ta đều có vợ có chồng tôi chun vào ngủ đâu có được.

Gã ăn mày cụt giò cười hề hề chỉ vào căn lều của mình :

— Nếu mày không ngại thì vô lều tao mà ngủ, mày biết là tao không có ai hết trơn ngoài tao ra.

Nhiên kinh ngạc :

— Chú nói tôi vô lều chú ngủ ?

— Chớ sao, bởi vì tao không biết giúp gì mày được hơn, vô ngủ đi rồi khoảng năm giờ sáng thì mày bò dậy mò về nhà.

Nhiên lo lắng :

— Vậy cũng được, nhưng nếu ai mà biết nói với ba má tôi thì tôi chết mất, bà dữ như chẳng tính.

Gã ăn mày cụt giò thấy hy vọng nhiều, gã biết con nhỏ này dăm dăng một cây, nó mới nứt mắt ra mà đã ngủ với hết thằng này thằng kia, con nhỏ này có hơi đàn ông nên càng thêm ngon lành, cái miệng của nó vòng lên và có lẽ đôi chân nó chắc nịch, gã thường ao ước có dịp nào đó lão « làm thịt » con nhỏ một mạch cho đã đời. Đây là dịp may cho gã. Bây giờ gã phải làm cách nào để dụ con nhỏ vào lều :

— Mày cứ vô ngủ đi, tao như cha chú mày có gì mà lo....

— Vậy sáng mai tôi dậy sớm nhé.

— Mày cứ việc ngủ, tao ngồi ngoài này mà, tao đâu có ngủ, tao lại châm trà uống.

Nhiên không còn ngần ngại gì nữa, nó chui ngay vào trong lều của gã ăn mày cụt giò. Gã ăn mày cụt giò nói vọng vào :

— Tao có giải c hiểu, có gối đó, ngủ đi không ai biết đâu.

Nhiên nằm xuống, cái gối của gã ăn mày hôi hám làm sao, nàng hối hận vì đã không chịu ngủ lại trên khách sạn mà thằng bồ của nàng thuê hồi tối, nếu nàng ở lại trên khách sạn thì có lẽ giờ này nàng đã ngủ say, rồi sáng ngày mai, chờ cho cha nàng đi đạp xe nàng về nhà cũng chẳng muộn, ông có giận đó rồi quên ngay đó có ăn nhằm gì.

(Còn tiếp)

THẾ GIỚI CỜ BẠC SÀI GÒN...

(TIẾP THEO TRANG 9)

- Cảnh Đắc
- Cảnh Tương
- Ba Chín
- Quảng Đui.

Thế rồi cách mạng bùng nổ, luật của TT Ngô Đình Diệm bị xử tiêu các nhân vật trên lại tung hoành hoạt động tác quái, kết hợp nhau lại thành một tập đoàn tìm cách chi phối các giới chức an ninh địa phương.

Ít nhất cũng có 10 Biên tập Viên CSQG (bây giờ gọi là Đại úy CSQG) bị đi tù oan vì bọn này. Các Biên tập viên trẻ này mới ra trường thanh liêm, còn có lý tưởng chúng không mua chuộc được. Chúng bèn bỏ tiền gài bẫy bằng trăm ngàn hình thức khác nhau, bói bần nhưng viên chức trẻ này để tổng cổ họ ra khỏi vùng hoạt động của bọn chúng. Đồng hời chúng hùn tiền để đưa quan khác (đã ăn jêu với bọn chúng) về địa phương cai trị.

Năm 1954 chủ sông bạc Kim Chung là Thiếu tướng Bảy Viễn, có cả một lực lượng để đảo chánh Thủ Tướng Ngô Đình Diệm. Nếu trong thời gian Thủ Tướng Diệm không có sự yểm trợ của Mỹ thì nhất định thua chủ sông Bảy Viễn rồi.

Ngày nay các chủ sông bạc mới tinh vi hơn, không thêm dè ý đến vấn đề chính trị quân sự nhưng chúng dư khả năng để lật đổ một Đại tá Tỉnh trưởng, một Trưởng ty CSQG mà không cần đổ 1 giọt máu nào.

Ba mục tiêu của Tổng Thống Thiệu là :

- Cải Tạo Xã Hội

- Xây Dựng Dân chủ
- Giải quyết chiến tranh.

Vấn đề trước tiên để cải tạo xã hội tốt hơn hết là TT Thiệu nên bắt chước TT Diệm đích thân ra lệnh cho các cơ quan an ninh 48 tiếng đồng hồ phải trình diện các chủ sông ngầu thầu kẻ trên, rồi định nơi cư trú cho họ.

Theo điều luật 410 và 475 Hình luật Canh Cải có ghi nguyên văn như sau :

«Cờ bạc (ngầu thầu xóc đĩa) là một hành vi trái với luân lý luật pháp không thể che chở, luật hình cấm chỉ và ấn định hình phạt từ 5 đến 10 năm biệt xứ, cho những chủ chứa».

xXx

Nói thì nói vậy chứ sức mảy mà chánh quyền trừ khử được những chủ chứa trên, trừ phi TT Diệm sống lại. Vì hiện nay các chủ sông kẻ trên lúc nào cũng uy nghi ngồi trong xe hơi gần máy lạnh, tài xế là Thiếu Tá, Trung Tá. Đặc biệt bà Tham Dương và Madame Mỹ tài xế là Đại Tá lúc nào cũng xưng «con» với hai mụ này ngọt sớt, vì các quan đều là con rể hờ mà.

Muốn tận diệt các tệ đoàn xã hội như quốc nạn tham nhũng mua quan bán chức, cướp bóc, những hành động trái với luân thường đạo lý công việc trước tiên của nhà cầm quyền là phải bỏ tù những phần tử trên.

Chúng ta ráng chờ xem, nếu chánh quyền bị chúng khuất phục, những người trẻ có tâm huyết hãy phát động ngay một phong trào hải tội cho đến chết những chủ sông ngầu thầu xóc đĩa thì đất nước này mới có cơ khá được.

Đờ Buồn tinh hoa

ĐÁNH BẠC ĐỜ BUỒN TẠ KÝ

Trong các lối đờ buồn, có lẽ đánh bạc là lối đờ buồn nhất. Không thể thì sao có người bỏ vợ, bỏ chồng đi đánh bạc, có người phá sản, tự tử vì đánh bạc ! Ông cha ta đã sắp môn đánh bạc vào tứ đồ trường hân cũng phải có ý nghĩa.

Kể viết bài này cũng là một con bạc, một con bạc ngu hơn bất cứ con bạc nào, vì chỉ có thua chứ chưa bao giờ ăn ai ! Thế mà vẫn đánh ! Tuy nhiên, hân ta cũng chưa đủ tư cách để phiếm luận về đánh bạc vì, thưa quý vị, bài-bạc có biết bao nhiêu môn, con bạc có biết bao nhiêu hạng, e rằng cả cuốn tự-vị cũng chưa đủ.

Có những sông bạc tổ chức đại qui mô như Đại thế giới, như Monaco... Tiền sâu mỗi ngày hàng triệu, chục triệu là khác. Có những sông bạc cò con trong hẻm, tùm nập năm ba mấy cậu con nít còn thỏ lò mũi xanh, Sang trọng hay tồi tàn, sông bạc cũng có độ quyến rũ như nhau. Bước vào là quên hết. Vợ đẻ cũng quên về, giới nghiêm cũng mặc kệ.

Có những lối đánh bạc rất «đơn sơ» làm cảm như lối đánh que tằm của các ăm khách ở nhà hàng Kim Sơn. Có lối đánh bạc pha mùi «chánh trị bình dân» như lối đánh «ngô lúa» dưới thời đệ nhất cộng hòa. Đồng bạc kền lúc ấy một mặt có hình cây lúa, một mặt có hình cụ Ngô. Dùng mấy ngón tay bong cho đồng bạc xoay tròn rồi lấy bàn tay úp lại. Ngô hay lúa ? Ngô mới ra, mà đã «lúa» rồi ?

Đánh bạc, ăn hay thua gì cũng thấy mẹ ! ăn thì tiêu pha xa xỉ, nhậu nhẹt lu-bù, đũa nào xin cũng cho một cách hào phóng. Thua thì mượn từng trăm bạc để ăn bánh mì thay cơm !

Hai hạng người lợi nhất trong vụ cờ bạc là nhà chứa và bọn châu rìa. Nhà chứa lấy sâu, có chỗ lấy thật ác, nên có câu «đánh bạc thua sâu». Người xưa cũng từng dạy bảo cách làm giàu nhanh chóng: «nhất chứa thô, nhì đồ hồ» hoặc «nhất nuôi cá, nhì gá bạc». Cá ở đây phải là cá diếc mới mau sinh lợi.

Bọn châu rìa thì khỏi nói. Có kẻ chuyên môn châu rìa, lúc nào đánh cũng có họ rồi; và họ được ăn nhậu thả cửa, (vì khi các con bạc nghỉ đang

ăn uống thì họ cũng nhào vô đóp), rồi gạ gẫm các tay được bạc để kiếm tiền dần tút. Chỉ thú làm ăn bọn này mỗi ngày châu rìa cũng kiếm được đôi, ba ngàn. Mỗi tháng chín chục ngàn, khỏe ru !

Sau đây là một màn đánh ru-lết trong quyền «con bạc» (Lejeueur) của Dostoievski.

Một bá gia nổi hứng đi đánh bạc. Tới sông ru-lết, bà mù tịt về cách chơi nên phải hỏi. Nhân vật chính trong truyện, với lối xưng hô ở ngôi thứ nhất đại danh từ, đã giải thích :

— Có nhiều cách đánh, nội ạ ! Hoặc đặt bên đen, bên đỏ, hoặc số chẵn, số lẻ, hoặc tài hay xỉu. (bàn ru lết có 36 số, từ số 1 đến 18 là xỉu, từ 19 đến 36 là tài). Bà già hỏi :

— Vậy còn số không ?

— Số không thì nhà cái ăn hết.

— Nếu ta đặt số không ?

— Trúng, ăn gấp 35 lần.

Bà già đánh số không thật. Nền nhớ rằng có khi hai, ba, ngày số không chưa ra một lần. Vậy mà hôm đó bà già trúng hoài số không. Tiền được vô số kể và bà cho hết người này đến người nọ. Rồi hình như sự đam mê chỗi dậy trong thân xác già nua kia, bà lại đến sông bạc ngày kế tiếp. Than ôi ! Bà thua sạch túi, thua tới đồng xu cuối cùng !

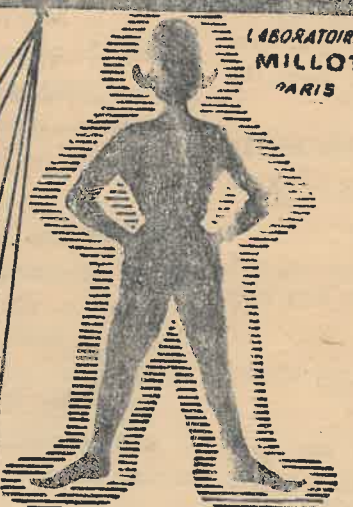
Đây là một màn khác trong truyện ấy. Nhân vật chính cũng mò tới sông ru-lết. Anh ta có độ vài ngàn (tính phỏng chừng theo giá tiền sau cuộc CM kinh tế mùa thu). Vận may đến với anh. Đánh đầu ăn đỏ, ăn đến nỗi nhà cái hết tiền chung, giờ tay đầu hàng. Tổng cộng, anh được độ 40 triệu đồng. Anh nghe lời dụ dỗ của một bà mệnh phụ, đem tiền đến Ba-Lê ăn xài hết trong vòng hơn một tháng trời. Hết tiền, anh bị người đẹp tổng ra khỏi cửa !

Câu nói «đen bạc, đỏ tình» có lẽ sai. Theo tôi trừ vài mối tình mà a gọi là «đại ái tình», ngoài ra, tình cảm lãng-nhàng, tình yêu nho nhỏ, có thể nhờ được bạc mà được luôn !

TẠ KÝ

DYNACYTONE

LABORATOIRES MILLOT PARIS

NƯỚC CỐT HỘT GÀ LỘN.

NƯỚC CỐT MÁU ĐỎ.
(HỒNG HUYẾT CẦU)

NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI
(SINH TỐ B12)

NƯỚC CỐT CUỐNG BẠO TỬ.

NƯỚC CỐT THẢO MỘC.

Trị:

GẦY ỐM.

KÉM ĂN.

THIỆU MÁU.

YẾU GAN.

MỖI MỆT

LAO LỰC HỌC NHIỀU

DƯỠNG THAI.

DO HADZER BẢO CHẾ NHƯỢNG QUYỀN

KN 66' 70 M ACOP. 28.2.66.

THƯ ĐỖ BUỒN

ĐỌC THU phụ trách

Mục giải sầu

Thưa ông

Tôi là một độc giả của báo Đời và ST. Tôi rất tán thành ý kiến thành lập đảng «đỗ buồn» mà nay đổi thành «Giáo phái đỗ buồn» cũng được.

Nhưng, tôi thắc mắc ông lập đảng đỗ buồn với mục đích gì? Theo tôi đảng này dùng để đỗ buồn chẳng có gì là thú vị cả.

Thưa ông! những người mang tâm trạng buồn, như buồn gia đình xã hội hoặc nhiều chuyện đáng buồn khác mới tìm đến tờ báo Đời hoặc tờ Đỗ Buồn sắp ra nữa. Chưa đủ, người buồn sẽ cảm thấy chưa thỏa mãn, chưa được ai giải đúng chỗ buồn của mình cả. Theo thiển kiến tôi, tôi xin ông lập ra mục «giải buồn» để giải đúng chỗ buồn của kẻ buồn. Ví dụ như anh chàng X bị nang Y cho leo cây, lúc ấy ông dùng tâm lý học để an ủi chàng. Nhưng vấn đề này đừng thiên về tình cảm quá trớn.

Ví dụ thứ hai như anh chàng SVHS nào đó thất nghiệp, không có việc làm, than thở. Ông sẽ giúp anh chàng này bằng tìm việc dùm hoặc giới thiệu với công ty v.v.v...

Chắc có lẽ ông cho tôi «quê một cục» chứ gì! Tôi xin góp ý kiến nhỏ mọn thôi. Tôi cũng thắc mắc là khi gia nhập đảng Đỗ buồn cần phải có điều kiện gì? và đảng viên sẽ làm gì với hoạt động của đảng này? mong ông vui lòng giải đáp.

DUY

BÙI VIỆN S-G (2)

— Ý kiến của Bạn đâu có «quê một cục», bằng có là những đề nghị của Bạn đã được thực hiện trên Đời.

Đảng Trưởng Chu Tử đã ủy cho thi sĩ Tạ Ký thảo điều lệ, nội quy cho đạo ta.

Khi nhà thơ đặt ra các điều kiện gia nhập chắc chắn sẽ rất

cởi mở, không có chi là khó khăn. Bạn đã trở thành một thành phần trong Đạo Đỗ buồn.

Đạo giải thoát

Chú Chu Tử,

Đọc trên ATV thấy chú loan báo lập Đảng Đỗ Buồn. Bỗng dưng từ một thanh niên mang cái tâm trạng buồn nản cháu như vừa tìm thấy được lối giải thoát cho sự buồn nản của mình. Cháu như vừa tìm thấy lại những sự hứng khởi hăng say. Cháu đã thấy hứng khởi để cầm viết viết cho chú, Hứng khởi như những ngày còn 19, 20 tuổi chạy vay mượn tiền để in thơ. Những lúc chạy đến tòa soạn báo Dân Việt để đợi chú và Hoàng Anh Tuấn viết lời bạt và bài giới thiệu cho tập «Đêm Cánh Tay», hoặc lúc được nghe Hoàng Anh Tuấn đọc cho chú bài thơ «Chung Bạch Thước» của cháu.

Cái sự hăng say đó, những hứng khởi của tuổi trẻ đó đã như một cái cây khô, vừa tiếp nhận lại một ngọn mưa rào nhỏ. Cháu không biết là cháu có được tham gia vào đảng Đỗ Buồn của chú với những sinh hoạt gì có thể phụ giúp với chú. Nhưng ít nhất thì cháu cũng có dịp để giải thoát nỗi buồn nản hoặc cũng được dịp để «trả ơn» chú đã viết bạt cho tập thơ của cháu trước đây. Cháu sẽ cố gắng đóng góp cho chú những sáng tác của một người tuổi trẻ đã có những lần nằm ở những địa danh Pleime, Khe Sanh, ASầu v.v... để nhận diện tuổi trẻ, những sáng tác mà cháu dự định giữ đợi khi chạy vay tiền được sẽ xuất bản. Nhưng cái điều mong ước của cháu là được chú giao cho phụ trách một cột thơ trên trang báo để cháu có dịp tìm lại mình và tâm hồn mình trong cái xã hội đã cơ khí hóa này.

— Bạn nói rất đúng. đạo Đỗ Buồn chính là đạo giải thoát, giúp mỗi người thoát ra khỏi nỗi «sầu vạn đại». Về đề nghị của Bạn muốn phụ trách một trang thơ cho

đỗ buồn, đảng trưởng Chu Tử nhờ nhắn lại là mục bạn đề nghị đã có rồi. Vậy bạn cứ gửi bài về. Thân mến.

Nên tổ chức cơ sở Đạo Đỗ Buồn

Kính bác Chu Tử (giáo trưởng Đạo Đỗ Buồn)

Là một quân nhân chủ nhật này phải trực nhật, nhưng nói tiếng trực nhật cho nó hoa mỹ tí thôi chứ thật ra ngồi đợi giữ trại, giữ bàn giữ ghế cho thiên hạ đi ra phố hoặc về nhà hú hí với vợ con cho «Đỗ Buồn».

Ngồi đây buồn ghê, ngoài trời mưa gió ào ào lạnh buốt xương, đọc báo hoài rồi cũng chán bèn xé mảnh giấy trong sổ trực viết thư về bác đề xin tình nguyện ghi tên gia nhập Đạo Đỗ Buồn.

Thưa bác! Sở dĩ cháu viết chữ Đạo Đỗ Buồn là vì cháu đã đọc kỹ bài của ngài Tạ Ký ở đời số 108 dưới nhan đề «Đảng hay Đạo». đồng quan điểm với ngài Tạ Ký và tiện đây cũng xin nâng bâng một phát, vì theo tôi ngài đã chọn được chữ đạo nghe thật êm tai và có lý, bởi chữ đạo nó có vẻ bao la hơn và nó cũng có thể dung hòa được với những danh từ ngang bướng như «Đảng» hay những danh từ quá nặng nề phần đức tin như giáo hội, giáo phái v.v... Song có một điều, tôi cũng như đa số người theo dõi báo Sóng Thần, Báo Đời ở đây mong muốn là ngài Đạo trưởng, phó đạo trưởng cũng như thư ký, bí thư hãy gấp soạn thảo bản nội quy, đường hướng hoạt động gây chuyển từ trung ương đến địa phương như nhóm Hà T Nhơn với Cơ Sở Nhân Chủ nhật báo Sóng Thần vậy chứ, vô lễ lập ra một đạo rồi cứ ngồi ở Saigon đợi ai gửi thư về là phẩm bình, là đảng báo hay sao? Ý tôi muốn nói Đạo Đỗ Buồn chúng ta ngay từ bây giờ phải

thành lập «môn phái» Đỗ Buồn. cháu phân vân không biết thực sự muốn viết thư cho Bác mà cứ ngẩn ngại làm sao ấy. Hôm nay đọc số ra ngày 11-11-71 cháu thấy thiên hạ viết thư về Bác xin gia nhập nhiều quá, cháu cũng viết kính gửi đến Bác những giòng chữ đầu tiên gọi là ra mắt Chưông môn, để cho cháu làm một hội viên trong môn phái Đỗ Buồn. Đời cháu buồn lắm Bác ơi! Ngoài cái buồn tự nhiên của một con người trong «cõi người ta» cháu còn chịu vô số cái buồn cứ ạt kéo tới.

Kéo tới vậy kìa lấy cháu, đưa con gái bé nhỏ.

Đến nỗi, bác biết không? từ một tỉnh này dời đến tỉnh khác, vẫn không hề buồn: Cái buồn như thiên thu bất tận!

Buồn quá cháu đã viết ra một tập truyện. Viết rồi mà cứ ngẩn ngại, nên nó cứ bị dẹp xó hoài. Cháu cũng muốn làm một «văn sĩ» lắm thưa bác, nhưng tài hèn sức mọn, cháu nghĩ chắc chả ra gì!

Thưa bác, nếu bác cho cháu vào môn phái Đỗ Buồn, nếu bác giúp cho cháu được Đỗ Buồn, hy vọng những người trong môn phái Đỗ Buồn; Bác có bằng lòng nhận và đọc tác phẩm đầu tay của cháu không? Nếu Bác nhận, bác hãy trả lời cho cháu ít chữ trong số sau, rồi cháu sẽ gửi đến Bác. Bác đọc «nó» rồi, cháu mong «nó» sẽ được hiện diện lên «Đời» để giúp cho các hội viên Đỗ Buồn trong năm Ba bữa.

Cháu xin dừng. Cầu chúc Bác mãi bình an.

Cháu

LÊ THỊ NGHỆ (Nha Trang)

— Thừa lệnh giáo trưởng Đạo Đỗ Buồn, xin nhắn đạo hữu cứ gửi bản thảo về cho bần giáo. Ông Đạo Cây sẽ phụ trách đọc tập bản thảo đó. Nếu muốn làm việc chi cho đỗ buồn, DT đề nghị đạo hữu viết chuyện đỗ buồn gửi về. Mến.

Thêm một Hạ sĩ buồn

Ý kiến của cháu thì Đảng, Đạo, Đỗ Buồn cũng là 1 cái danh xưng.

Cũng có thể gọi nhóm Đỗ Buồn cũng như nhóm H' Thúc Nhơn. Cháu nghĩ mình chả làm chính trị chính em gì mà sợ... người ta đề ý đến mình.

Tuổi cháu thuộc vào thành phần «ác ề», nên đội lăm, thành thủ tiền nguyệt liễm chắc khắt nơ. Bác thử nghĩ xem. «hai quân tử» 2 lính tử trận — ngoài chiến địa, lãnh 12 tháng lương chưa bằng lương 1 tháng của 1 anh ăn hại đái nát ở Hạ Viện, thử nghĩ không vào nhóm Đỗ buồn còn làm gì hả Bác!

Sáu năm «ác ề» được cái lon Hạ Sĩ — được sở cũ đề nghị xin về, danh sách nằm ở li ở Bộ Quốc Phòng vì cháu ở thiếu Đức... Không vào nhóm đỗ buồn còn làm gì hả bác!

Vợ con lổng nhổng, ngày ứng chiến ngày về, làm gì thêm được để có tiền đây. Sức lao động mất cho tập thể nhiều quá, trong lúc đó chỉ nghe văng vẳng bên Tây bên Tàu sẽ được đền bù xứng đáng, lâu lâu được trao thêm tay bên này vài trăm, tay bên kia gian thương móc lại vài ngàn, thử hỏi có buồn hay không?

Cháu rất hoan nghinh cái triết thuyết đỗ buồn, của bác, mong được thành hình càng sớm càng hay.

Kính chào Bác

LÊ QUANG (Gò Vấp)

— Bạn đặt tới 3 câu «thử hỏi có buồn không?!!». Trường hợp của bạn quả thiệt là buồn đứt ruột. Đạo Đỗ buồn đã thành hình xong xuôi cả rồi, và bạn đã chính thức là một đạo hữu. Chúc bạn hữu sẽ đỗ buồn!

Đờ buồn luận

ĐẠO BẮT PHÁT ?

TẠ KÝ

Tại sao Đạo, bất cứ Đạo gì, lại không thể phát triển được? Có nhiều nguyên nhân và tùy theo từng đạo.

Những tôn giáo lớn ở hoàn cầu như Thiên Chúa Giáo, Phật giáo, Do Thái giáo, Ấn Độ giáo... tuy tín đồ kể hàng trăm triệu nhưng ở thế kỷ 20 này con số ấy không tăng gĩa bao nhiêu? Tại sao có vô số người ngoại đạo lại không chịu nhào vào một tôn giáo nào đó? Có lẽ tại mấy móc, quá nhiều máy móc, của nền văn minh cơ khí ngan chặn người ta lại chẳng? Theo Phạm Quỳnh thì: « Ngày nay tôn giáo mỗi ngày mỗi mất đi, hoặc là già cỗi mà hết, hoặc là không thích hợp với thời... »

Nguyên nhân chính gây nên sự tàn lụi của Đạo là con người không còn đặt trọn đức tin vào đó. Thiếu đức tin, thiếu tất cả. Học trò không tin vào sự học của mình thì trường học chỉ còn là nơi buồn vắng bán chữ! Vợ chồng không tin nhau thì gia đình là địa ngục. Dân không tin kẻ lãnh đạo thì nước rối loạn.

Tuy nhiên có những đạo như « Đạo Cây » chẳng hạn, tín đồ bao giờ cũng đông đảo và hành đạo 1 cách hết sức nghiêm trang, đứng đắn, chuyện ấy cũng dễ hiểu vì Đạo Cây phát triển theo thiên lý. Trai, gái đến tuổi nào đó thì ước ao được cấy. Cấy là sống, không cấy được là chết. Đọc báo hằng ngày, ta thấy ít nhất trong 2 mươi bốn giờ cũng có đám ba cô cậu tự tử vì bị cản trở trong việc cấy nhau! Đạo Cây thuận theo lòng Trời, ý Đất vì Trời Đất gì cũng cấy hết trời! Ấm đương hòa hợp sinh ra vạn vật vũ trụ. Vậy nên Đạo Cây phát triển và trường tồn vì cái lẽ thuận thiên (thuận

thiên giả tồn, nghịch thiên giả vong) Do đó, ta có thể sửa 1 câu trong sách xưa: « Tự thiên sử dĩ chí ư thứ nhân, nhất thị giai dĩ « cấy nhau » vì bổn ».

Còn Đạo Đờ Buồn sao không phát triển được? Lý do thứ nhất Đạo Đờ Buồn chưa có một nền tảng triết lý. Thiếu lý thuyết thì lấy gì mà tuyên truyền?

Lý do thứ hai là Đạo Trưởng ATV đạo này bận nhiều việc quá. Nào lo cho Sóng Thần lo cứu trợ bão lụt, lo cho Quảng Ngãi Nghĩa Thực, lo sản xuất phim Yêu, và gần đây còn lo bị ám sát! Lo quá như vậy thì còn có thời giờ đâu mà buồn! Đến anh Đạo phó Tôn thất Trung Nghĩa lại tệ hơn! Nhảy vào đòi làm phó, rồi anh « ngồi chơi xơi nước ». Anh tưởng làm phó là chỉ chống baton lom khom theo sau đấy hẳn? Ngày nào anh cũng đi dạy học, tối anh còn dạy tới mười giờ, sáng chủ nhật anh cũng dạy; rồi thì còn la cà nhậu nhẹt, mà còn laug thang đóng hụi! Anh có thời giờ đâu mà buồn!

CỜ BỊCH — CỜ BẠC

Trong số này chúng tôi đã đăng một số bài về chủ đề Cờ Bạc. Nhưng chủ đề quá phong phú mà số trang báo có hạn. Vì vậy một số bài khác đành phải gác lại trong một số báo sau. Bạn đọc đơn coi các bài: Số Đuôi, Số Đê, Đại Họa Dân Tộc—Cá Ngựa, món cờ bạc có môn bài—Nên hay không nên lập Casino Sông Bạc quốc doanh? Mà chược, Tờ Tôm—món bạc thượng lưu— Chấn, Tứ Sắc, món cờ bạc đàn bà...

Rồi đồng bào ta tại sao cũng không tham gia tích cực vào Đạo Đờ Buồn? Có lẽ họ vui quá vì sắp được xài giấy bạc một ngàn đồng nên không còn buồn nữa. Đạo Đờ Buồn coi chừng sụp tiệm!

Vậy có mấy đề nghị rất xây dựng sau đây đề làm cho Đạo ta phát triển:

— Đạo Trưởng, Đạo Phó và các chức sắc trong ban Hoảng dương Đạo pháp hợp nhau đi nhậu và đi cấy một bữa để tìm về với Tinh Hoa của Đạo.

— Lập pháp trường cát xử từ những kẻ nào mặt mày tươi tỉnh, không biết buồn là gì.

— Chính phủ phát hành giấy bạc một triệu đồng biểu không cho những ai gia nhập Đạo Đờ Buồn để họ có phương tiện hành đạo một cách thực tế.

— Đạo Trưởng Đạo Đờ Buồn trao giải thưởng mười triệu đồng cho bất cứ người dân nào ở thế giới nộp một luận án về triết thuyết Đờ Buồn hay nhất.

TẠ KÝ

cười
đờ
buồn
TH. QUANG
sưu tầm

Hội «Ba Ngàn Thước»

Trong phòng giải khát của một phi cảng quốc tế, các nhân viên phi hành của những hãng máy bay lớn trên thế giới ngồi tụm lại, nói chuyện gẫu với nhau. Trong lúc mọi người đang say sưa bàn cãi về một đề tài rất là gay go thì có một người đẹp, chiều dài viên hàng không xen vào:

— Các bạn thảo luận chuyện gì mà có vẻ gay cấn dữ vậy?

— Có gì đâu, chuyện cái Hội Ba Ngàn Thước ấy mà! Một chàng hoa tiêu trả lời.

— Hội Ba Ngàn Thước? Người đẹp tỏ vẻ ngạc nhiên. Đó là cái hội gì đấy hả anh?

CỜ BẠC CHỢ LỚN

(TIẾP THEO TRANG 11)

Đêm ấy sông bạc lại mở ra ở tại đây và kết quả là sáng sớm hôm sau, người ta thấy gương mặt hốc hác của ông chủ bự này, vội vã bước ra bên xe đỏ với hai túi trống rỗng.

Gần đây, phong trào số dưới thịnh hành, Cholon cũng lan vào cơn sốt đen đỏ này, nhất là đánh tại những khu xóm lao động, bình dân. Ở những khu này, các huyện đề dưới sự bảo trợ của cai thầu, đã hoạt động như chỗ không người. Nạn nhân thường là những người buôn gánh bán bưng đầu tắt mặt tối, nường tiền mồ hôi nước mắt vào những tay vọng mong manh. Hàng tuần đến ngày thứ ba, là hầu như tất cả nhưng hoạt động của khu vực đều bị ngưng trệ, họ chăm chú ngồi bên máy thu thanh, đề hồi hộp lắng nghe từng con số vô tình của chiếc lồng quay xổ số.

Theo lời huyện đề cho biết, thì khi biên đề cho các tay thầu anh sẽ được hưởng một số huê hồng là 20 phần trăm trên số tiền thu được của các tay chơi (cứ 100 đồng là lấy 20) không bao giờ cái thầu lỗ được.

Chú Ba cũng sặt nghiệp

Nói đến cờ bạc, dân Cholon các chán không bao giờ quên được những câu chuyện truyền khẩu về một số tài phiệt đã bị phá sản vì trò chơi đen đỏ này. Điển hình là một câu chuyện phá sản của 1 chủ hãng phim danh tiếng trong những năm năm mươi, chuyên môn nhập cảng những cuốn phim kiếm hiệp Tàu quay tại Hong Kong đó là hãng phim M.Đ.

—A, chàng hoa tiêu trả lời, cô sẽ đương nhiên là một hội viên của hội nếu cô đã từng làm tình với một người đàn ông ở trên cao độ ba ngàn thước. Người đẹp suy nghĩ một phút rồi hỏi:

—Không biết rặng núi Pyrénées cao bao nhiêu thước nhỉ?

Nghịch tình

Một buổi sáng đẹp trời trên bãi biển, một thiếu phụ trẻ, đẹp cùng 5 đứa trẻ đi dạo trên bãi cát, hình như đang tìm kiếm một vật gì thì phải.

Một thanh niên đang bơi dưới nước, nhìn thấy thiếu phụ bỗng nổi lòng hào hiệp, bơi vội vào bờ và chạy lại gần thiếu phụ:

—Thưa bà, nếu bà có thể cho tôi biết là bà hay các cháu đã đánh mất vật gì, tôi sẽ rất sung sướng được giúp bà tìm lại vật đó.

—Thưa ông, người đàn bà trả lời, chúng tôi đang cố tìm xem, trong lúc vui đùa, lũ trẻ đã giấu cha chúng ở chỗ nào.

— Dạ thưa, anh chàng hào hiệp hỏi thiếu phụ, bà không thể nhớ là đã ngồi chơi với ông nhà ở chỗ nào hay sao?

— Trời ơi, Xin ông đừng hỏi mãi mãi như thế. Liệu ông có thể nhớ được là năm ngoái ông đã ngồi chỗ nào trên bãi cát này, hay không?

Hãng phim này do một tài phiệt danh tiếng tại Cholon, ngoại lục tuần làm chủ, ông này có hai vợ. Bà vợ lớn sống ở Hương Cảng, và bà vợ nhỏ, nguyên là một vũ nữ hoàn lương khoảng ngoài ba mươi tuổi sống cùng ông tại ngôi nhà bốn tầng cuối đường T.Đ.P. Bà vợ nhỏ nay cũng là một a xãm chân u niệu, thích ăn chơi và mê tro đen đỏ, lúc nào người ta cũng thấy bà ta ngồi xoa mặt chược với một số những mệnh phụ khác.

Kết quả của những ngày dài ngồi bên chiếu bạc của bà này, là bao nhiêu tài sản dựng lên bằng mồ hôi nước mắt của nhà tài phiệt từ những dãy phố lâu, những tiệm ăn lớn và ngay cả hãng nhập cảng phim của ông, lần lượt không cánh mà bay vào tay người khác.

Và bây giờ, tuy hai vợ chồng vẫn còn ngụ nơi cũ, nhưng tầng dưới của căn phố đã được sang cho người khác làm tiệm buôn và tầng trên của ngôi nhà cũng được ngân phòng cho mượn. Hai vợ chồng chỉ còn sống trong một gian phòng nhỏ với số huê lợi nhỏ nhoi thầu được hàng tháng, và tất cả những tiện nghi thừa thãi khi xưa giờ đã không còn.

Thú Gen đỏ như con bệnh truyền nhiễm nguy hại, gặm nhấm, từ từ vào huyết quản con người, không phân biệt một dân tộc nào, bao nhiêu tai sản mồ hôi nước mắt, xây dựng lâu dài khô cực, chỉ trong phút chốc là có thể bay sang người khác, và tay chơi sẽ trở về tay trắng như xưa. Biết thế nhưng người ta mãi cứ lặn xả vào như loài thiêu thân và chỉ bắt đầu tỉnh mộng sau giờ tay trắng đề rồi hối tiếc!

LIÊU QUỐC

Cờ bịch : Thuốc trị bá chứng của SV... (TIẾP THEO TRANG 17)

chăm chỉ, đêm đến xoay sang trò giải trí riêng tư cũng tích cực không kém. Có nhiều ngày anh em ta giải trí 24/24 giờ.

Sau khi xảy ra vụ Việt cộng tấn công hội tết Mậu Thân, các nam sinh viên thời đó được nhà nước xách đũa đi học một khóa quân sự cấp tốc trong sở thú. Biết qua loa cách bắn súng, sinh viên được trao phó trách nhiệm «trấn giữ phòng tuyến» dọc theo sông Saigon từ khúc Thượng viện xuống tuốt luốt Chợ Lớn. Ít ngày sau sinh viên được cho về giữ trường vào ban đêm. Các dịp này là thời gian đẹp để anh em «miễn ngủ nhà» và đương nhiên, anh em cờ bịch tung bừng hoa lá. Cởi lén» lần sĩ quan chỉ huy quay quần với nhau trong tình thần huynh đệ chi binh cao độ qua các trò bài cào, sập sấm, phé...

Cái tinh thần huynh đệ chi binh này được kéo dài cho tới ngày nay

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM NAM KÝ

Phát minh từ đời nhà Lý (V.N.) kinh nghiệm đã 800 năm! *Linh diệu phi thường!*

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Cửa người giống họ. Cũng được kể nghiệp. Phát triển tại các quốc gia cư trú Hải Ngoại.

— « Bí Pháp » của giồng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt Nam.

KIỆN TOÀN BỘ RĂNG I CHỐNG HỌA NHỎ RĂNG I (Coi toa rõ. K.S. 1387 — 1965).

THUỐC HAY GIÁ RẺ: Phụng sự quê hương V.N. Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC: Cao 50\$, Nước 35\$ sắp lên. *Đông Nam Á*: Cao: 500\$ — Ngoài ĐNA: — giá còn lên tùy đường Hàng Không Quốc Ngoại. NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. (cây sừng Shell Ngã Năm — Mũi Tàu Phú Lâm Cholon). (Cua Hậu Giang — Rạch Cát)

trong các dịp sinh viên đi thụ huấn quân sự tại các quân trường. Có lẽ muốn biết trong số tất cả các nam sinh viên hiện nay bao nhiêu phần trăm lấy cờ bịch làm phương pháp giải trí thích thú, người ta nên đến quân trường mà tìm hiểu.

Một sinh viên ở quân trường Vạn Kiếp (Phước Tuy) nghĩ phép về cho biết, mỗi đại đội SV QS HĐ có khoảng 150 mạng, buổi sáng ra bãi tập, nhiều khi chỉ có 3 hoặc 40 mạng. Anh em bệnh hay cực khổ quá không chịu đựng được? Thừa không. Nếu cực khổ quá, anh em đã tuyệt thực làm ầm lên. Anh em đi bãi học ít như vậy vì hồi đêm anh em đã cờ bịch cho tới sáng. Giờ đi tập, anh em còn phải ngủ lấy sức để đến tối uỳnh tiếp. Không những chơi đêm, khi ra bãi tập anh em ta vẫn cờ bịch như thường lệ. Tại nghe huấn luyện viên giảng chiến thuật, tay chia bài và xếp bài, mắt nhìn bài cho thật kỹ để định việc hơn thua. Chắc không có thứ linh nào lại vật và như thứ linh anh em ta.

Anh bạn sinh viên này cho biết tiếp rằng, phe sinh viên xứ Quảng có vẻ nên nên an hoà. An thì phải lo thủ thế không để cho đối thủ tìm cách gỡ lại nữa bằng các cách đánh bần như giấu bớt tiền, quay hoài hay bỏ đi ngủ. Anh em phe thua (gốc Nam kỳ và Bắc kỳ) gỡ không được bèn kiếm cách trả thù. Tối khuya khi đèn vừa tắt, anh em phao kích gạch đá, nỏ sát về phía giường nằm của phe chơi bần. Cách chống pháo kích hay nhất là phản pháo, thứ đến mới là thiết lập các công sự phòng thủ vững chắc. Tiếng chửi thề của những anh bị tai bay và gió hòa lẫn trong tiếng «đạn» pháo kích rào rào bịch bịch. Có lần một chàng thua cay quá, nghi bị ăn gian, đã vác lưỡi lê đâm đối thủ nhưng may có người can kịp.

Hầu như bất cứ một dịp đi thụ huấn QSHĐ nào cũng là dịp để các sinh viên có dịp cờ bịch nhorr

Sĩ quan cán bộ cũng như Bộ Chỉ huy quân trường làm ngơ vì sợ các chàng bày đặt giờ trò hờn dờn ra thì phiền to. Các chàng phá nhà ở, hủy hoại vũ khí. Các chàng tuyệt thực, báo chí lại làm ầm lên là các sinh viên đi thụ huấn QSHĐ đã bị ngược đãi hoặc đàn áp dã man, sĩ quan có trách nhiệm nếu không mất lòng thì cũng có màn truyền chuyển đầu ghềnh cuối bãi thêm đại người ra nên ai cũng ngại dầy tới sinh viên.

Tuy nhiên đi quân trường mỗi năm chỉ có một hai tháng còn anh em sống tại các đại học xa ngày rộng thang dài anh em đánh đu 3 mùa xuân, hạ và đông, còn mùa thu dành cho quân trường một số thời giờ. Những lúc nào không học cours anh em cứ rút chơi.

Khi nào hết tiền đứng lên có khứa khác thay thế ngay. Hết tiền lại lôi cours ra tung, đợi lúc nào có tiền lại giải trí chút đỉnh.

Chẳng lúc nào anh em thất nghiệp cả.

Lấy tiền đâu ra để cờ bịch?

Sinh viên mê cờ bịch như vậy họ đào tiền đâu ra để đánh nếu cơ thua dài dài?

Theo ý kiến của một sinh viên, Văn Khoa, cái nghề cờ bịch nó buộc những kẻ nào đam mê tìm mọi cách ra tiền để chơi, vì không chơi không nhận được.

Sinh viên, lớn rồi, không thể nào ăn bám gia đình mãi được. Các chàng phải nghĩ cách kiếm tiền sống tự lực mưu sinh. Có chàng đi dạy học, có chàng đi làm bán thời gian tại hãng xưởng hay cơ quan nào đó. Chàng nào gia đình khá giả mà không đi làm gì thì tiêu tiền gia đình là lẽ đương nhiên. Có đồng tiền, tiêu vào việc gì các chàng cũng thấy xót xa ngoại trừ việc tiêu vào bộ bài.

Không biết các chàng học nghề cờ bịch từ hồi nào, người ta chỉ thấy các chàng đánh bài thật là thành thạo và già dặn không kém bất cứ ai hết về phương diện tài nghệ.

Còn lý do tại sao các chàng lại ham mê cờ bịch như vậy, hãy hỏi ngay các đương sự.

ĐÃ CÓ BÁN KHẮP NƠI

SÁCH DẠY TÂY BAN CẦM MỚI 30 NGÀY BIẾT ĐỆM TÂY BAN CẦM của Giáo sư kiêm nhạc sư NAM PHONG biên soạn, dạy đēm nhiều điệu hay như 5 điệu TUYẾT. BỐ LÊ RỒ. RĂNG GỖ SỈ LỒ RỐC đủ thứ.

Có 16 hình chụp dạy bấm 1440 HỢP ÂM ĐỦ LOẠI, dễ hiểu, thật đẹp, dành cho học viên chưa biết đēm, ĐƠN THIỂU CẦN BẢN (320đ, mỗi cuốn). (Đặc biệt xem trang 46 và 51). Còn 100 cuốn NGOẠI HẠNG THẬT ĐẸP CÓ ĐÓNG DẤU VÀ CHỮ KÝ của Giáo sư NAM PHONG

ĐỀ KÝ NIỆM, (1000đ. mỗi cuốn. Chỉ bán độc quyền tại lớp VĂN HỌC NGHỆ THUẬT NAM PHONG. Ở xa, gởi thư BẢO BẢO ĐẢM BƯU PHIẾU đề:

1000 đồng cho Ô. NG. TRƯỜNG XUÂN, ngoài bao thư đề: Giáo sư NAM PHONG, HỘP THƯ SỐ 2.310 SAIGON (hai ngàn hai trăm mười). Muốn học TÂY BAN CẦM. CA SĨ, PHÁP VĂN ĐÀM THOẠI DU HỌC. DU LỊCH và COURSE DE LANGUE I, II, III, IV, nhờ số 374, HỒNG THẬP TỰ, SG. (Xéo rạp Olympic) chỉ dẫn đến lớp học. Các Đại lý mua sách tại Nhà Sách, 150 Lê Lai, SAIGON

Golden Club VIRGINIE

20 CIGARETTES

Thuốc thơm hảo hạng

DÙNG TOÀN THUỐC LÁ THƠM THƯỢNG HAO HẠNG

Virginie chế ra : Ngon, Thơm, Dịu...

«Nhị Thập Bát Tú Ngự Tửu» tục gọi : — « NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ »

Cần gì phải là Đế Vương, chúng ta vẫn có thể làm Đế Vương trong trường tương khi uống một ly «NHỊ THẬP BÁT TỬ NGŨ TỬU» tục gọi «NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ».

Nhị Thập Bát Tú Ngự Tửu được tinh luyện đúng 28 vị thuốc Bắc trong 49 ngày âm dương (28 ngày dương và 21 ngày âm) để chỉ có 1 lít 350 phần rượu CỐT mà thôi.

Rượu thuốc có khả năng rõ rệt tiêu trừ những chứng bệnh phong tê thấp. Đau lưng lúc nửa đêm về sáng. Nhức mỏi các khớp xương. Thận suy hay hư. Đản ông liệt dương, đản bà lạnh nhạt: Vợ chồng không thích chung chăn gối! Những bậc tuổi tác, kinh mạch bị trở ngại, huyết đạo bị bế tắc, khiến tay yếu chân run hay liệt bại một phần cơ thể. Ban đêm, dùng một ly nhỏ trước khi đi ngủ, quý vị hãy nằm lắng nghe rượu thuốc chạy đều ngũ tạng, lực phủ và giải khai 116 huyết đạo chính, từ ngón chân tới sợi tóc. Do đó, thất khiếu được linh mẫn và hoàn toàn khai thông.

Dùng trong bảy ngày trở lên, thuốc sẽ tạo cho quý vị một «nội lực» tiềm tàng, cường tráng cho tuổi trẻ, hồi xuân cho tuổi già... sống cho ra sống, hết còn buồn nản, chán ngán cho kiếp sống vô vị nữa...

Nhị Thập Bát Tú Ngự Tửu tục gọi Nhất Dạ Ngũ Giao Sinh Lục Tử luôn luôn xứng đáng và chứng minh đúng với tên tuổi của nó.

TRẢ LỜI THƯ HỎI THUỐC :

Đã nhận được thư và đã gởi toa chỉ dẫn đến quý vị sau đây: T/SI N. CHI KBC: 3187 — N. HƯƠNG Nha Trang — T/U LÂM KBC: 3082/A — Th/S T.T. HƯƠNG KBC: 3327 — Th/SI N.V. THU TTHL/HQ KBC: 3318 — N.N. QUẾ KBC: 4497 — L.T. LỘC Kiên Giang — N.V. HÒA KBC 6294/BTT — H.V. ĐỐI Tây Ninh — H. LUÂN Ph. Rang — N. CHINH KBC 3339/HQ — Đ.T. TÂM Bình Dương — T.S. PHI Châu Đốc — N.H. PHƯỚC ĐỐI KBC 4420 — N. NGHĨA ĐỐI KBC 4420 — LV. CANG Ph. Rang — V.V. VINH Gia Định — N. TH. MẠNG (Lvd) Gia Định.

— ĐỖ H.V (TH) : Theo chúng tôi nghĩ, chuyện của cậu không phải là chứng bệnh. Mà là một thứ «tật». Thí dụ «nói cà lăm» là một tật. Chỉ cần tập trung ý chí sửa đổi dần là hết. Không cần uống thuốc.

bà LÝ BÍCH VÂN

219/49 Mai xuân Thượng Q6 Cholon

**BẠN MUỐN BIẾT NHỮNG BÀI CA HAY NÀO TỪNG ĐƯỢC
THỊNH HÀNH NHẤT TRONG 20 NĂM QUA?**

❶ CHỈ CẦN CÓ :

BẢNG NHẠC TRƯỜNG SƠN 4

Duy Khánh thực hiện

VỚI 14 GIỌNG CA TRUYỀN CẢM NHẤT NƯỚC, BẢNG NHẠC
TRƯỜNG SƠN 4 ĐANG GÂY SÓNG GIÓ TRÊN THỊ TRƯỜNG BẢNG
NHẠC TOÀN QUỐC.

❶ TỔNG PHÁT HÀNH : SHOTGUNS, Thương Xá Tam Đa 12A Công Lý
— SAIGON —

Mai này hòa bình Học gì? Làm gì?

Hãy chọn cho bạn ngay từ bây giờ
một nghề tương lai bảo đảm

LỚP ĐIỆN TOÁN HÀM THỤ

(HUẤN LUYỆN THẢO CHƯƠNG
VIÊN ĐIỆN CƠ KẾ TOÁN)

Một cố gắng vượt bậc của Ban Giảng Huấn
VIỆT NAM ĐIỆN TOÁN CÔNG TY (Vietnam
Computer Corporation) với sự hợp tác của
một số chuyên viên điện toán Việt Nam và
Ngoại quốc để đáp ứng nguyện vọng của rất
đông các bạn ở tỉnh. Bài học soạn thảo công

phu, dễ hiểu bằng Anh và Việt ngữ, kết quả
của hơn 6 tháng nghiên cứu và sau năm
giảng dạy. Sách vở và tài liệu tham khảo (đặt
mua tại ngoại quốc) được cấp phát đầy đủ và
miễn phí cho học viên. Mãn khóa được cấp
bằng giá trị.

Muốn theo học, phải có trình độ văn hóa
tối thiểu tương đương văn bằng Tú Tài và
thông thạo Anh ngữ. mọi chi tiết khác xin
biên thư về:

VIỆT NAM ĐIỆN TOÁN CÔNG TY
(Vietnam Computer Corporation)
Hộp thư số 2112
SAIGON

Số học viên nhận có hạn và chỉ dành cho
các bạn ở ngoài Saigon, Chợ lớn, Gia Định.
Đặc biệt bớt 10 phần trăm cho quân nhân.

Riêng các lớp thường xuyên dạy trực tiếp
vẫn được tiếp tục tổ chức tại Trung Tâm Huấn
Luyện Việt nam Điện toán Công Ty, số 11/C,
Thị Sách, Sài Gòn. Nhận đơn từ bây giờ cho
khóa mới khai giảng vào đầu năm 1972.

hên dùng thuốc mới

Pérasine

trị
LÃI ĐUẢ
LÃI KIM

- Công hiệu thơm ngon
- Không cần thuốc xỏ
- Khỏi nhìn ăn

Có bán tại các nhà thuốc tây.
KN SỐ 101 BYT/QCDP

Laboratoires UNIC
5 Bis, Ngõ thời Nhiệm Saigon

THUỐC ĐIỀU KINH GYNOPAUSINE

VIỆN BÀO-CHẾ: ODILIA PARIS

(DO HADZER BÀO-CHẾ TẠI V.N)

Trị bệnh: — THẦY KINH CHẬM.

— KINH NGUYỆT ÍT.

— TUỔI HỒI XUYÊN VÀ DÂY THÌ.

— KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.

— ĐAU LÚC KINH KỶ.

BÁN TẠI CÁC
NHÀ THUỐC TÂY

HEPACHAUT

NƯỚC CỐT ARTICHAUT

NƯỚC CỐT GAN BÒ TƯƠI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

YẾU GAN

GẦY ỒM. MẤT NGỦ

MỤN Ở MẶT

NGỪA MỀ ĐAY

THIẾU MÁU

LAO LỰC

TẢO BÓN

DƯỠNG THAI

MỖI MỆT

Vui về tuổi trẻ
Đa dạng
Mịn màng

KINH SỞ 75 M - NGÀY 20-2-68

Viên Bảo Chê HADZER

Một sản phẩm nội hóa
thượng thặng

- ❶ Quý bà thử dùng một ký bột giặt NET để so sánh với một ký bột giặt khác, kể cả bột giặt Mỹ.
- ❷ Quý bà sẽ thấy dùng bột giặt NET là sạch nhất, trắng nhất và lợi nhất.

Bột giặt NET giặt không hao
nhờ có nhiều hóa chất hảo hạng
trong một công thức khoa học

Việt Nam Tân Hóa Phẩm Công Ty

VĂN PHÒNG : 38, Nguyễn Trãi SAIGON — Đ.T. : 38.247

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

Tin Việt Nam

Lẽ ra chúng tôi, người chủ trương tờ Tin Việt Nam này, phải viết và gửi đến quý báo thư này từ tuần qua để xin phép được trích đăng các bài báo giá trị trong tuần báo Đời, nhằm mục đích phổ biến các tin tức cần yếu từ quê nhà cho tập thể sinh viên VN tại Tokyo.

Dưới hình thức in giấy tím, phổ biến hạn chế trong sinh viên VN hiện nay tại Tokyo, chúng tôi hy vọng đóng góp một phần vào việc phổ biến tin tức xác thực tại quê nhà, kính mong quý vị trong ban biên tập giúp đỡ và cho phép chúng tôi thực hiện các điều kể trên.

BÙI BẢO SƠN

Sinh viên đại học Đông kinh,
Nhật Bản.

TÒA SOẠN : Bằng lòng đề các bạn trích đăng bài trong Đời.Đổi lại, xin bạn viết bài về SVVN bên Nhật gửi về cho Đời.

Tăng lương lính

Chúng tôi hưởng thêm phụ cấp đất đỏ 1200đ, mỗi tháng với thời gạo châu củi quế này cả một niềm «ân hận» lớn lao.

Nhưng với cái thương mà ghét của chính phủ cũng làm đau lòng, nhủn chí của một số đồng quân nhân hiện đang phục vụ trên lãnh thổ này.

«Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.»

Các ông ấy đã ghét nên đã thí cô hồn cho chúng tôi số tiền PCDD theo lịch trình như sau :

— Đvị chiến đấu cấp Tiểu Đoàn CLQ và BB 4500\$ -1- 1200\$: 5700đ

— Tiểu đoàn lưu động (Quân số cơ hữu) là 2000 -1- 1200đ : 3200đ

— Ngoài ra đều được 1200đ

Cái gọi là phụ cấp đó, chúng tôi chưa được hưởng.

Trong khi đó, vật giá đột nhiên vọt lên cao kinh khủng, mà với giá tốt cao đó, chúng tôi đã được hưởng rồi, một bao gạo 100kg vừa 5200đ, 2 ngày sau, khi nghe tin lên lương đã «hạ» xuống 6000đ !

Rất nhiều thứ nhưng mà cốt yếu là gạo mà chúng tôi đang cần răng chịu đựng, nhận sự thương hại của chính phủ.

Thêm một điều nữa.

Chỉ có những Tiểu đoàn tác chiến CLQ mới hưởng 5700đ.

Còn như Đơn vị cấp Tiểu đoàn chỉ được hưởng 3200đ.

Với chúng tôi thiết nghĩ, có khi nào những gian thương người ta phân biệt cái CLQ hay ĐPQ không. Thắng nào cũng lính.

Có khi nào một người lính CLQ đi mua vật liệu, họ có bảo là : Tôi hưởng PCDD 5700đ — Hãy bán loại 5700đ cho tôi — Một người ĐPQ tác chiến họ có bảo là :

Không — tôi hưởng 3200đ, hãy bán loại 3200đ cho tôi hay là những thắng lính hậu cứ những đại đội trình sát, Biệt Kích Dù hay văn phòng bảo là :

— Còn tôi chỉ hưởng 1200đ Tôi không dùng đồ 5700đ hay là 3200đ.

Hay là giá biểu là của chung cho tất cả 1200đ — 3200đ — 5700đ

HANG ẾCH (tiểu Khu QN)

Lên tiếng về ông chồng cô Mỹ Chi

Cô Mỹ Chi tuyên bố : đã lập gia đình với ông đại úy phản lực cơ F5 tại Biên Hòa đã có một cháu gái v.v xem Đời số 108, nhưng không đúng, cô ấy đã lên lút trộm chồng của một bà họ tên là Mai, là vợ chánh thức của ông đại úy nói trên. Và bà Mai, đã có hai con với ông đại úy hiện ngụ tại 60/2 đại lộ Đồng Khánh (Chợ lớn).

Có ngày họ bà vợ chánh thức ấy đến trước mặt cô Mỹ Chi để xin buông tha và trả lại chồng bà. Với lời lẽ tha thiết và ôn hòa, vì

muốn giữ phẩm giá cho chồng. Là người vợ hiền, nên bà chỉ âm thầm chịu đựng sự đau khổ và âm thầm ghen.

Chẳng tự giác, cách vài tuần sau Mỹ Chi giảm tuyên bố thất thiết với tuần báo «Đời» về gia đình của cô.

Ngụ ý để đầu độc một cách gián tiếp về căn não của người đàn bà ghen tằm. Khi bà ấy đọc Đời thì rụng rời tay chân và ngất xỉu.

MỘT ĐỘC GIẢ

Lễ Nghĩa Liêm Sĩ
CÒN
Việt Nam
CÒN

Cười tươi như hoa
với

Bianca

KEM ĐÁNH RĂNG

tinh vị nhút nước nhà

* *tinh vị* vì
Bianca

phối hợp tất cả
nguyên liệu tinh vị
nhút thế giới

* *tinh vị* vì
Bianca

được sản xuất
từ những máy móc
tân tiến nhút

* *tinh vị* vì
Bianca

công thức bào chế
thật mới mẻ
và hữu hiệu nhút

Săn sóc răng ngà, còn chi hơn **Bianca**